

HANDELINGEN VAN DE APOSTELEN

August van Rijn

HANDELINGEN
VAN DE
APOSTELEN

Het niet voleindigde werk van Christus

Handelingen van de apostelen

Het niet voleindigde werk van Christus

Auteur: August van Rijn
Redactie: Jan Paul Spoor
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Vertaling: 19xx T. Hanenburg
Eerste editie: 2022
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

ISBN/EAN

NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord	15
Deel 1 - Handelingen hoofdstuk voor hoofdstuk	
Inleiding	19
1. Het niet geëindigde werk van Christus	25
2. De doop met de Geest.	39
3. De verlamde man genezen.	55
4. Getuigen van de opstanding	63
5. Ananias en Saffira	69
6. De aanstelling van de diakenen	73
7. Stefanus.	77
8. Drie bekeringen.	85
9. De bekering van Saulus van Tarsus	91
10. De voorbereiding van de prediker	105
11. Simon Petrus doet verslag	113

12. De laatste vermelding van Petrus	119
13. De eerste zendingsreis	121
14. Het evangelie gepredikt te Iconium	127
15. De apostelvergadering te Jeruzalem	133
16. Het evangelie te Filippi	139
17. Paulus te Thessalonika	145
18. Paulus te Korinthe	149
19. Paulus te Efeze	153
20. Macedonië, Griekenland, Troas en Miléte	157
21. Paulus reis naar Jeruzalem	159
22. De vijf verdedigingen van Paulus	169
23. De toespraak van Paulus voor de Joodse Hoge Raad	173
24. Paulus voor Felix	175
25. Paulus voor Festus	179
26. De verdediging van Paulus voor Agrippa	181
27. Paulus' reis naar Rome	185
28. Paulus op Malta	193

Deel 2 - Enkele speciale onderwerpen

29. Onfeilbare bewijzen.	199
30. De bovenzaal.	209
31. De bloedakker.	217
32. Petrus' bevrijding.	225
33. De bekering van de gevangenebewaarder te Filippi	235
34. Wie bent u?	243
35. Eutychus naar beneden gevallen	249
36. Paulus' rede tot de oudsten van Efeze	259
37. Ik meende dan bij mijzelf	269
38. Koning Agrippa hoort het Evangelie	273
39. De Slang en het Vuur	277
Biografie August van Rijn	283

Voorwoord

Het boek de 'Handelingen' komt uit de aard der zaak in volgorde na de boeken van de 'feiten' - de vier evangeliën. Zoals die ons mededelen wat de Zoon van God deed en zei gedurende zijn volmaakte leven van liefde, zijn dood op het kruis, zijn opstanding en hemelvaart naar Gods rechterhand, zo schetst het boek van de Handelingen het doen en de dienst van de Heilige Geest die in de wereld kwam om in de heiligen te blijven na de hemelvaart van onze Heer Jezus Christus.

Zoals de evangeliën het leven van de Heiland ontvouwen, zo volgt het boek de Handelingen met een verslag van het leven van de heiligen - die leven door de kracht van de Geest van God.

Het boek begint met de vorming van de gemeente - op de pinksterdag - door de komst van en de doop met de Heilige Geest toen de gelovigen tot het éne Lichaam werden verenigd en het gaat door met de verspreiding van het evangelie te verhalen, de vorming van gemeenten uit Joden en volken. Ze geeft ons de geschiedenis van de eerste jaren van het christendom en de geleidelijke ontwikkeling van de christelijke waarheid en haar praktijk, zoals in het bijzonder werd toevertrouwd aan de apostel Paulus, wiens werken en ervaringen het grootste gedeelte van het boek innemen.

De Handelingen is een zeer belangwekkend en leerzaam boekdeel en ik vertrouw er op dat God mijn overdenkingen er van zal gebruiken om zijn waarheid voor sommigen helderder te maken evenals om ons

allen op te wekken tot een toenemende toewijding voor Christus en zijn dienst.

August Van Rijn

Deel 1 - Handelingen

hoofdstuk voor hoofdstuk

Inleiding

De schrijver

Hoewel hij zijn naam niet noemt is Lukas ongetwijfeld het goddelijk instrument door God gebruikt om dit bijzonder belangwekkende en leerzame boek te schrijven. Reeds in de eerste eeuwen werd zijn auteurschap door onbevooroordeelde critici erkend. Hij schreef ook het evangelie dat we onder zijn naam kennen. Zowel Lukas als de Handelingen zijn gericht aan ene Theófilus en dragen duidelijk kentekenen van gelijke stijl, zowel in de gelijkheid van taal (meer dan 40 woorden die we in beide boeken vinden worden nergens anders in het Nieuwe Testament aangetroffen) en ook in het algemene gebruik van medische termen. De verwijzing in het begin naar een vroegere verhandeling die aan Theófilus bekend is duidt duidelijk Lukas aan als de schrijver van zowel Lukas als van de Handelingen.

Het onderwerp

Het doel van Lukas is niet het schrijven van biografieën noch van Petrus noch van Paulus, want de geschiedenis van beide mannen wordt in het midden gelaten, maar om de geschiedenis van de

invoering van het christendom te geven zoals het de plaats inneemt van het Judaïsme dat vele eeuwen lang de door God gegeven religie was geweest. Hij laat zien hoe de gemeente wordt gevormd en hoe het werk van de prediking van het evangelie van Gods genade zich uitbreidde van Jeruzalem tot het Rome bereikte en steeds westelijker ging. Hij heeft de geschiedenis van de gemeente als geheel op het oog, niet de groei van plaatselijke gemeenten, maar de voortgang van dit grote Nieuwtestamentische geheimenis, dat beloofd was door onze Heer in Johannes 10:16, op de pinksterdag verkregen werd en betreffende hetwelk de waarheid slechts geleidelijk was geopenbaard en onderwezen. De gemeente is iets dat zo radicaal en absoluut nieuw is, in tegenstelling met het Judaïsme, dat de volle openbaring er van slechts langzamerhand werd gegeven. Het duurde jaren voordat de nieuwe gelovigen, doordrongen als zij waren met de leringen van het Judaïsme, bevrijd waren van het Joodse denken, de ceremonieën en verbindingen.

Het Nieuwe Testament, zoals aangetoond door F. W. Grant, is opgebouwd in de vorm van een Pentateuch, gevormd naar de Pentateuch van de eerste vijf boeken van de Bijbel. De vier evangeliën komen overeen met het boek Genesis en geven ons het begin van de dingen. Exodus beeldt vervolgens het boek de Handelingen af en geeft de geschiedenis van 'de uittocht' van het volk van God,- niet van fysieke slavernij, zoals van hun bevrijding uit de slavernij van Egypte,- maar van de slavernij van de wet, wat een dienstbaarheid was (een 'juk' zoals 'Petrus het noemt in Handelingen 15:10) dat noch hun vaders noch zij in staat zijn geweest te dragen. Daarom neemt in de Handelingen de genade de plaats van de wet in, het christendom de plaats van het Judaïsme. Israël wordt als natie opzij

gezet, omdat door hun Messias aan het kruis te hangen, de natie als zodanig voorgoed en van ganser harte haar Koning afwees en verwierp.

In contrast hiermee geeft de Handelingen de bijeen vergadering van alle kinderen van God - gelovigen uit Joden en uit de volken verenigd in één lichaam door het kruis (Ef. 2:16). Door het boek de Handelingen heen wordt voortdurend gezien dat de Joden de genade van God verwerpen en dat het evangelie steeds meer tot de volken komt. Het begint er mee dat het te Jeruzalem gepredikt wordt, dan te Judea, te Samaria en tenslotte tot de uiterste einden van de aarde. De aanneming er van door de volken doet slechts de haat en de tegenstand van de Joden toenemen en herhaaldelijk horen we dat de gezanten van God verklaren dat zij zich tot de volken zullen wenden. Paulus, de grote apostel van de volkeren, verdringt Petrus op de geïnspireerde bladzijden en meer dan de helft van de Handelingen houdt zich bezig met een verslag van zijn werken heinde en ver onder de leiding van en door de kracht van de Heilige Geest.

Israël wordt in Handelingen niet beproefd, maar we lezen eerder van haar hardnekkige houding van het steeds afwijzen en verwerpen van Christus. Reeds in Mattheüs 23:39 vertelt de Heer Jezus de Israëlieten dat God uit hun midden is weggegaan, dat hun huis aan hen woest wordt overgelaten en dat zij de Heer niet meer zouden zien totdat zij zouden zeggen: 'Gezegend Hij die komt in [de] naam van [de] Heer.'

Ik geloof niet dat er ergens in Handelingen een aanbidding gedaan wordt van de regering van Christus over hen als zijn koninkrijk op aarde, als zij maar Hem als hun verlosser zouden willen aannemen.

Eerder wordt steeds weer de nadruk gelegd op hun vastbesloten zonde in de verwerping van Christus. Petrus spoort zijn hoorders aan zich te laten behouden van dit verkeerde geslacht, waarbij hij duidelijk te kennen geeft dat, wat de natie als geheel betreft, zij haar mening of haar houding ten opzichte van Christus, sinds zij haar Messias gekruisigd had, niet had veranderd. Redding als zodanig werd aan de natie niet aangeboden, maar aan personen die door het geloof in de Zaligmaker zich zouden afscheiden van de afvallige natie van Israël. Alleen zij die berouw hadden zouden worden behouden door Christus en gered worden van Israël en haar religie.

In het derde hoofdstuk van Handelingen vertelt Petrus hen dat de Messias niet zou terugkomen, want de hemel moest Hem opnemen tot op de tijden van de herstelling van alle dingen en alle Oudtestamentische profeten laten duidelijk zien dat deze tijden van herstel nog in de toekomst liggen en wachten op het uur dat Christus als Koning zal komen om te regeren. In plaats van het aanbieden aan Israël van een andere kans om Christus te erkennen en Hem zo in zijn koninkrijk op aarde aan te stellen, wordt het evangelie hen gepredikt (en aan allen die veraf waren, zo de volken mee insluitende) om aangenomen te worden door het persoonlijke geloof in Christus. In plaats dat Israël een tweede kans wordt aangeboden om Christus als Koning te erkennen beschuldigen de apostelen in hun prediking hen van onveranderlijke haat en opstand. Een opmerkelijk voorbeeld hiervan hebben we in de doordringende aanklacht van Stefanus van het volk als vermeld in Handelingen 7, hoewel Stefanus niet één van de apostelen was. Hij verwijt het volk haar moorddadige haat en er is niet het minste teken van een ander aanbod dat aan Israël gedaan wordt. Hetzelfde is waar voor het hele boek de Handelingen

Het boek besluit met Paulus die het evangelie van het koninkrijk van God en de dingen betreffende de Heer Jezus Christus predikt, een duidelijke aanduiding van wat heden ten dage nog voortgaat. Het koninkrijk is niet het letterlijke koninkrijk van Christus op aarde, maar het koninkrijk dat men binnengaat door de nieuwe geboorte (Joh. 3:5), terwijl de gelovige de kostbare zaken worden onderwezen betreffende de Heer Jezus Christus die nu zo volledig geopenbaard zijn door de dienst van Paulus die speciaal uitgekozen was om de bedienaar van de gemeente te zijn.

De Handelingen gaat nauwelijks in op de leer van het christelijk geloof, want Handelingen is geschiedenis, geen leer.

Er is echter een geleidelijke ontwikkeling van de leer vanaf de vergeving van zonden tot aan de rechtvaardiging van de positie van de gelovige vandaag in de gemeente van God, die het lichaam van Christus is. Velen maken de vergissing om gevestigde dogma's in het boek Handelingen te lezen en om als gevolg daarvan onjuiste conclusies te maken. De Handelingen stelt een voortgaande geschiedenis voor van het Judaïsme naar het christendom en is daarom in haar onderwijs beweeglijk. Vandaag, met de volle openbaring van het Woord van God in het Nieuwe Testament, is het christendom nu volledig gevestigd en dus is de christelijke leer nu statisch, compleet ontvouwd in de brieven van het Nieuwe Testament. Kijk voor de geschiedenis in de Handelingen, voor leer in de brieven en alles zal blijken volkomen logisch en harmonieus te zijn.

1. Het niet geëindigde werk van Christus

‘Het eerste boek heb ik gemaakt, Theófilus, over alles wat Jezus is begonnen zowel te doen als te leren’ (Hand. 1:1).

Dit openingsvers nodigt ons uit om terug te zien naar het geëindigde werk van Christus zoals het verhaald is door Lukas in het evangelie dat zijn naam draagt en nodigt ons stilzwijgend uit vooruit te zien naar zijn niet geëindigd werk, dat Hij overliet aan zijn dienstknechten om voort te zetten tijdens deze dag van de genade, want onze tekst zegt dat Jezus begon te doen en te leren. Hij legde het fundament voor zijn gemeente op Golgotha (Ef. 2:20). Het feitelijke bouwen van zijn gemeente is de verantwoordelijkheid en het voorrecht van het volk van God, terwijl zij het evangelie van de genade van God prediken door de kracht van de Geest door middel waarvan zielen worden gered en gebouwd op dit fundament, dat krachtig en zeker gelegd is op het kruis van Golgotha.

De vier evangeliën, waarvan Lukas er één aan Theófilus in herinnering brengt dat hij schreef, geven ons de feiten betreffende de Persoon en het werk van Christus en zoals Johannes 20:31 vermeld, ze zijn geschreven opdat wij geloven dat Jezus de Christus is, de Zoon van God en opdat wij gelovend [het] leven hebben in zijn naam. Zij die geloven in Jezus moesten hun geloof bewijzen door hun werken, dus is het inderdaad passend dat het boek van de ‘feiten’ (de vier

evangeliën), gevolgd wordt door het boek van de 'Handelingen'. Als we werkelijk in Jezus geloven gaan we handelen naar dat geloof, gaan we het voorbeeld volgen van Hem die begon te doen en te leren en toen Hij naar de hemel terugkeerde ons hier beneden liet om het werk dat Hij begon voort te zetten.

De evangeliën leren ons dat onze gezegende Heer één werk voleindigde, terwijl Hij ook ander werk niet geëindigd achterliet. In Johannes 17:4 horen we Hem zeggen, 'Ik heb U verheerlijkt op de aarde, terwijl Ik het werk heb voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven.' En vanaf het kruis luisteren we naar zijn triomferende uitroep: 'Het is volbracht' (Joh. 19:30).

Misschien vinden we het grootste gebod dat ooit door de Heer Jezus werd gegeven in Markus 14:8, waar Hij van de vrouw die de zalfolie op zijn hoofd uitgoot zegt, 'Zij heeft gedaan wat zij kon.' Door de evangeliën heen merken we op dat de Heer zelden dingen deed die anderen evengoed zouden kunnen doen. Bijvoorbeeld, aan het graf van Lazarus zei Hij tot de omstanders om de steen weg te nemen. Alleen Hij kon de dode man tot het leven terugbrengen, maar anderen konden de steen verzetten en konden ook de grafkleding afnemen. Zo brak Jezus vijf broden en twee visjes. Alleen Hij kon op een wonderbaarlijke wijze voedsel vermenigvuldigen op die verbazingwekkende manier, maar de discipelen konden het feestmaal verdelen en hun werd gezegd dit te doen. Zo maakt Jezus vandaag gebruik van iedere gelovige in zijn dienst om te doen wat hij kan doen, maar daarvoor beëindigde Hij een werk dat Hij alleen kon volbrengen - het machtige werk van de verlossing en toen het dus gedaan was riep Hij uit, 'Het is volbracht.' Wij spreken er natuurlijk

over als het 'volbrachte werk van Christus.' In eenvoudige woorden, Christus legde het fundament voor de redding van de mens in zijn kostbare verzoenende dood op Golgotha, dat is een volbracht werk. Maar gedurende zijn leven op aarde begon Hij het werk en de dienst van het prediken van het evangelie (zie Hebr. 2:3-4) en dit werk liet Hij niet - geëindigd achter, Hij begon het te doen zoals onze tekst zegt.

Velen hebben gezegd dat dit boek niet genoemd moest worden 'Handelingen der Apostelen', maar eerder 'Handelingen van de Heilige Geest.' De Geest van God - leidende, kracht gevende, inwonende, etc. - wordt in dit boek vaak gezien. Zonder Hem zou alle menselijke inspanning inderdaad vruchteloos zijn. Anderzijds moeten we niet vergeten dat de Geest u en mij als zijn instrumenten gebruikt door in onze harten de wens om de Heer te dienen te scheppen en ons van de kracht te voorzien om het te doen (Fil. 2:13).

Laten we voor een ogenblik, voordat we onze studie van de Handelingen beginnen, dit 'geëindigde werk van onze Heer' beschouwen. Wat kwam Christus om te doen?

In de eerste plaats kwam Hij om met de grote vraag van de zonde af te rekenen. God rustte nadat Hij de hemel en de aarde gemaakt had, maar spoedig werd zijn rust verstoord door de val van onze voorouders in de hof van Eden. Gods rust werd onderbroken en Hij begon opnieuw te werken zoals Jezus zegt in Johannes 5:17. Te zijner tijd kwam Jezus naar de aarde om de wil van de Vader te doen en die wil was dat Hij Zichzelf zou opofferen als een offerande voor onze zonden (Hebr. 10:9-10). Zonde verdient goddelijk oordeel en de Heer Jezus stierf op het kruis onder de last van onze schuld, terwijl

Hij ons oordeel droeg. Alleen Hij kon dat werk doen en geprezen zij zijn Naam, Hij deed het. Dat is daarom een werk dat geëindigd is om nooit te worden herhaald.

Ten tweede, in zijn dood werd de basis gelegd om de zonden voor eeuwig weg te doen (Hebr. 9:26). Niet alleen zijn de zonden van een gelovige in Jezus voor altijd uitgewist, maar de zonde zelf zal

geheel worden afgeschaft, eens zullen de zonde en haar vreselijke gevolgen voor eeuwig verdwijnen. Alleen in de hel zullen zondaars worden overgelaten en zelfs hen zal nooit weer worden toegestaan nog te zondigen want alle opstand tegen God zal worden beteugeld. Iedere knie zal zich buigen en elke tong zal Jezus Christus als Heer belijden tot heerlijkheid van God [de] Vader.

Het werk op het kruis kon alleen Christus doen - en Hij deed het. Maar Hij liet een niet-geëindigd werk achter, dat liet Hij voor ons achter om het voort te zetten, het werk van het prediken van het evangelie en dus als de Geest zielen redt, ziende dat ze worden gebouwd op de fundering die te Golgotha gelegd werd, ziende dat ze worden toegevoegd tot de gemeente, die het lichaam is van Christus, samengesteld uit alle ware gelovigen in Jezus. Iedere gelovige heeft het voorrecht zowel als de verantwoording om zijn tijd, talenten en tienden te beleggen in die vruchtbare onderneming.

Het niet geëindigde werk dat Jezus slechts begon te doen, is een groot werk. De Heer verzekerde zijn discipelen - in Johannes 21:12 - dat zij 'grotere' werken zouden gaan doen dan die van Hem, nadat Hij tot de Vader was teruggekeerd. Natuurlijk niet groter in betekenis, want niets kan vergeleken worden met het volbrachte werk op het

kruis, maar groter in omvang zoals de bovenbouw van een gebouw veel groter is dan de fundering, hoewel niet even belangrijk. Toen Jezus weg ging stelde Hij de poortwachter (in type de Heilige Geest) aan om te waken en gaf iedereen zijn werk (Mc. 13:34). Doet u uw aandeel?

Denk aan deze essentiële waarheden:

1. De Heer kan u gebruiken. Ieder lid van het lichaam van Christus heeft een bijzondere functie om te vervullen. God kan u gebruiken precies zoals u bent. We hebben niet allen dezelfde capaciteit, maar Hij geeft talenten overeenkomstig de individuele bekwaamheid van iemand.
2. Uw bruikbaarheid zal toenemen als u dat beetje gebruikt wat u nu hebt. Niemand wordt ooit een timmerman door te wensen om er één te worden of door toe te kijken hoe een ander het timmerwerk doet, maar alleen door het werk zelf te doen. Hij kan in het begin misschien aarzelend zijn of knoeien, maar u zult in bekwaamheid toenemen door het te doen.
3. God wil u gebruiken waar u bent. Johannes 15:16 zegt dat Hij hen gesteld heeft die Hij als de zijnen gekozen heeft. Dat woord stellen is het eenvoudige woord plaatsen. Zoals de tuinman de planten plaatst daar waar ze naar hij gelooft ze het beste zullen doen, zo plaatst de Heer u en mij om vrucht voor Hem te dragen.
4. Hij zal in iedere behoefte voorzien en zal u goed belonen als de betaaldag komt bij de rechterstoel van Christus.

Jezus begon te doen en te leren. Merk op dat de Heer eerst deed, dan leerde. Hoe anders dan de farizeeën die zoals Jezus zei, ‘zeggen en niet doen.’ Laten wij geen farizeeën zijn. De Heer praktiseerde altijd eerst voordat Hij predikte. Hij zei tegen de rijke jongeling dat hij alles moest verkopen wat hij had en het aan de armen moest geven. Hij Zelf had dat gedaan, Hij werd om wille van ons arm opdat wij door zijn armoede rijk zouden worden. Toen Hij de discipelen vertelde om te bidden, ‘Uw wil geschiede op aarde’, voegde Hij de nadruk aan die bede toe door Zelf een leven te leiden geheel gewijd aan de wil van de Vader (Joh. 6:38). De Heer leerde door het voorbeeld te geven evenveel als door lering en een voorbeeld is veel krachtiger dan een lering. Een heilig leven voegt geweldige kracht toe aan de boodschap die we prediken. Helaas, hoe droevig heeft de gemeente daarin gefaald. Moge God ieder van ons helpen om dat te doen en te zijn voordat we anderen vertellen wat zij moeten zijn en doen!

Na deze korte verwijzing - in het openingsvers van de Handelingen - naar zijn evangelie, spreekt Lukas over de veertig dagen die volgden op zijn opstanding die onze Heer doorbracht met zijn discipelen, totdat Hij werd opgenomen. Zij zagen de Heer bij aan aantal gebeurtenissen bij één waarvan Hij hen vertelde om in Jeruzalem te blijven totdat zij gedoopt zouden worden met de Heilige Geest. In Lukas 24:49 hebben we de werkelijke vermelding. De Heer herinnert hen aan de woorden van Johannes de Doper, die zei dat Jezus zou komen en zou dopen met de Heilige Geest (Matth. 3:11). In Handelingen 1:5 vertelt de Heer zijn discipelen dat die dag nu nabij gekomen is, ‘niet vele dagen hierna.’

Vers 6 geeft aan dat de apostelen nog niet het doel van God begrepen. Zij dachten nog aan een letterlijk koninkrijk hier op aarde met Christus als de Koning van Israël. Zij schenen zich nog niet te realiseren dat Israël zijn Messias duidelijk en voorgoed had verworpen, dat het Gods voornemen was om uit de wereld een volk voor zijn Naam te vergaderen, uit de Joden en uit de volken door het geloof in een gekruisigde Christus, om een nieuw lichaam op aarde te vormen - de gemeente. De Heer antwoordt niet direct op hun vraag omdat zij niet bekwaam gemaakt waren om het volle woord van God te begrijpen totdat de Heilige Geest kwam, maar Hij spreekt er van dat zij door de Geest, die zij over enkele dagen zouden ontvangen, daartoe in staat gesteld zouden worden. Hij zou hen geschikt maken om getuigen van Christus te zijn en als zodanig met hun dienst te beginnen te Jeruzalem om zich geleidelijk uit te strekken tot aan het einde van de aarde. Het boek de Handelingen ontvouwt 25 deze apostolische dienst. Langzamerhand zouden ze worden bevrijd van hun Judaïstische vooroordelen en zouden ze leren dat Israël als natie terzijde was gesteld en dat het kruis van Christus het middel was om Joden en Heidenen tot één lichaam te verenigen.

Opgenomen

Hand. 1:2, 9, 11, 22

Op bovengenoemde plaatsen lezen we vier keer van de Heer Jezus dat Hij opgenomen werd en ook lezen we dat in Lukas 24:51. Het is een aanduiding dat een machtig leger van engelen onze verrezen Heer

naar de hemel begeleidde, waar de eeuwige poorten werden geopend en de Koning der ere binnenkwam (Ps. 24), nadat Hij het machtige werk van de verlossing op Golgotha had volbracht. Psalm 68:18 verbindt een erewacht van engelen met de triomfantelijke hemelvaart van de zegevierende Overwinnaar, na de overwinning die verkregen werd op het kruis. We lezen daar dat de wagens van God twintig duizend engelen zijn . . . en dan gaat het verder met te zeggen: ‘Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd,’ een plaats die Efeze 4:8 direct in verbinding brengt met de hemelvaart van Christus. Deze duizenden engelen worden genoemd ‘wagens van God’ en aangezien engelen ‘een vlammend vuur’ genoemd worden (Ps. 104:4), waren deze wagens dus wagens van vuur - dezelfde uitdrukking werd gebruikt toen Elia begeleid werd naar de heerlijkheid (2Kon. 2:11). De wagen was in zijn geval niets minder dan een leger van engelen die hem begeleidden. Zelfs de geest van een gelovige schijnt een hemels escorte te krijgen, zoals Lazarus door de engelen in de schoot van Abraham werd gedragen. Voordat treurende verwanten het lichaam van een gelovige naar het kerkhof dragen, heeft een reusachtige stoet engelen zijn ziel en geest gedragen naar de heerlijkheid in een heerlijke, hoewel voor ons onzichtbare, verwelkoming.

De hemelvaart van onze Heer Jezus Christus - wat een glorieuze gebeurtenis is dat! ‘God zette Hem aan zijn eigen rechterhand in de hemelse [gewesten], boven alle overheid, gezag, kracht en heerschappij en elke naam die genoemd wordt, niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw. Hij heeft alles aan zijn voeten onderworpen en Hem als hoofd over alles gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, de volheid van Hem die alles in allen vervult’ (Ef. 1:21-23). Deze

viervoudige herhaling van ‘opgenomen’ in dit hoofdstuk herinnert ons er aan dat wij als gelovigen niet alleen Christus als de Gekruisigde moeten kennen en prediken, maar ook als de Verheerlijkte. De ware boodschap van de gemeente is dat de Zoon van God verheerlijkt is, vanuit de heerlijkheid mensen oproept tot het verkrijgen van de heerlijkheid (2Thess. 2:14), dat de gemeente een hemels lichaam is met haar hoofd in de hemel en al haar voornemens, doelen en idealen zijn hemels.

1. We lezen dat Jezus deed en leerde tot op de dag dat Hij werd opgenomen. Hij was steeds de getrouwe en waarachtige getuige, tot aan het einde, terwijl Hij ons een voorbeeld stelde om na te volgen. We moeten niet in gebreke blijven om Christus in de praktijk te brengen en te prediken.
2. Hij werd opgenomen en een wolk ontrok Hem aan hun ogen. Voortaan moesten zijn discipelen alleen door het geloof hun weg gaan. Terwijl ze met hun Heer op aarde waren hadden zij Hem grotendeels alles laten doen, wat goed was. Maar nu verlaat Hij hen en door de kracht van de Geest, die zij op de pinksterdag zouden ontvangen, moesten zij nu geheel in afhankelijkheid van God verder gaan. Hoewel naar het lichaam afwezig, zou de Heer in de geest bij hen zijn, zoals Hij hen had verzekerd in Mattheüs 28:20, ‘Zie, Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding van de eeuw.’ Vanaf nu moesten ze in de praktijk brengen wat Paulus de Filippiërs op het hart drukte: ‘Nu veel meer in mijn afwezigheid, bewerkt uw eigen behoudenis met vrees en beven’ (Fil. 2:12). Het pad van de christen is er nu één geheel van geloof, zoals het toen bij hen was, want Jezus werd opgenomen, aan hun ogen

onttrokken. In alles is nu het Woord van God ons gezag en onze gids.

3. ‘Deze Jezus die van u is opgenomen naar de hemel, zal zó komen, op dezelfde wijze als u Hem naar de hemel hebt zien gaan’ – vers 11. Christus voer op van de Olijfberg en als Hij naar de aarde terugkomt om te regeren zal Hij terugkomen naar dezelfde plaats op dezelfde wijze (Zach. 14:4).
4. ‘Te beginnen bij de doop van Johannes tot op de dag dat Hij van ons werd opgenomen, moet één van hen met ons getuige worden van zijn opstanding’ – vers 22. Ja, Jezus was opgenomen. Hij ging terug naar de heerlijkheid - naar de Vader - maar nog zijn zijn gedachten en ogen hier, terwijl ze waken over zijn verlost volk, dat voor zijn minzaam hart zo dierbaar is. Hij bemoedigt hen in deze vier gedeelten door zijn eigen voorbeeld, door het geven van de Heilige Geest, die bij hen zou zijn om de plaats van de afwezige Heer in te nemen, door de verzekering dat Hij eens terug zou komen en door zijn discipelen te maken tot zijn bevoegde getuigen gedurende zijn afwezigheid.

Nadat de Heer naar de hemel was gegaan, gingen de discipelen naar Jeruzalem en naar de bovenzaal waar zij de tien dagen tussen de hemelvaart van Christus en de uitstorting van de Heilige Geest op de pinksterdag volhardden in gebed. Drie belangrijke onderwerpen uit dit eerste hoofdstuk - de duidelijke bewijzen van vers 3, de bovenzaal van vers 13 en de ‘bloedakker’ - zullen uitgebreider worden overdacht onder de lijst van speciale onderwerpen aan het eind van dit deel.

De verkiezing van Matthias, in de plaats van Judas

Hand. 1:15-26

Judas beging zelfmoord - droevige verrader van de Heer der heerlijkheid. Petrus haalt Psalm 109:8 aan om aan te tonen dat een ander de plaats van Judas onder de twaalf moest innemen (Hand. 1:20). Petrus spreekt met zo'n absolute overtuiging en zekerheid dat het mij niet wijs lijkt om ons af te vragen of hij door de Heilige Geest geleid werd.

Verschillende punten worden soms opgeworpen om te suggereren dat Petrus en zij die bij hem waren een vergissing begingen en dat zij hadden moeten wachten totdat de Heilige Geest gekomen was, dat het de bedoeling geweest was dat Paulus de plaats van Judas zou innemen en het voltallige aantal van de twaalf zou vol maken. Waarom, zeggen sommigen, kozen zij twee mannen en wierpen het lot over hen, waarom juist twee in plaats van honderd of meer? Ik geloof dat het antwoord daarop is dat er maar twee waren die geschikt waren om een plaats bij de twaalf in te nemen. Er waren ongetwijfeld maar zeer weinigen die met de Heer wandelden gedurende de gehele drie en een half jaar van zijn dienst, want Petrus zegt dat zij ononderbroken met hen samen gekomen moeten zijn gedurende die periode. We lezen dat bij één gelegenheid velen van zijn discipelen zich terugtrokken en niet meer met Hem wandelden (Joh. 6:66). Het is niet waarschijnlijk dat er velen waren die de gehele tijd bleven. Ik geef in overweging dat er slechts twee waren die hieraan voldeden.

Wat het werpen van het lot betreft, waarvan de juistheid ook wordt betwijfeld, dit was een bekende Oudtestamentische wijze van beslissen van belangrijke vragen, niet alleen gebruikt door mensen, maar op bevel van en onder de leiding van Jahweh Zelf, zoals bijvoorbeeld bij de verdeling van het land voor de twaalf stammen (Num. 26:55,56). Spreuken 16:33 laat zien dat 'het lot in de schoot geworpen wordt, maar elke beslissing daarvan van Jahweh is.' Dat het de bedoeling geweest was dat de apostel Paulus een van de twaalven zou zijn en de plaats zou hebben die hier aan Matthias gegeven is, is naar ik geloof, onhoudbaar in het algemene licht van de Schrift om de volgende redenen:

1. Paulus zelf zinspeelt er op geen enkele wijze ooit op dat hij één van de twaalven had moeten zijn. In werkelijkheid laat hij eerder doorschemeren dat hij zich geheel onwaardig voelde om een apostel te zijn omdat hij de gemeente van God vervolgd had (1Kor. 15:9).
2. Telkens weer - in de eerste hoofdstukken van de Handelingen - worden de apostelen genoemd als onder de inspiratie zijnde van de Heilige Geest (2:42-43; 4:33; 5:12; 6:6; etc.), nooit met de kennisgeving dat niet alle twaalf als zodanig door God waren erkend. In werkelijkheid lezen we in Handelingen 6:2 dat 'de twaalf' de menigte van de discipelen bijeen riepen. Hier erkent de Heilige Geest duidelijk Matthias als één van de twaalf. Dit is te meer opvallend wanneer we weten dat na de afval van Judas, de apostelen bekend waren niet als de twaalf, maar als de elfen (Matth. 28:16; Mc. 16: 14; Luk. 24:9, 33). Dat ze nu de twaalf genoemd worden, nadat Judas was vervangen door Matthias,

is er een duidelijk bewijs van, naar mijn oordeel, dat de actie van de discipelen in de bovenzaal, toen zij Matthias kozen, van Godswege als correct gerechtvaardigd wordt.

Tussen twee haakjes, het is van belang op te merken dat Johannes 20:24 een uitzondering vormt op Mattheüs, Markus en Lukas . Hoewel Judas niet langer bij de discipelen was, noemt Johannes hen nog 'de twaalf', terwijl alle anderen over hen spreken als 'de elfen'. Ik geloof dat hier een opmerkelijk, ernstige gedachte is. Thomas was die opstandingsdag afwezig en Judas eveneens, zijn afwezigheid plaatste hem, naar alle uiterlijke schijn, in de groep van Judas. Daarom lezen we dat hij één van de twaalf was, terwijl hij zo Judas nog opneemt onder de discipelen. Bij die gelegenheid kon niet worden gezegd dat Thomas één van de elfen was, hoewel hij dat in werkelijkheid was, want door zijn afwezigheid nam hij dezelfde plaats in als Judas. De elfen waren de getrouwe volgelingen van de Heer en die nacht was Thomas niet trouw, want hij was afwezig.

We lezen opnieuw in Handelingen 2:14 dat Petrus opstond met de elfen terwijl hij zelf natuurlijk de twaalfde was. Hier erkent de pen van de Heilige Schrift Matthias weer als één van de twaalf. Ik geloof dat het een vergissing is te denken dat Paulus één van de twaalf had moeten zijn, want:

- Paulus was de apostel van de onbesnedenen, terwijl de speciale zending van de anderen uitging tot de besnijdenis.
- De twaalven waren apostelen omdat zij gered waren door Christus op aarde en getuigen moesten zijn van zijn wonderbaar leven en zijn dood.

- Paulus werd gered door een Christus die de aarde had verlaten en die deze zondaar bereikte vanuit de heerlijkheid en zo moest Paulus een getuige zijn van Christus in de heerlijkheid.
- De twaalf hadden Christus op aarde gezien, wat een vereiste was voor het apostelschap. Paulus had dat niet, maar had Christus in de heerlijkheid gezien (1Kor. 9:1) wat, naar hij ons vertelt, hem het recht gaf om een apostel te zijn, maar om die reden een apostel op een andere wijze dan waarop de twaalf het waren.
- Zij waren voor Christus gewonnen gedurende de tijd van zijn vernedering, Paulus na het uur van zijn verhoging.

Deze en andere overwegingen plaatsen Paulus in een categorie die totaal verschillend is van de twaalf apostelen. Hun dienst heeft grotendeels te maken met Christus als Verlosser, de waarde van zijn dood en het leven van de gelovige op aarde, daar hij op weg is naar de hemel (1Petr. 1:1-4). De dienst van Paulus plaatst, in scherp contrast hiermee, voor de gelovige een Christus in heerlijkheid, met al onze zegeningen in de hemelse gewesten en onze erfenis die reeds genoten wordt door de dienst van de Geest, die de eersteling is van alles wat we eens door aanzien zullen genieten. Evenals de twee diensten verschillend zijn, zijn de twee apostelschappen gescheiden.

2. De doop met de Geest

‘En toen de dag van het pinksterfeest werd vervuld, waren zij allen gemeenschappelijk bijeen. En er kwam plotseling uit de hemel een geluid als van een geweldige, voortgedreven wind en deze vulde het hele huis waar zij zaten. En er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen. En zij werden allen vervuld met [de] Heilige Geest en begonnen in andere talen te spreken’ (Hand. 2:1-4).

In elk evangelie wordt van Johannes de Doper gezegd dat hij doopte met water, maar dat de Heer zou dopen met [de] Heilige Geest en met vuur. De Heer verwijst hiernaar in Handelingen 1:5, waar Hij zegt dat de discipelen gedoopt zouden worden met [de] Heilige Geest niet vele dagen hierna. Dit laat zien dat over het neerdalen van de Heilige Geest op de pinksterdag wordt gesproken als de ‘doop’ met de Geest, want het zou plaats vinden, zoals Jezus zei, ‘niet vele dagen hierna.’ De geweldige gebeurtenis van de komst van de Heilige Geest om op deze wereld te blijven zoals Hij in zijn gemeente woont, wordt daarom genoemd de doop met de Geest. Aangezien de Geest bij deze gelegenheid kwam en hier sindsdien altijd geweest is (Joh. 14:16) en deze komst zijn doop genoemd wordt, komen we tot de conclusie dat er in de Schrift slechts één doop met de Geest genoemd wordt. Velen spreken vandaag over een doop met de Geest, maar ik denk niet dat de Bijbel deze gedachte ondersteunt. Niet één keer na Pinksteren, waarnaar Handelingen 1:5 verwijst, wordt de uitdrukking ‘dopen

met de Geest' gevonden in de Schrift. Petrus zegt - in Handelingen 11:16 - dat de gebeurtenis in het huis van Cornelius hem herinnerde aan dat wat de Heer had gezegd in Handelingen 1:5, maar toen de werkelijke bekering van Cornelius plaats vond en de Heilige Geest op die bekeerlingen uit de volken kwam, werd de uitdrukking dopen niet gebruikt. Er wordt gezegd dat de Heilige Geest op hen viel. Bij geen enkele gelegenheid noch die van Handelingen 8, noch die van de Ethiopische kamerling in hetzelfde hoofdstuk, noch van Cornelius in hoofdstuk 10 of van die gelovigen in Handelingen 19:6 wordt het woord dopen gebruikt.

De enigste gelegenheid is in 1 Korinthe 12:13 waar ons wordt gezegd dat 'wij door één Geest tot één lichaam gedoopt zijn.' Dit heeft, in verbinding met het onderwerp, het gebeurde op de pinksterdag op het oog - de vorming van de gemeente als het lichaam van Christus door de doop met de Heilige Geest. De tekst in 1 Korinthe 12:13 is heel precies. Er wordt niet gezegd door één Geest is iedereen gedoopt tot het lichaam, alsof het verwijst naar de werking van de Heilige Geest bij ieders individuele bekering, maar 'zijn wij allen gedoopt.' Het is een tot één-makende daad - de vorming van de tot-dan-individuele gelovigen tot het mystieke lichaam van Christus - de gemeente. Ook zegt het niet dat ieder is gedoopt tot het lichaam, maar allen tot één lichaam. Deze doop heeft het één-zijn - de eenheid van de heiligen - op het oog.

Ik geloof in ieder geval, tenzij aangegeven wordt dat het de doop van de Geest is, dat dopen in het Nieuwe Testament het dopen in water op het oog heeft.

Toen de tabernakel voor haar dienst in Israël werd ingewijd, vervulde 'de heerlijkheid van Jahweh' haar (Ex. 40:35) en toen de tempel van de Heer werd ingewijd vervulde opnieuw de heerlijkheid van de Heer het huis van de Heer (1Kon. 8:11). Deze twee gebouwen waren Oudtestamentische typen van de gemeente als het geestelijke huis van God. Evenzo, als de gemeente, het huis van God opgebouwd uit levende stenen, op het punt staat om gewijd te worden tot Gods getuigenis op aarde, vervult weer de heerlijkheid van de Heer haar (Hand. 2:2). De Heilige Geest, in de gelijkenis van een geweldige wind, vult het hele huis.

Nummer drie staat bij deze grote gebeurtenis op de voorgrond, misschien om de invloed van de drie-enige Godheid voor te stellen - de Vader die zijn Zoon gaf, de Zoon die Zichzelf gaf en de Geest die dit alles voor ons en door ons tot stand moet brengen.

1. De Geest deed drie dingen: Hij vulde het huis (vs. 2), Hij zette Zich op iedere gelovige (vs. 3), Hij kwam in ieder van hen om te blijven (vs. 4), want zij werden allen vervuld met de Heilige Geest. Hij vulde het hele huis omdat de gemeente als lichaam 'de tempel van de levende God' is (1Kor. 3:16). Hij zette Zich op iedere gelovige, om kracht voor het christelijke leven en getuigenis te verschaffen. De discipelen zouden worden 'bekleed met kracht uit de hoogte' (Luk. 24:49). Hij vervulde iedere gelovige met Zichzelf, want de inwonende Geest heeft een kostbare drievoudige dienst: voor, in en door de gelovige. Hij verzegelt ieder voor zekerheid, Hij is het onderpand - de voorsmaak van eeuwige zegen - tot de verlossing en Hij zalft voor de dienst.

2. In verbinding met de Schrift verschaft de Heilige Geest: inspiratie (2Petr. 1:21), openbaring (1Kor. 2:10), voorlichting (1Kor. 2:13).
3. Hij brengt, wat het verleden betreft, als leraar alle dingen in onze herinnering (Joh. 14:26). Wat het heden betreft, neemt Hij uit de dingen van Christus en toont (verkondigt) ze ons (Joh. 16:14-15) en wat de toekomst betreft, verkondigt Hij de toekomstige dingen (Joh. 16:13).
4. Wat de wereld betreft overtuigt Hij haar van zonde, van gerechtigheid en van oordeel (Joh. 16:8-11).

De Geest werd vergezeld door drie verschijnselen: Hij kwam als een geweldige voortgedreven wind, als tongen van vuur en als tongen. Hij liet Zich voelen, zien en horen. In deze drie hebben we aanduidingen wat betreft de dienst van de Geest in de wedergeboorte, de heiliging en de verkondiging.

Wind. - In Johannes 3 wordt de wind gebruikt als een type van de Geest bij het werk van de wedergeboorte. Het Griekse woord voor geest is hetzelfde als dat voor wind. Daar de wind niet altijd blaast met dezelfde kracht, zo werkt de Geest van God op verschillende wijzen. Geen twee mensen worden op dezelfde wijze gered of hebben dezelfde geestelijke ervaring. Sommigen worden a. h. w. voor Christus gewonnen door de zoete liefelijke bries van zijn liefde die hen trekt, anderen worden geschokt als door vreselijke storm van veroordeling en vrees. De wind blaast niet altijd met de kracht van een orkaan, zo overtuigt de Geest niet iedere ziel op dezelfde wijze. Maar in het geval van iedere bekering is het de werking van de Geest die wordt gevoeld, zoals de wind gevoeld wordt, hoewel door ons niet gezien.

Vuur. - Vuur wordt vaak in de Bijbel gebruikt in verbinding met heiliging of reiniging. Jesaja 4:4 spreekt van reiniging door de geest van oordeel en de geest van uitbranding (N. B. G. : gericht en van uitdelging). In Jesaja 6:7 nam een gloeiende kool de ongerechtigheid van Jesaja weg en zette zijn lippen in brand voor God. 'Bij mijn verzuchting,' zegt David, 'laaide vuur op; ik sprak met mijn tong' (Ps. 39:4). Vuur stak het reukwerk aan en het vuur van de Geest dat in onze harten brandt zal ze in brand zetten - gloeiend van ijver en toewijding voor Hem. Hier hebben we heiliging door de Geest zoals wedergeboorte in het eerste geval.

Tongen. - Met die door de Geest aangeraakte tongen begonnen ze te spreken en het evangelie te prediken tot de daar verzamelde menigte. Ook aan ons is de dienst van de verzoening toevertrouwd. Soms zingen we: 'O duizend tongen om te zingen.' Moge God ons helpen om de ene tong die we hebben te gebruiken! God verwarde de talen bij de torenbouw van Babel, hier sprak Hij door de Geest tot vele duizenden in hun eigen tong (taal) om ze te bereiken met de geschiedenis van de verlossende liefde.

Petrus verklaart aan de schare dat deze machtige gebeurtenis een gedeeltelijke vervulling is van de profetie van Joël. Het was slechts gedeeltelijk, want in de toekomstige dag, waarvan Joël profeteerde, zou de Geest uitgestort worden op 'alle' vlees en dat vond zeker niet plaats op de pinksterdag. Het was een voorafschaduwing van de toekomstige bekering van Israël als volk tot God, een bekering die dan en tot vandaag nog wordt verhinderd door de durende verwerping door het volk van hun Verlosser en Heer. Petrus gaat door het volk te beschuldigen van die vreselijke zonde en hen die

berouw zouden hebben, vergeving van zonden aan te bieden en de gave van de Heilige Geest (vs. 38).

Dit zij u bekend

Hand. 2:14

Met deze woorden opent Petrus zijn grote toespraak. Lees deze machtige boodschap van vers 14-40. Er is gezegd dat Petrus geeft:

1. Een verklaring betreffende 'dit' (vers 12).
2. Een verkondiging betreffende 'Hem' (vers 22-36).
3. Een toepassing betreffende 'hen' (vers 37-40).

Wat het eerste betreft, zeiden sommigen dat de apostelen dronken waren. Nee, zegt Petrus, dezen zijn niet dronken zoals u veronderstelt (dat is de betekenis van dit gedeelte, naar ik meen). Ze waren dronken tot op zekere hoogte, maar niet van wijn waarin onmatigheid is, maar ze waren vervuld met de Geest (Ef. 5:18). Wijn geeft een kunstmatige vrolijkheid, de Geest een heilige vervoering. Wijn stimuleert het kwade, de Heilige Geest spoort aan tot het goede. De mens heeft dat vernederende (teleurstellende) gevoel nadat de prikkeling van de wijn terugwijkt, maar de Heilige Geest vormt geestelijke kracht en stabiliteit van karakter. Mensen vervuld met wijn handelen vaak dwaas; zij die vervuld zijn met de Heilige Geest spreken het Woord van God in waarheid en nuchter.

Vervuld met de Heilige Geest spraken Petrus en de anderen (vs. 4). Dit is zeer opmerkelijk in het boek van de Handelingen zowel als ook elders in de Schrift, zoals in Handelingen 2:4; 4:8; 4:31; 9:17,20; etc. In elk van deze gevallen wordt het vervuld zijn met de Geest gevolgd door 'spreekende.' Eén van de ware kenmerken van een heilige die vervuld is met de Geest is dat hij spreekt.

Petrus vertelt zijn gehoor dat dit verschijnsel van mensen die spreken over de werken van God niet iets geheel onverwachts was, want het was voorzien door de profeet Joël. De Geest zou worden uitgestort op alle vlees, zelfs slaven en slavinnen zouden profeteren. De eenvoudigste gelovige zou, door de Geest van God daartoe in staat gesteld, bekwaam zijn om van de genade en heerlijkheid van God te profeteren. Dit wat plaats vond op de pinksterdag was slechts een gedeeltelijke vervulling van de profetie van Joël, want de tekenen in de hemel boven en op de aarde beneden zagen op de komst van Christus ten oordeel in de toekomst, wanneer het volk Israël bekeerd zal zijn, dan zal de Geest op 'alle' vlees worden uitgestort.

Wat het tweede punt betreft, legt de toespraak van Petrus hier zowel als die in hoofdstuk 3, 4 en 5 sterk de nadruk op de zonde van Israël in de verwerping en de kruisiging van hun Messias en anderzijds op Gods liefde doordat Hij die misdaad van hun kant maakt tot grondslag voor de verlossing. Hij bewijst zijn beweringen door aanhalingen vanuit het Oude Testament en besluit zijn beschuldiging door hen te vertellen dat God 'deze Jezus die u hebt gekruisigd zowel tot Heer als tot Christus' heeft gemaakt.

De sterke nadruk die er in deze hoofdstukken gelegd is op de opstanding van de Heer Jezus is door velen opgemerkt. In deze

toespraken wordt dat ongeveer tweemaal zo vaak vermeld dan zijn dood. Zoals we in Handelingen 4:33 lezen, 'En met grote kracht gaven de apostelen getuigenis van de opstanding van de Heer Jezus.' Duizenden zagen de dood van Christus, want er waren grote menigten in Jeruzalem toen onze gezegende Heer aan het kruis hing, maar geen oog zag Hem opstaan uit de doden, of zag Hem na zijn opstanding, alleen met uitzondering van zijn discipelen (Zie Hand. 10:41). Daarom moest zijn opstanding veel meer worden benadrukt, daar ze geheel moest worden aangenomen in geloof. Nog eens, zijn dood was niet ongewoon (van uiterlijk aspect gezien), want alle mensen sterven, maar zijn opstanding was op geen enkele wijze menselijk, maar absoluut goddelijk. Niemand dan alleen Hij stond ooit op uit de dood door eigen kracht. Daarom, te geloven in de opstanding van de Christus komt neer op het belijden van zijn Godheid. Het belijden van zijn Godheid met het oog op zijn opstanding is gelijktijdig het belijden van de verzoenende waarde van zijn dood, want als zijn opstanding bewijst dat hij God is, dan kon zijn dood niet de dood van een zondaar geweest zijn, maar van een Verlosser. Daarom werd, geloof ik, zo nadrukkelijk de opstanding van onze Heiland verklaard en moet dat nog, want 'als u met uw mond Jezus als Heer zult belijden en met uw hart zult geloven dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult u behouden worden.'

In de derde plaats, werden zij in het hart getroffen. Eens gebruikte Petrus het zwaard op de verkeerde manier omdat hij het verkeerde zwaard gebruikte. Toen hij het oor van Malchus afsloeg, sloeg hij een deel aan de buitenkant af. Hier gebruikt hij het zwaard van de Geest en gebruikt het goed om de binnenkant te bereiken. Het Woord van God is een scherp tweesnijdend zwaard - waarmee we moeten

doorsteken, niet slaan. Soms gebruiken predikers de Schrift om te slaan en te vernielen en alles waarin zij succes hebben door dit te doen is het afslaan van stukken aan de buitenkant, ze maken grote wonden met weinig gevolg. Het doel van Gods Woord is de binnenkant te bereiken - het geweten en het hart. Zo maakt het zwaard de kleinste wonden, maar brengt het de grootste en meest duurzame uitwerking tot stand.

‘Wat zullen we doen?’ roept menigeen uit. ‘Bekeert u en laat ieder van u gedoopt worden,’ zei Petrus, ‘in de naam van Jezus Christus tot vergeving van uw zonden, en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen.’

Doop

Hand. 2:38

Het Woord van God leert niet dat iemand niet gered kan worden tenzij hij gedoopt is. Feitelijk leert ze het tegenovergestelde. In vers 41 van Handelingen 2 vermeldt ze dat zij die volledig en met blijdschap het Woord van God aannamen gedoopt werden, zeker waren zij die het Woord van God met blijdschap aannamen gelovigen en daarom, als gelovigen werden zij gedoopt. Hetzelfde is waar in Handelingen 8:12 waar de Samaritanen geloofden en gedoopt werden. Zelfs meer uitgesproken is deze gedachte in Handelingen 10. Cornelius en zijn vrienden hadden de Heilige Geest reeds ontvangen voordat Petrus beval hen te dopen. Ja, Petrus zei: ‘Kan iemand soms het water weren, dat dezen niet zouden worden gedoopt, die de Heilige Geest hebben

ontvangen evenals ook wij?’ Dit zegt ons in duidelijke bewoordingen dat als zij de Heilige Geest niet hadden ontvangen, zij voor de doop ongeschikt waren geweest, dus volgde de doop op hun bekering - zij waren gered voordat zij werden gedoopt. Dezelfde volgorde vinden we in Handelingen 18:8, waar de Korinthiërs hoorden, geloofden en gedoopt werden.

Handelingen 22:16 wordt soms aangehaald als een bewijs dat iemands zonden door de doop worden vergeven, maar het is moeilijk in te zien hoe een ware gelovige zo'n bewering kan doen in het licht van de Schrift die zegt dat het het bloed van Jezus Christus is dat reinigt van alle zonden. De verklaring van Handelingen 22:16 is natuurlijk dat Paulus daar gezegd werd om zijn zonden zelf te laten afwassen. Hem werd gezegd dit te laten doen. Wast een zondaar zijn eigen schuld voor God af? Zeker niet. Dus is de doop in het water eenvoudig de handeling van de gelovige in het laten afwassen van zijn zonden voor het oog van de mensen. Wassen is een uiterlijke handeling, geen innerlijke. Door te worden gedoopt zegt de gelovige a. h. w. dat hij niets meer te maken wil hebben met zijn zonden.

Dezelfde waarheid wordt op andere wijzen voorgesteld aan gelovigen die reeds in Christus zijn, want als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping (2Kor. 5:17). Toch zegt Paulus tot zulken, ‘doet de Heer Jezus Christus aan’ (Rom. 13:14), m. a. w. - ga in Christus, want dat is het wat je doet wanneer je iets aantrekt. Tot hen die reeds in Christus zijn zegt Paulus om Christus binnen te gaan. Wat is de verklaring? De verklaring is dat God ons, door ons geloof in Christus als Heiland, in zijn Zoon plaatst. Door ons dagelijks leven voor Hem, ziet de wereld ons in Christus. Het ene is onze positie voor

God, het andere onze positie voor de mensen. Dit is de gedachte in verbinding met de doop zoals in Galaten 3:27: 'Want u allen die tot Christus bent gedoopt, hebt Christus aangedaan.' Door het geloof zijn we voor God in Christus, door de doop zijn we voor de mensen in Christus. het is onze belijdenis waaraan zij het kunnen zien en weten, terwijl het bewijst dat we christenen zijn.

In onze tekst in Handelingen 2:38, geeft Petrus niet bedektelijk te kennen dat zij door gedoopt te worden vergeving van hun zonden zouden ontvangen. (Het woord 'for' is 'unto', tot.) Het zegt eenvoudig dat hun berouw zou leiden tot de vergeving van hun zonden, het moet zijn 'tot' vergeving van zonden en dit is vandaag nog even waar. We hebben reeds gezien dat hun doop volgde op hun geloof (vs. 41). Hun doop toonde de werkelijkheid van hun berouw. Hetzelfde is waar voor dat gedeelte in Markus 1:4 en Lukas3:3, waar gezegd wordt dat Johannes de doop der bekering tot vergeving van zonden predikte. In die doop was helemaal geen redding, want Johannes zelf zei dat hij alleen doopte met water, maar Hij die 'na Mij komt . . . zal u dopen met de Heilige Geest.' Zo bewijst Handelingen 19:5 dat de doop van Johannes helemaal niet de christelijke doop was, want anders zou Paulus die discipelen van Johannes niet opnieuw gedoopt hebben - nu in de Naam van Jezus.

Een Schriftplaats die gebruikt wordt door verdedigers van bekering door de doop is 1 Petrus 3:20-21: 'Die destijds ongehoorzaam waren toen de lankmoedigheid van God bleef afwachten in [de] dagen van Noach, terwijl de ark gereed gemaakt werd waarin weinigen, dat is acht zielen, gered werden door water. Dit behoud nu ook u: [het] tegenbeeld [de] doop, . . . door de opstanding van Jezus Christus.'

De bewering is dat de redding van Noach en zijn familie in de ark een illustratie is van hoe vandaag mensen worden gered door de doop.

Ik vroeg eens aan een ouderling van de Mormonen, die deze gedachte opperde, of hij mij alstublieft wilde vertellen wie in de dagen van Noach waren gedoopt - de geredden of de verlorenen? Geen drup water raakte Noach en zijn familie, allen die in het doopwater gingen verdronken. Het bracht hem een beetje in verwarring en hij antwoordde, 'Wat betekent het dan als gezegd wordt dat zij door water werden gered?' Het antwoord is dat het precies betekent wat het zegt. Zij werden gered door het water (heen), maar niet door het water dat op hen viel, want er viel niets op hen. Zij werden gered door het water dat op de ark viel. De wateren braken los van beneden (type van de haat en de verdorvenheid van de mens die de Zoon van God aan het kruis nagelde) en de wateren kwamen van boven (type van het oordeel van boven dat onze gezegende Heiland op het kruis droeg). Ja, die wateren zijn een type van de golven en baren van oordeel die Christus - onze Ark van behoud - aan het kruis verhoogden. Door dat verlossingswerk zijn we gered. Die oordeelswateren vielen op Hem, niet op ons. Evenals Noach en zijn familie zijn wij, die gelovigen zijn, behouden en veilig in Christus. Wij zijn gered door de doop met het oordeel dat Christus op Golgotha kende, niet door de doop met water. De tekst in 1 Petrus zegt niet dat we door de doop behouden zijn. Ze zegt dat de doop een 'tegenbeeld' is. Zowel de ark van Noach en de doop zijn een voorafschaduwung van dezelfde zaak, zij beelden het werk van Christus af toen Hij onze zonden droeg en overwinnend uit de dood verrees.

Er is een voortschrijding van de waarheid met betrekking tot de doop in het boek de Handelingen. In Handelingen 2, waar de boodschap gericht is tot de Joden die Christus kruisigden is het bevel 'berouw hebben, gedoopt worden en u zult de Heilige Geest ontvangen.' Hun berouw van de daad van het 44 kruisigen van hun Messias moest de echtheid van hun bekering aantonen en bewezen worden door hun doop.

In Handelingen 8, waar het evangelie doorgaat naar de Samaritanen wordt het 'berouw' weggelaten, zij geloofden de boodschap betreffende de Naam van Jezus Christus. Toen werden zij gedoopt en ontvingen de Heilige Geest. In Handelingen 10, waarbij het evangelie nu aan de volken werd gepredikt, hebben we de prediking van het Woord, gevolgd door geloof en dit op zijn beurt door het mededelen van de Heilige Geest en dan de doop omdat zij gelovigen waren. En deze laatste volgorde wordt op consequente wijze gevolgd in de rest van de Bijbel, want het evangelie gaat vandaag evengoed naar alle mensen. De doop is eenvoudig een belijdenis, van de kant van de gelovige, van zijn geloof in Christus. Het heeft geen reddende kracht, maar zal een heiligende invloed hebben op het hart en het leven van de gelovige die op deze wijze openlijk partij voor Christus heeft gekozen.

De gemeenschap der heiligen

Hand. 2:41-47

Drie duizend werden gered: een groot aantal en toch - hoe weinig als de gehele natie zich tot God gewend zou hebben. Maar niettemin was het een tijd van grote vreugde. De profetie van de Heer in Johannes 10, dat Hij als de goede Herder zijn eigen schapen uit de schaapskooi zou drijven, werd nu uitgevoerd, want in deze nieuwe gemeenschap, genaamd de gemeente, kwamen alleen zij die geloofden bij elkaar (vs. 44). Eén van de grote zegeningen van het christendom is de gemeenschap van de heiligen. In het Judaïsme was niet voorzien in de bijeen vergadering van het volk behalve bij speciale gelegenheden als de jaarlijkse feesten. De tabernakel en de tempel waren geen ontmoetingsplaatsen voor dienst of gemeenschap. Maar ook toen verlangde toegewijd volk naar bijeenkomsten, tenslotte werden synagogen gebouwd waarvan we zo veel lezen in de vier evangeliën en in het boek de Handelingen. Hun oorsprong ligt in het duister. Sommige geleerden beweren dat hun aanmoediging (drijfkracht) kwam ten tijde van de Babylonische ballingschap en dat ze van die tijd af werden voortgezet. De aandrang om samen te komen kon toen niet zo sterk zijn als dat het nu is, want bij het Judaïsme waren gelovigen en ongelovigen allen samen en er kan geen werkelijke gemeenschap tussen hen zijn. Maar wat is het een voorrecht om met anderen van gelijke gezindte samen te komen en te doen wat deze vroegere gelovigen deden, zoals in vers 42 wordt verteld: 'Zij nu bleven volharden in de leer van de apostelen en in de gemeenschap, in de breking van het brood en in de gebeden.' In deze viervoudige strekking om samen te komen herkennen we de vier verschillende soorten samenkomsten die onder ons tot vandaag op de voorgrond treden:

1. De leer of de prediking van het Woord van God. Wij hebben de leer van de apostelen in de geschriften van het Nieuwe Testament. Lering wordt eerst vermeld, want kennis van God en van zijn wegen is essentieel voor een bevattelijk, vibrerend christelijk leven en getuigenis.
2. Gemeenschap met heiligen. Gelovigen behoorden samen te komen, gescheiden van de wereld. Er 46 is niets voor de ziel van de heilige in deze zondige wereld. Men voelt zich er als een vreemdeling in, maar hoe goed is het om 'thuis' te raken onder zijn eigen broeders en zusters in Christus.
3. Het breken van het brood. Sommigen zeggen dat dit vers niet zinspeelt op de maaltijd van de Heer, maar het lijkt nauwelijks nodig te vermelden dat deze christenen hun dagelijkse maaltijden hielden. Ik geloof dat we hier zien hoe deze eerste gelovigen de laatste wens van de Heer, om Hem in het breken van het brood en het deelnemen aan de beker te gedenken, eerden. Hoe fris en liefelijk zouden de laatste woorden van de Heiland voor hen zijn. Mogen ze dat ook voor ons zijn!
4. In de gebeden.

Dus in deze vier hebben we de dienst van de samenkomst, die van de gemeenschap en sociale omgang, onze aanbiddingsdienst als we samenkomen om aan Hem te denken 'totdat Hij komt', en de laatste maar niet de minste de samenkomst voor gemeenschappelijk gebed. Zij volhardden hierin, mogen wij hetzelfde doen. Laten wij de onderlinge samenkomst niet verzuimen, zoals het de gewoonte van sommigen is!

Dat waren de levendige, gelukkige dagen van de eerste liefde. Het is erg jammer dat niets lang duurt wanneer de mens er iets mee van doen heeft. O, dat we deze onuitsprekelijke kostbare voorrechten meer mochten waarderen, maar toch hoe velen veronachtzamen ze droevig.

3. De verlamde man genezen

Hand. 3:1-16

De verlamde bedelaar, die bij de deur van de tempel zat is, naar ik geloof, een beeld van het volk van Israël. De toestand van deze man herinnert ons aan een dergelijke in Johannes 5, waar de Heer Jezus Zelf het wonder van het herstel van hem die 38 jaar ziek geweest was uitvoerde. Die 38 jaar doen ons denken aan de 38 jaar die Israël in de woestijn wandelde, die illustreren hoe Israël niet in staat was geestelijk te wandelen voor de heerlijkheid van God. Deze man is nabij de Heilige Plaats en toch er zover vandaan, want hij is niet in staat er binnen te gaan. Zo is Israël, in plaats van binnen te gaan om hun gaven God aan te bieden, buiten, verstrooid over de wereld, terwijl ze om aalmoezen bedelt van de mensen. Zij waren onder de wet, die zij braken (zoals wij allen deden), een wet die in Galaten 4:9 genoemd wordt de 'zwakke en arme elementen.' Zwak omdat de mens geen kracht heeft de wil van God te doen, arm omdat ze, evenals de verlamde man, de zondaar een bedelaar (armoedige) laat. Het is slechts de vrije genade van God die ware rijkdom kan schenken en de arme in een miljonair kan veranderen, gezegend met de onnaspeurlijke rijkdom van Christus. Israël wordt hier gezien (getypeerd door deze bedelaar) buiten de tempel, want als volk waren zij weg van God. Maar Jezus Zelf was ook buiten, want in Mattheüs 23:38 zegt Hij dat hun huis aan hen <woest> wordt overgelaten. Verworpen door Israël, was Hij ook buiten. En door de kracht van de

Naam van de verworpen Heiland wordt deze man gezond gemaakt. Voor arme zondaars buiten een lege tempel is er hoop in de Heiland die zij verwierpen. Hij is ook buiten. Een lege godsdienst laat de mensen arm. Maar geloofd zij God, er is hoop in de Naam - en alleen in zijn Naam - van Jezus!

Deze verlamde man werd gezet bij de deur van de tempel, die de Schone heette. Ik begrijp dat deze deur, geleverd door Herodes, gemaakt was van kostbaar koper uit Korinthe - 80 voet hoog en 65 voet breed. Er waren ongeveer 20 mensen nodig om ze te sluiten. Maar wij kennen een nog mooiere deur - een deur die Israël niet erkende - een deur naar de tegenwoordigheid van God, want Jezus is de Deur. Alleen door hem is er toegang tot het allerheiligste.

Terwijl hij daar dagelijks hulpeloos lag, had deze man wel kunnen beginnen te denken dat de zegen van God er alleen was voor hen die gezond waren, niet voor de zieken of de misvormden. Hij kon niet binnengaan, hoe graag hij dat ook wenste te doen. De wet heeft eveneens alleen een boodschap voor de sterken, alleen de rechtvaardigen hebben de toepassing nodig. Maar de genade van God wordt allen aangeboden - aan de zieken en hulpelozen, de vermoeiden en zwaar belasten.

Petrus en Johannes kwamen op het negende uur - het uur van het gebed. Dit was het uur waarop het dagelijkse brandoffer op het altaar werd geofferd, hetzelfde uur waarop onze Heer stierf. Het was het uur waarop het reukwerk op het gouden altaar werd verbrand, dat sprak van Christus in zijn volmaaktheid. Het was met het oog op de waarde van de dood en de verdienste van Christus dat er zegen kwam voor deze arme bedelaar.

Zilver en goud heb ik niet,' zei Petrus. Als het dat is waar u naar uitkijkt, zie niet op Christus. Hij belooft hen die geloven geen materiele winst. Gewoonlijk zijn het de armen die luisteren naar het evangelie. Geloof in Christus maakt hen niet rijk in aardse goederen, maar maakt hen rijk in geloof en erfgenamen van het komende koninkrijk. Geld heeft in vele opzichten grote waarde maar het kan de zonde niet verzoenen, leed verlichten, of van lijden bevrijden. Het kan een fantastische grafsteen kopen, maar het kan de angel niet uit de dood of uit het goddelijk oordeel wegnemen.

Petrus had geen geld, toch kon hij een zegen mededelen die met alle geld op aarde niet te koop was. Evenals Paulus, zo kan ook Petrus - en elke gelovige - velen rijk maken, hoewel arm in aardse goederen. Het is heerlijk om een boodschapper van God te zijn met het recht gezondheid te verlenen die boven alle menselijke berekening uit gaat. Petrus bracht deze kreupele grote rijkdom zonder armer te worden door dit te doen. Gods genade is ook voor allen en maakt Hem toch niet armer. Feitelijk, des te meer we van Gods gave weggeven, des te groter wordt onze voorraad er van.

Petrus nam hem bij de rechterhand en richtte hem op. Dit veronderstelt dat ook de bedelaar zijn hand uitstak zodat Petrus die kon grijpen. Zo wordt Gods reddende genade medegedeeld. Handen worden gebruikt voor het ontvangen zowel als voor het geven. De grote hand van God is vol liefde en genade, alles wat de zondaar moet doen is zijn kleine hand uit te steken en te ontvangen. En, nadat we van Hem hebben ontvangen, hoe heerlijk is het om nu aan anderen te geven.

De genezen man wandelde niet alleen, maar liep en ging met hen de tempel binnen terwijl hij God prees. Hij was niet alleen fysiek genezen, maar zijn ziel verheugde zich in de Heer. Hij was genezen naar lichaam en ziel.

Eerst greep Petrus hem bij de hand (vs. 7), dan hield de bedelaar Petrus vast (vs. 11). Zij bleven de handen vasthouden. De bedelaar hield Petrus en Johannes niet vast om ondersteund te worden, want hij liep en hij hoefde hen om die reden niet vast te houden. Ongetwijfeld hield hij de handen van de apostelen vast uit dankbaarheid, uit vreugde van gelukkige gemeenschap en vereenzelviging met deze nieuw gevonden vrienden. Zo is het goed, wanneer men gered is, zich vast te klemmen aan gemeenschap en aan de kant te staan van hen die ons tot Christus hebben gebracht. Later lezen we (Hand. 4:14) dat toen de Joodse leiders de man die genezen was bij de apostelen zagen staan, zij er niets tegen konden zeggen. Onmiddellijk telde zijn getuigenis voor Christus.

Wat een verschil nu! Geen bedelaar aan de buitenkant, maar één die vreugde had en God prees aan de binnenkant (vs. 8). Dit trok menigten die onder de indruk van het wonder waren en Petrus gebruikte de gelegenheid om het evangelie tot hen te prediken.

De naam van Jezus

Hand. 3:16

Die 'NAAM' wordt 36 keer in het boek de Handelingen aangetroffen, veel meer dan in enig ander boek van het Nieuwe Testament. We vinden Hem 6 keer met die naam aangeduid in hoofdstuk 4 in verbinding met de dienst van de apostel Petrus en 6 keer in hoofdstuk 9 in verbinding met Paulus.

Hoe veel is er niet in een naam! Soms, als je een gunst zoekt, kan een vriend je misschien naar iemand anders sturen en zeggen, 'Als je hem ziet, noem dan mijn naam.' Het gebruik van een naam kan een goede voorsprong voor je betekenen, het zou je zeker speciaal voorrecht kunnen geven, het kan zelfs uitstel verlenen van een doodsoordeel. Maar een menselijke naam heeft grenzen. Ze gaat niet boven de menselijke sfeer uit. Geen naam van enig schepsel heeft enig speciaal gewicht bij God. Hij honoreert volledig slechts één naam - de Naam van Jezus. Geen schepsel is buiten het bereik van die naam. De gehele levende en zelfs de onbezielde schepping erkent de macht van die naam.

Petrus zegt tot de mensen van Israël: 'En op grond van het geloof in zijn naam heeft zijn naam deze die u ziet en kent, sterk gemaakt' (Hand. 3:16). Alle zegen wordt gevonden in die naam en het geloof maakt die kracht los tot ons nut. Zelfs in deze wereld moet men machtiging hebben om de naam van een ander te gebruiken. Christus gaf zijn naam aan zondaars om te gebruiken, tenzij de zondaar eerst geloofd heeft in zijn naam en dus een kind van God geworden is (Joh. 1:12). Daarna is er onnoemelijk veel zegen beschikbaar voor de gelovige in die naam van Jezus.

- We worden aangemoedigd om te vragen wat we willen - in de naam van Jezus.

- We hebben de verzekering van zijn tegenwoordigheid als we in zijn naam samenkomen.
- We moeten ons aan de ongerechtigheid onttrekken wanneer we de naam van Christus noemen.

In hfst. 3 maakt Petrus de waarde van de kostbare naam van Jezus bekend als hij tot het gewone volk spreekt. In hfst. 4 wordt hij gebracht voor de indrukwekkende Raad van de Joodse leiders en als hem gevraagd wordt door wat voor kracht of door wat voor naam hij de verlamde man had genezen maakt hij opnieuw bekend dat door 'de naam van Jezus Christus de Nazoreeër, die u hebt gekruisigd, die God uit de doden heeft opgewekt, door die naam (of door Hem) deze gezond voor u staat'. En dan terwijl hij laat doorschemeren dat deze lichamelijke genezing slechts een illustratie was van de wijze waarop God een ziel redt (zoals met al die wonderen in de evangeliën en de Handelingen), gaat Petrus over van het lichamelijke naar het geestelijke aspect door te zeggen - in vers 12 - 'En in niemand anders is de behoudenis; want er is ook onder de hemel geen andere naam onder mensen gegeven waardoor wij behouden moeten worden.' Kijk naar deze volledige verklaring van het evangelie in deze tekst. Daarin vinden we tenminste drie belangrijke zaken:

1. Er 'is' behoudenis. Prijs God dat Petrus niet moest zeggen dat er behoudenis 'was.' Ook kon hij niet zeggen dat er behoudenis 'zou zijn', want alleen God weet wanneer de dag der genade zal eindigen, wanneer het voor eeuwig te laat zal zijn om behouden te worden. Bent u behouden?

2. Denk er aan dat het vandaag de dag der behoudenis is, niet morgen.
3. De behoudenis is in niemand anders. Ze is niet in uzelf, niet in de priester of de prediker, niet in de gemeente, niet in uw ouders. Het is enkel en alleen in Christus. Jezus alleen kan redden.
4. Ze is in de naam van Jezus. Jaren geleden was een algemeen stopwoord, 'Wat is in een naam?' Er kan misschien zoveel in een naam zijn.

Toen ik eerst begon om mijn tijd te wijden aan de prediking van het Woord, zond iemand mij in afhankelijkheid van de Heer ter ondersteuning een cheque van 100 gulden - een groot bedrag in die dagen. Ik bood ze een plaatselijke bank aan, maar zij weigerden om mij de contanten te geven omdat zij noch de ondertekenaar van de cheque noch mij kenden. Na enkele dagen vond ik een christen in die stad die de cheque vriendelijk voor mij tekende. Hij was een vreselijke schrijver, kon lang niet zo goed schrijven als ik, maar nadat de kassier een blik op die handtekening wierp betaalde hij mij de 100 gulden zonder aarzeling. In de naam van die man was voor mij. 100 gulden . Er is eeuwig leven voor elke zondaar in de naam van Jezus.

Ik veronderstel dat er velen zijn die denken dat, als zij voor de troon van God staan, zij tot Hem zullen zeggen: 'Kent U mij niet? Ik was een lid van de gemeente, ik droeg van mijn geld bij voor religieus werk, ik deed dit en dat enz. ' Maar God zal naar hen kijken zoals de bankier naar mij en zal a. h. w. zeggen: 'Het spijt Mij, maar we hebben hier nooit van u gehoord. De enige naam die hier telt is de Naam van Jezus. U moet zijn handtekening op uw cheque hebben.

In zijn naam mag u alles, zonder zijn Naam niets. ' Voor alle zondaars zal voor de oordeelstroon het oordeel komen: 'Gaaf weg van Mij, Ik ken u niet. '

Deze naam is alleen van belang voor de behoudenis, zoals onze tekst zegt, onder de hemel. Zoals we in Mattheüs 9:6 lezen, de Zoon des mensen heeft macht op aarde zonden te vergeven. Er is geen redding als de mens eens de aarde heeft verlaten. God heeft Hem hoog verhoogd en Hem een naam gegeven boven iedere naam. Moge u ook deze kostbare naam eren!

4. Getuigen van de opstanding

Hand. 4:23-33

Er zijn vier grote toespraken van Petrus, één in ieder van de hoofdstukken 2 tot 5. Sommige zijn gericht tot het gewone volk, andere tot de leiders van het volk. Petrus getuigt vrijmoedig voor zijn Heer. Terwijl hij eens zelf de Heer verloochende, beschuldigt hij nu de leiders van dezelfde zonde (Hand. 3:14). Hij verloochende zijn Heer uit lafheid, zij vanwege duivelse haat en nijd. Maar Petrus had bitter berouw van zijn ernstige zonde en dus spoorde hij zijn hoorders aan om ook berouw te hebben en om gedoopt te worden in de naam van Jezus. Zo'n duidelijke taal sneed door het hart en zij beraadslaagden om de apostelen te doden (Hand. 5:33).

Petrus en de anderen bewezen de belofte van de Heer die zei, 'Maar u zult kracht ontvangen wanneer de Heilige Geest over u komt, en u zult mijn getuigen zijn.' Petrus vertelt hen dan 'De God van onze vaders heeft Jezus opgewekt, die u hebt omgebracht door Hem te hangen aan een hout. Deze heeft God als Overste Leidsman en Heiland door zijn rechterhand verhoogd om aan Israël bekering en vergeving van zonden te geven. En wij zijn getuigen van deze dingen. . . .' (Hand. 5:30-32).

Door Petrus werd speciale nadruk gelegd op de opstanding van de Heer. Dat wordt ongeveer twaalf keer vermeld in de eerste vijf hoofdstukken zoals in Handelingen 1:22, 2:32, 3:15, 4:2, 4:33, etc. De opstanding van onze Heer is van het allerbelangrijkste gewicht. Zonder de opstanding zou zijn dood de meest verschrikkelijke tragedie geweest zijn, zonder dat zouden wij nog in onze zonden zijn (1Kor. 15:17). Met zijn opstanding bewijst zijn dood inderdaad een machtige overwinning over alle kwaad te zijn, de bevrijdende kracht voor iedereen die in Jezus gelooft. 'Hij is overgegeven om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging' (Rom. 4:25).

Zijn vijanden hadden gehoopt dat zij, door Hem aan het kruis te nagelen, voor altijd van Hem af zouden zijn, maar nu horen zij zijn naam meer dan ooit tevoren. Zoals zij zeggen in Handelingen 5:28, 'U hebt Jeruzalem met uw leer vervuld en wilt over ons het bloed van deze mens brengen.' Ja, ze ontdekten dat de dood van de Heiland niet het einde was, maar eerder het begin van alles. Hij stond op, zoals zij eens zullen opgewekt worden, uit de dood. De dood - noch zijn eigen dood noch de dood van Christus - haalt de zondaar niet uit het ongeluk. Maar ze doet dat juist wel voor de gelovige in Jezus. De dood van Christus doet de zonde van de gelovige weg en mijn dood zal de toegangspoort zijn tot de heerlijkheid daar boven.

'U wilt over ons het bloed van deze mens brengen', zeggen zij. Maar dat hadden zij zelf gedaan toen zij voor Pilatus uitriepen: 'Zijn bloed over ons en over onze kinderen' (Matth27:25). Het bloed van Christus is op iedere ziel - óf tot redding óf tot veroordeling.

Luister naar de beschuldiging van Petrus voor het Sanhedrin in Handelingen 5:29-32: 'Men moet God meer gehoorzamen dan

mensen. De God van onze vaders heeft Jezus opgewekt, die u hebt omgebracht door Hem te hangen aan een hout. Deze heeft God als Overste Leidsman en Heiland door zijn rechterhand verhoogd om aan Israël bekeering en vergeving van zonden te geven. En wij zijn getuigen van deze dingen, en ook de Heilige Geest, die God gegeven heeft aan wie Hem gehoorzamen. ' Merk het Godsbewustzijn van Petrus op. Hij spreekt vier keer over God. Wanneer er een botsing is tussen de bevelen van mensen en het bevel van God, kan er geen twijfel bestaan. We moeten God eerder gehoorzamen dan mensen. Hoe velen zijn er niet gestorven omdat zij Christus predikten toen de gezagsdragers van de wereld hen verboden dit te doen. De sterke woorden van Petrus moeten tenminste op één van zijn hoorders indruk hebben gemaakt. Gamaliël zegt: 'Als het echter uit God is, zult u hen niet kunnen verbreken, opdat u niet misschien ook strijders tegen God blijkt te zijn. ' (vs. 39) God wekte Jezus op, God heeft Hem zeer verhoogd, God geeft de Geest aan hen die Hem gehoorzamen. Het is belangrijk aan de zijde van God te staan. Er zijn drie zekerheden in dit gedeelte van de Schrift:

1. De zekerheid dat God werkt (wat we juist hebben overdacht).
2. De zekerheid van Christus, uitgedrukt in de volgende drie zekerheden:
  - a. De verzekering dat Hij die stierf uit de doden werd opgewekt door de Vader. De opwekking door God van zijn Zoon zet zijn stempel van goedkeuring op de oneindige waarde van de dood van de Heiland.

- b. Zijn verhoogde plaats in de heerlijkheid, want Hij voer op ver boven alle overheid, gezag en kracht.
  - c. De zekerheid van zijn machtige reddende kracht, want Hij is de Heiland, die vergeving van zonden verleent en rijke zegen geeft aan elke gelovige.
3. De zekerheid van de roeping van de apostelen zelf. Zij waren gezonden om getuigen te zijn van wat zij gezien en gehoord hadden (Hand. 4:20) en dat zouden zij doen zelfs als het lijden of martelaarschap betekende voor zijn zaak (Hand. 5:41-42).

Toen de bestuurders hen lieten gaan, gingen de dienstknechten van Christus naar de hunnen (Hand. 4:23). In Handelingen 1:25 lezen we dat Judas naar 'zijn eigen plaats' ging. Hoe droevig als over de hel wordt gesproken als over iemands 'eigen' plaats. Hoe veel kostelijker als over de heiligen gesproken wordt in Handelingen 4:23 als 'de hunnen.' Bevrijd door de autoriteiten, voelden deze predikers zich natuurlijk aangetrokken tot de vergadering van de gelovigen. Gaat u daarheen als zakelijke of huishoudelijke plichten u vrijlaten om te gaan?

Wat hadden deze gelovigen een wondermooie gebedssamenkomst (vs. 31-35). Er was veel beweging, gevolgd door grote kracht, met grote genade op hen allen.

We hebben niet elk vers overdacht (en hebben ook niet het voornemen dat te doen) maar hebben in het algemeen de waarheid omvat die de eerste vijf hoofdstukken vermelden. Deze wordt gekenmerkt door de vurige prediking van de grote feiten van het christelijke geloof - de dood en de opstanding van Christus, door het antwoord van de kant

van velen die zich tot Hem keerden in een reddend geloof en samen vergaderd werden alleen tot zijn Naam en door de overeenkomstige tegenstand en vervolging van de kant van de leiders die geen berouw hadden.

5. Ananias en Saffira

Hand. 5:1-11

Het waren schitterende, gelukkige dagen van christelijke liefde en gemeenschap - die eerste dagen van de geschiedenis van de gemeente. We lezen vaak van 'vreugde, eenvoud van hart, het prijzen van God.' Allen die geloofden waren samen en hadden alle dingen gemeenschappelijk. Velen die het Woord hoorden geloofden, menigten werden toegevoegd aan de Heer. En dit alles ondanks vervolging. De haat van de wereld heeft de gemeente nooit enig kwaad gedaan, tijden van lijden zijn altijd tijden van geestelijke kracht geweest. Vervolging van buitenaf drijft de schapen van de kudde dichter samen, zoals gebeurt als wolven de schapen aanvallen. Maar zodra de wolf binnen de kudde wordt gelaten verstroot hij de schapen. Dat is de droevige geschiedenis die nu verhaald wordt betreffende Ananias en Saffira.

De duivel kwam binnen. Bederf van binnen is veel gevaarlijker dan tegenstand van buiten. Daarom handelde God er zo streng mee, de Vader oordeelt naar het werk van ieder (1Petr. 1:17).

We lezen in Handelingen 4:32 dat allen die geloofden één van hart en van ziel waren en dat zij alle dingen gemeenschappelijk hadden. Een broeder genaamd Barnabas (later de medearbeider van Paulus) die land had, verkocht het, bracht het geld en legde het aan de voeten van de apostelen. Mogelijk leidde het voorbeeld van Barnabas Ananias en

zijn vrouw Saffira er toe om gelijke toewijding voor te wenden, terwijl ze zo misschien hoopten invloed en respect te winnen. Maar zij gaven slechts een deel van het geld van de verkoop van een stuk eigendom, terwijl ze deden alsof ze alles gaven. Dit lijkt een kleinigheid om door zo'n zware straf te worden gewroken niet waar? Er zijn een aantal mogelijke antwoorden op zo'n vraag:

1. Het was het eerste zaad van onreinheid dat gezaaid werd in deze heerlijke oogst van de pinksterzegen. Werkelijke liefde werd verdrongen door huichelachtige schijn, zaad dat een afschuwelijke oogst gedurende de geschiedenis van het christendom heeft voortgebracht.
2. Geen enkele zonde is gering. Getuige de oogst van lijden die in deze wereld is, gerijpt door het eten van een stuk fruit door Eva.
3. Zonde onder het volk van God is veel ernstiger dan onder hen die niet gered zijn. Wij gelovigen zijn zo goed bekend met de wonderlijke genade van God dat we geneigd zijn te vergeten dat zonde bij een christen niet minder afschuwelijk is dan bij een zondaar, Feitelijk is het afschuwelijker, want voor de gelovige is er geen excuus voor welke zonde dan ook. Als God ons vandaag als we zondigen niet doodt, zoals hier met Ananias en Saffira gebeurde, dan is dat niet omdat het minder gehaat is in zijn ogen, maar alleen omdat Hij in zijn genade het oordeel nu matigt. Zelfs vandaag, overeenkomstig 1 Korinthe 11:30, zal God gelovigen uit de wereld wegnemen door de dood als hun levens op consequente wijze Hem onteren. Ik twijfel er niet aan dat dit snelle oordeel werd uitgevoerd om de heiligen te vertellen dat God bij zijn volk op geen enkele wijze de zonde door de vingers ziet.

4. God doodde deze twee om aan te geven dat moreel het loon van de zonde de dood is. We hebben een voorbeeld van zijn oordeel onder de genade gezien, zoals er ook een voorbeeld onder de wet is in het geval van de man die hout sprokkelde op de sabbatdag (Num. 15:32-36). Als God dezelfde strengheid van oordeel had voortgezet, zou iedere Jood onder het Oude Testament gestenigd zijn, want geen van hen hield ooit de wet volkomen. Als God vandaag iedere christen met de dood bezocht wiens schijn groter is dan zijn daden, dan zou niet één van ons in leven zijn. Dat oordeel onder de wet en dit onder de genade zijn voorproefjes, om ons er altijd aan te herinneren dat God de zonde haat - bij ons evengoed als bij de zondaar - inderdaad zelfs nog meer. God haat het veinzen. Het is een gezonde les om te leren en te overwegen.

Er schijnt bijna een woordspeling te zijn in de naam van deze man Ananias, wat betekent 'de Heer heeft genade betoond.' Omdat de Heer genade heeft betoond, voorziet dat ons niet van een excuus om die genade te onteren voor zelfzuchtige doelen. Genade is geen verlof om te zondigen, maar zou de sterkst mogelijke aansporing moeten zijn om heilig te leven. De genade van God onderwijst ons goddeloosheid en wereldse begeerten te verzaken en ingetogen, rechtvaardig en godvruchtig te leven in deze tegenwoordige eeuw.

Sommigen hebben zich afgevraagd of Ananias en Saffira werkelijk gelovigen waren, maar ik ben er zeker van dat daaraan geen twijfel is. De Schrift toont elders duidelijk dat de Heer nu geen zondaars oordeelt, maar zijn eigen volk. Het oordeel begint bij het huis van God (1Petr. 4:17). 1Kor. 11:31-32 leert dezelfde dingen.

6. De aanstelling van de diakenen

Hand. 6:1-7

Een ander kwaad deed zich voor, ook binnen de gemeente. Er ontstond gemopper van de Griekssprekende [Joden] tegen de Hebreëen, omdat in de dagelijkse bediening hun weduwen over het hoofd werden gezien - misschien voedsel of geld. Er was altijd jaloezie en rivaliteit geweest tussen deze Joden, die naar andere landen waren uitgeweken en zij die in het 'oude' land gebleven waren. Zelfs ware gelovigen zijn voor deze nationalistische verschillen niet immuun.

Tot nu toe hadden de apostelen blijkbaar zelf, behalve hun eigenlijke dienst van de prediking van Christus, gezorgd voor de materiele behoeften van hen die tot hen behoorden. Maar zij zeggen dat het niet bevredigend was dat zij het woord van God zouden nalaten en de tafels dienen. Hoe vele predikers hebben het nodig te beseffen dat het hun zaak is Christus te prediken - geen lid te zijn van comité's, of geld bijeen te brengen, of zich bezig te houden met sociaal welzijn. Er zijn anderen die zorgen voor zulke zaken, die belangrijk zijn op hun eigen plaats. Maar zoals de apostelen zeiden, 'Wij echter zullen volharden in het gebed en in de bediening van het woord.' Zij stellen het gebed op de eerste plaats. Oh, hoe weinig tijd nemen de meesten van ons voor het gebed! En als we volhardend het woord moeten bedienen, dan hebben we veel tijd nodig voor gebed, studie en meditatie. Hoe

vele boodschappen ontberen een duidelijk gebrek aan bedachtzaam onderzoek van de Schrift en zijn droog omdat ze niet overvloedig besproeid zijn door gebed. Het is nodig tijd te nemen om heilig te zijn.

Laat anderen voor de tafels zorgen. Dat is de dienst van diakenen, wat eenvoudig betekent dienaars, die nederig dienen voor de behoeften van het volk van God. Toch moeten zij ook mensen zijn met een godvruchtig leven, wijs en minzaam. Hun vereisten worden gegeven in 1 Timotheüs 3:8-13. De vergadering hier koos hen uit, maar de apostelen stelden hen aan (vs. 3). Zij werden ingewijd voor hun dienst door gebed en door oplegging van de handen van de apostelen, die zo uitdrukking gaven aan hun gemeenschap en goedkeuring van hun dienst.

Het is mooi om te zien dat deze zeven mannen, die gekozen werden om te letten op de verdeling van de materiële dingen, allen Griekse Joden waren, zoals hun namen aangeven. Daar het de Grieken waren die aanmerkingen maakten, antwoordden de heiligen door mensen van hun eigen groep uit te kiezen om als diakenen te dienen. Wat een wonderlijke mooie manier om deze beginnende onrust tot bedaren te brengen! Als de Grieken van mening waren dat ze hun Hebreeuwse broeders niet konden vertrouwen, dan leerden zij nu dat hun broeders bereid waren om hen te vertrouwen. Dat is werkelijk kwaad met goed vergelden. Wat een vreugde als alle geschillen onder gelovigen op zo'n nederige christelijke wijze konden worden geregeld!

We lezen in 1 Timotheüs 3:13 dat zij die 'goed gediend (als diaken) hebben, zich een goede positie verwerven en veel vrijmoedigheid in het geloof dat in Christus Jezus is.' Dit wordt in alle opzichten

hier in Handelingen bewezen. Tenminste twee van dezen waarvan wij weten - Stefanus en Filippus - werden voortreffelijke dienaars des woords. Eén van dezen - Stefanus - sprak met zo'n macht dat zijn vijanden de geest en de wijsheid waarmee hij sprak niet konden weerstaan. De andere - Filippus - moest naar Samaria gaan en grote zegen zien als hij Christus aan de Samaritanen predikte.

7. Stefanus

De eerste christelijke martelaar

We halen hier de laatste zeven verzen aan van dit wonderlijke zevende hoofdstuk van Handelingen, maar sporen aan om het hele hoofdstuk door te lezen - enkele malen is beter dan maar éénmaal. Voor mij is het één van de meest ziels-roerende hoofdstukken in het hele woord van God.

‘Toen zij nu dit hoorden, barstten zij uit in woede en zij knarsten de tanden tegen hem, Hij echter vol van de Heilige Geest, staarde naar de hemel en zag de heerlijkheid van God, en Jezus, staande aan Gods rechterhand, en zei: ‘Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande aan Gods rechterhand.’ Zij echter schreeuwden met luider stem, stopten hun oren toe en stormden als één man op hem af en zij wierpen hem de stad uit en stenigden hem. En de getuigen legden hun kleren af aan de voeten van een jongeman, Saulus geheten. En zij stenigden Stefanus, die [de Heer] aanriep en zei: Heer Jezus, ontvang mijn geest. En terwijl hij neerknielde, riep hij met luider stem: Heer, reken hun deze zonde niet toe. En toen hij dit gezegd had, ontsliep hij’ (Hand. 7:54-60).

Stefanus verdedigt zich niet, hij verdedigt zich niet voor deze verheven raad van Israël’s religieuze leiders, nee, hij is hun rechter die Gods

oordeel over hen uitspreekt. Zoals iemand anders gezegd heeft: ‘ Hij is hier het nationale geweten dat door de kracht van de Geest van God wordt wakker geschud, hij is het geheugen van het volk, gewet en gescherpt, zijn stem is die van beschuldiging en veroordeling.’ De dood van Stefanus aan het eind is slechts de herhaling van de dood van Christus, zijn oordeel van de natie is een echo van dat oordeel uitgesproken op het kruis (Joh. 12:31).

Stefanus was een man vol van geloof en van de Heilige Geest en wordt gekozen uit de zes anderen van hoofdstuk zes. Vol van genade en kracht deed hij grote wonderen en tekenen onder het volk (vs. 8). Voor de eerste keer horen we van tekenen gedaan door iemand anders dan één van de apostelen. Waarschijnlijk werd deze speciale macht aan Stefanus gegeven omdat hij op het punt stond de gehele natie het hoofd te bieden en zijn bekwaamheid om deze grote wonderen te doen zou des te meer nadruk toevoegen aan zijn doordringende aanklacht van het volk, zij moesten bewijzen dat hij werd gemachtigd door goddelijke geloofsbriefven.

Er is een opvallende gelijkheid in sommige hoofdpunten die met Stefanus verbonden zijn en die van onze gezegende Heer Zelf. Het maakt indruk op mij dat de martelaarsdood van Stefanus de bedoeling heeft te wijzen op het feit dat zijn verwerping slechts de herhaalde verwerping door het volk van Christus Zelf is. Het is het uitroepteken voor de periode die Israël plaatst betreffende hun lot op Golgotha. Jezus verrichtte wonderen om te bewijzen wie Hij was, Stefanus deed wonderen om aan te tonen dat zijn zending van God kwam. Beiden werden beschuldigd door valse getuigen, met

opmerkelijk soortgelijke beschuldigingen. Vergelijk Handelingen 6:13-14 met Mattheüs 26:60-61.

Hier in Handelingen 6:12 lezen we voor de eerste keer dat de oudsten en de schriftgeleerden het gewone volk aanspoorden, evenals in Mattheüs 27:20 waar zij de menigte overreedden te vragen om de kruisiging van Christus.

- Zij wierpen Stefanus uit de stad (Hand. 7:58), evenals onze Heiland buiten de stad werd gevoerd om gekruisigd te worden.
- Stefanus bad voor zijn moordenaars (vs. 60), evenals de Heer op het kruis bad: ‘Vader, vergeef hen, zij weten niet wat zij doen.’
- Stefanus beval zichzelf de Heer aan toen hij bad, ‘Heer Jezus, ontvang mijn geest’, zoals Christus zei: ‘Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest.’
- Stefanus riep met ‘luider stem’ in de ogenblikken van zijn sterven, zoals onze gezegende Heer Zelf deed (Matth. 27:50).

Hebben deze luide stemmen niet de bedoeling om de geschiedenis te vertellen dat deze doden geen tragedies waren, maar overwinningen? Zij die zeiden, ‘Wij willen niet dat deze over ons regeert,’ hadden nu een gezant achter Hem aan gezonden, zoals onze Heer in Lukas 19:14 had voorzegd, waarmee ze hun overanderlijke afwijzing van de Zoon van God bevestigden.

In zijn toespraak tot de jury (het volk is de jury in dit geval), die het oordeel schuldig over zichzelf uitsprak door de aanklager te slaan en hun oren toe te stoppen voor het geluid van zijn beschuldigende stem (vs. 57), rangschikt Stefanus de treffende feiten van de geschiedenis

van Israël om te bewijzen dat zij altijd de genade van God verwierpen terwijl zij in gebreke bleven zijn wet te gehoorzamen. In plaats van zichzelf te oordelen, oordeelden zij hun bevrijders en redders en voerden dit tot een toppunt door de moord op de grootste Bevrijder van allen. Stefanus haalt Abraham aan om te bewijzen dat de zegen van God hem geheel op het principe van het geloof was verleend. De plechtigheid van de besnijdenis was bedoeld om het weg doen van het vlees te illustreren, Abraham kreeg de zegen in Izaäk toen hijzelf boven de bepaalde leeftijd gekomen was - toen het vlees dood was.

Stefanus haalt staaltjes aan van hun hardnekkige haat van alles wat goed is door hen te herinneren aan hun verkoop uit jaloezie van Jozef naar Egypte, toch werd hij hun redder. Hij gaat heel langzaam de geschiedenis van Mozes door - en neemt meer dan twintig verzen in onze Bijbel voor dat doel - om hen de waarheid aan het verstand te brengen dat hij op wie zij prat gingen hun voornaamste beschuldiger was, zoals de Heer zei in Johannes 5:45. Zij faalden totaal de zelfopofferende liefde te erkennen die Mozes er toe leidde om ter wille van hen de eer en de genietingen van de troon van Egypte op te geven, zoals later Eén groter dan Mozes in onvergelykelijke liefde zijn koninklijke kledij terzijde legde om gehoorzaam te worden tot de dood, zelfs tot de dood van het kruis. Jozef verkochten ze uit nijd, Mozes beschimpten zij en hem wezen ze af. Zij maakten een volledig einde aan hun droevige verdorvenheid en haat door de verraders en de moordenaars te worden van de Rechtvaardige.

Terwijl hij zijn ziedende toespraak opsomt, beschuldigt Stefanus hen van hoogverraad tegen God de 68 Vader, de Zoon en de Heilige

Geest. Hebreëën 10:29 zegt ons dat er geen herstel mogelijk is voor hen die de Geest van de genade ‘smaden.’

Stefanus verwijt hen niet als het Israël van God, maar als onbesnedenen van hart en oren. Door hun uiteindelijk ‘nee’ tegen God in het martelaarschap van Stefanus hebben zij het recht verbeurd om nog Gods uitverkoren volk genoemd te worden. Zij zijn, a. h. w. , in zijn ogen slechts heidenen - onbesnedenen.

7. Een handvol kleinoden in Handelingen 7

Vers 2. De God der heerlijkheid verscheen aan Abraham. In Genesis 12 lezen we alleen dat God tot Abraham sprak, hier vernemen we het aanvullende feit dat Abraham ook God zag. Door gezicht en stem die samen werkten werd Abraham van een afgodendienaar tot een aanbidder van de ware God bekeerd, om van nu af door het geloof te wandelen. Saulus van Tarsus werd op gelijke wijze gewonnen.

Vers. 22. Mozes was machtig in woorden en daden. Dit zouden we niet weten uit de verhalen van het Oude Testament. We vernemen dat Mozes de waarheid niet sprak toen hij tot God zei: ‘Och Heer, ik ben geen man van het woord, noch sinds gisteren, noch sinds eergisteren, noch sinds Gij tot uw knecht gesproken hebt, want ik ben zwaar van mond en zwaar van tong’ (Ex. 4:10). Stefanus bericht ons dat Mozes machtig was in zijn woorden en werken, een machtige spreker. De verklaring is dat Mozes dit niet dacht, hij voelde zijn eigen totale onbekwaamheid. Misschien had hij een te groot minderwaardigheidscomplex, want God wees Aäron aan om te

spreken. Hij was over 't geheel een te goede spreker, te snel met zijn tong, getuige Exodus 32:21-24. Bij het verklaren van de aanbidding van het gouden kalf zei Aäron, 'Ik wierp het goud in het vuur en dit kalf kwam eruit.' Hij praat alsof het kalf gewoon uit de smeltkroes stapte, maar de Schrift vertelt ons dat hij er een vorm aan gaf met een stift nadat hij het gemaakt had tot een gegoten kalf (Ex. 32:4). Ik heb in mijn leven ontdekt dat snelle praters vaak te veel spraken, al waren het ook geen regelrechte leugens, of schadelijke dingen. De verontschuldigen van Mozes moesten ons van de ene kant leren niet trots te zijn, noch anderzijds ons te excuseren voor een verkeerde bescheidenheid.

Vers 55. Stefanus zag Jezus staande aan de rechterhand van God. In andere gedeelten zien we Hem altijd zittende aan de rechterhand van God. De uitdrukking betekent natuurlijk niet dat Jezus zit in de hemel. Wanneer we zeggen dat koningin Elisabeth op de troon van Engeland is, dan bedoelen we niet dat zij altijd op een troon zit (Ik geloof niet dat ze dat altijd doet), maar wij bedoelen dat zij de regerende monarch is. De Bijbel bedoelt exact hetzelfde. Wanneer we hier lezen dat Stefanus Jezus zag staan, dan geloof ik dat het idee is dat de gezegende Heiland a. h. w. stond om de eerste christen martelaar thuis te verwelkomen in de plaats van het licht daarboven.

Vers 60. Hoe kostbaar te lezen dat Stefanus 'ontsliep.' Stenen beukten zijn lichaam, maar hij ontsliep. Het doet er niet toe hoe hevig de storm hier moge razen, voor de christen is de dood het ontslapen, slapen dat onderbroken wordt wanneer onze Heer terugkomt om zijn volk thuis te halen, wanneer zij die in Jezus ontslapen zijn eerst zullen opstaan om de Heer in de lucht te ontmoeten.

Vers 58. Deze getuigen legden hun kleren af aan de voeten van een jongeman, Saulus genaamd. Het is eerder ironisch, dat zij die het leven beukten uit een dienstknecht van Christus elkaar niet konden vertrouwen en een bewaker nodig hadden voor hun kleren, opdat zij elkaar niet zouden beroven!

Wie kon hebben geweten dat, toen de vijanden van Christus op het punt stonden de dienstknecht van God te doden, Hij daar reeds een ander had die ten slotte de plaats van Stefanus zou innemen - één die iedere andere dienstknecht van God die ooit op het toneel zou komen, in glans zou overtreffen (overschaduwten). Zeker, zijn wegen worden als ze voorbij zijn ontdekt. Ik neem aan dat Saulus van Tarsus toen te jong was, maar hij kreeg die dag de eerste les in een opvoeding die hem geschikt moest maken tot Gods grootste dienaar en martelaar van het christendom.

Kon Saulus, later genaamd Paulus, ooit dit toneel vergeten? Evenals Stefanus zou hij Jezus van Nazareth in de heerlijkheid zien, niet aan het eind van zijn dienstweg, maar aan het begin ervan. De heerlijkheid die van het gezicht van Stefanus scheen zou zelfs stralender op het gelaat van Saulus van Tarsus schijnen. Ja, wanneer één van de heiligen van God naar de heerlijkheid wordt opgenomen, heeft God een ander gereed gemaakt om zijn plaats in te nemen. God begraaft zijn knechten maar Gods werk gaat door. De promotie van Stefanus was de inwijding van Paulus.

8. Drie bekeringen

In hoofdstuk 8 de bekering van de Ethiopische kamerling.

In hoofdstuk 9 die van Saulus van Tarsus.

In hoofdstuk 10 die van de Romeinse hoofdman Cornelius.

Ze schijnen voorbeelden te zijn om te tonen hoe de genade van God gelijk op uitgaat tot alle mensen. Er zijn interessante vergelijkingen en tegenstellingen bij deze bijzondere bekeringen:

1. Alle drie mannen waren blijkbaar morele, oprechte mensen, toch waren zij allen verloren en hadden het nodig gered te worden.
2. Alle drie hadden een speciale boodschapper om met hen te spreken. Hoe zullen zij horen zonder een prediker? Het is een groot voorrecht om het woord des levens tot zondige zielen te brengen.
3. Eén was een zwarte man, een ander een Jood, de derde een heiden.
4. Zij vertegenwoordigen het gehele menselijke ras. De Ethiopiër was een afstammeling van Cham, Saulus van Sem en Cornelius van Jafeth.
5. De eerste was een politicus - schatbewaarder van de koningin van Candacé, de tweede een groot theoloog, de derde een

militair. Deze drie groepen zijn gewoonlijk het moeilijkst met het evangelie te bereiken.

6. De eerste werd wakker geschud door het lezen van het Woord, de tweede door het zien en horen van de Heer uit de heerlijkheid, de derde door het gezicht van een engel.
7. Eén was op zijn weg naar huis, de tweede ging van huis weg en de derde was thuis.
8. Eén zag uit naar vrede en ging naar huis niet beloond door zijn zoeken, de tweede was uit op het vernietigen van vrede, de derde zocht de vrede van God.

Deze drie geestelijke toestanden komt men vaak tegen. Sommigen, zoals de kamerling, wensen gered te worden maar weten niet hoe, anderen, zoals Saulus, zijn blind voor hun nood in hun zelfbevredigende religieuze blindheid, terwijl velen het slechts nodig hebben dat de boodschap voor hun aandacht wordt gebracht om ze door het geloof onmiddellijk te grijpen, zoals Cornelius deed.

Filippus en de Ethiopische Kamerling

Handelingen 8

Lees dit gehele hoofdstuk 8 van de Handelingen, het is zeer moedgevend en uitdagend.

Het evangelie verlaat nu Judea en bereikt de volgende fase, zoals de Heer had bevolen. In de volgende hoofdstukken gaat het nog verder, naar de verdere gewesten - de uiterste delen van de aarde.

Het eerste vers van het hoofdstuk vertelt ons dat er een grote vervolging kwam tegen de gemeente te Jeruzalem, volgende op de dood van Stefanus en de gelovigen, behalve de apostelen, werden verstrooid door de landstroken van Judea en Samaria. De geschiedenis toont dat later ook de apostelen ver van huis gingen met de boodschap van de genade van God. Ongetwijfeld was hun blijven te Jeruzalem in die tijd van God. Zij trotseerden de grotere gevaren in het hoofdkwartier te Jeruzalem, a. h. w. in het hol van de leeuw, waarschijnlijk waren zij nodig in het centrum als gezaghebbend toezicht op het werk van de Heer. We vernemen iets van deze behoefte in Handelingen 15. Terwijl er vooralsnog geen geschreven Nieuwtestamentische Schrift was, was het leiderschap van deze mensen die door de Heer waren aangewezen als zijn apostelen heel erg nodig.

Eén van hen die Jeruzalem verliet en in Samaria kwam was Filippus, die na Stefanus vermeld wordt in de lijst van de gekozen mannen in Handelingen 6. Sommigen denken dat deze Filippus degene is die genoemd wordt als één van de apostelen van de Heer in de evangeliën, maar dat kan niet zo zijn want vers 1 bevestigt dat de apostelen Jeruzalem niet verlieten. En verder, was Filippus een apostel geweest dan was er voor Petrus en Johannes niet de noodzaak geweest om van Jeruzalem te komen om de Heilige Geest mede te delen aan hen die behouden waren door de prediking van Filippus, dan zou Filippus dat gezag zelf hebben gehad.

Filippus predikte Christus, wat gepaard ging met Gods rijke zegen van zijn prediking. God bevestigde zijn dienst door wonderen en tekenen die hij deed. Simon de tovenaarsleerling bekeerde zich tot het geloof. Zijn gedrag daarna wekte twijfel of hij werkelijk gered was of niet. Sommigen geloofden dat hij een ware gelovige was die op een dwaalspoor werd gebracht door verlangen naar macht (ware christenen worden op die wijze vandaag vaak bezocht). Zijn nederig antwoord op het strenge verwijt van Petrus - in vers 24 - is eerder in zijn voordeel. In ieder geval, als hij niet behouden was, is het een les voor zondaars zich er voor te wachten om zo dichtbij te komen en toch zo ver af te zijn, als hij werkelijk behouden was, behoorde hij voor ieder van ons een waarschuwing te zijn, dat wij in onze dienst altijd alleen de eer en de heerlijkheid van de Heer moeten zoeken en geen persoonlijk belang of macht of hebzucht.

Van dit gelukkige arbeidsveld en groot succes wordt Filippus plotseling weggeroepen door de engel van de Heer om naar het zuiden te reizen naar de weg die gaat van Jeruzalem naar Gaza - het gebied vanouds van de Filistijnen. De afstand tussen de steden Samaria en Gaza is ongeveer honderd en dertig kilometer, hoewel Filippus de gehele weg wel niet gelopen zal hebben, was het toch voor die dagen een hele lange weg. De apostelen of andere gelovigen te Jeruzalem waren tenminste vijftig kilometer dicht bij de kamerling dan Filippus. Waarom stuurde de Heer niet één van hen op die reis? Waarom werd Filippus te midden van zo'n tijd van grote oogst weggenomen? Wie weet het? Gods wegen zijn niet gelijk onze wegen. Hij kan bevelen, de dienstknecht heeft te gehoorzamen. En dat deed Filippus juist. Hij kon tenminste deze ene les leren en dat kunnen wij ook, dat voor God geen van ons niet bruikbaar is. God kan en zal gebruiken wie

Hij wil. Filippus deed de wil van God opgewekt, hij liep snel toen hem gezegd werd zich te voegen bij de wagen van de kamerling.

Hij vond één van grote mannen van de wereld - de schatbewaarder onder Candacé, koningin van de Ethiopiërs - die enigszins troosteloos naar huis terugkeerde. Hij was te Jeruzalem geweest, het hoofdkwartier van de ware religie, waar God zijn naam had doen wonen. Maar hij kwam er geestelijk even duister vandaan als hij er gekomen was. Men verbaast zich hierover, speciaal omdat de stad toen in beroering gebracht was door de prediking van deze nieuwe leer betreffende Jezus van Nazareth. Menigten waren daar onlangs juist behouden en veel tekenen en wonderen waren er gedaan in de naam van Jezus. Het schijnt dat te weinig - of niets - hiervan deze politicus had bereikt. Zou het mogelijk zijn dat hij, zoals zo velen heden, stilzwijgend was voorbij gegaan aan hen die geen erkende plaats in de religieuze hiërarchie hadden en in plaats daarvan gegaan was naar de grote namen van het Judaïsme? Was hij gegaan naar de tempel, die door Jahweh was verlaten en had hij licht gezocht had bij de blinde leiders van de blinden? Dat is het wat velen nu doen. Weinigen willen luisteren naar het nederige volk dat Christus predikt, die, in plaats van voor zichzelf een naam te maken, trachten de Naam die boven alle naam is te verheffen. Zij proberen eerder 'zich te verzadigen met de peulenschillen die de varkens aten' maar niemand geeft ze hen.

Hoe dan ook, deze man keerde terug even leeg als hij was gekomen. Maar tenminste bracht hij iets waardevols mee vanuit Jeruzalem - een kopie van een deel, zo niet het geheel, van het Woord van God. Hij las in de profeet Jesaja en het is niet enkel toeval dat hij hoofdstuk 53

las. Het onderwerp voor Filippus had hij reeds voor zich. Welk beter onderwerp kon een prediker wensen dan Jesaja 53?

‘Begrijpt u wel wat u leest?’ vraagt Filippus. De kamerling, hoewel een groot man, leek een nederig man te zijn tot zijn eeuwig welzijn. Trots is de bekronende zonde die de mensen van Christus vandaan houdt. Hij antwoordt, ‘Hoe zou ik dat immers kunnen, als niet iemand mij begeleid?’ Toen deed Filippus zijn mond open en begon bij dezelfde Schriftplaats en predikte hem Jezus. Hij vertelde de geschiedenis van de vernedering van de Heiland en zijn offerdood en ongetwijfeld over zijn glorieuze verhoging. Hij kan hem verteld hebben dat zij die in de Heiland geloofden dat geloof in de doop beleden, want toen zij bij een bepaald water kwamen zei de kamerling: ‘Kijk, water; wat verhindert mij gedoopt te worden?’ De gevolgtrekking is dat, tenzij hij geloof in Christus had, er iets geweest zou zijn om de doop te voorkomen. Alleen hij die gelooft wordt gedoopt. Dus doopte Filippus hem.

Toen rukte de Geest van de Heer Filippus weg en de nieuwe bekeerling ging zijn weg met blijdschap. Als een ziel werkelijk Christus heeft gevonden, verdwijnt de dienstknecht uit het beeld, opdat Christus alles in alles mag zijn.

Filippus werd in Asdod gevonden en predikte en hij ging het land door en predikte in alle steden totdat hij in Caesaréa kwam. Hij volgde de kust van de zee naar het noorden ongeveer 120 km, terwijl hij predikte als hij verder ging. Let op dat hij niet naar Samaria terugging. Hij werd niet de herder van de kudde te Samaria, maar diende de Heer zoals de Heilige Geest het leidde.

9. De bekering van Saulus van Tarsus

Hand. 9:1-20

Dit is van zo'n geweldig belang en zo treffend, dat we het verslag in zijn geheel aanhalen:

'Terwijl nu Saulus nog steeds dreiging en moord blies tegen de discipelen van de Heer, ging hij naar de hogepriester en vroeg hem om brieven naar Damascus, voor de synagogen, om, als hij er vond die van de Weg waren, zowel mannen als vrouwen geboeid naar Jeruzalem te brengen. Terwijl hij echter reisde, gebeurde het dat hij Damascus naderde; en plotseling omstraalde hem een licht uit de hemel; en hij viel op de grond en hoorde een stem die tot hem zei: Saul, Saul, waarom vervolgt je Mij? En hij zei wie bent U Heer? En Hij zei Ik ben Jezus die jij vervolgt. (Het valt je hard tegen de prikkels achteruit te slaan.) Maar sta op en ga de stad binnen en er zal tot je gesproken worden wat je moet doen. De mannen nu die met hem reisden, stonden sprakeloos, daar zij wel de stem hoorden, maar niemand zagen. Saulus nu stond op van de grond; en hoewel zijn ogen open waren, zag hij niets. En zij leidden hem bij de hand en brachten hem in Damascus. En hij kon drie dagen niet zien, en hij at niet en dronk niet.

'Nu was er een discipel in Damascus, genaamd Ananias; en de Heer zei tot hem in een gezicht: Ananias! En hij zei: Zie, [hier] ben ik, Heer. En

de Heer zei tot hem: Sta op en ga naar de straat, de Rechte gebeten, en zoek in het huis van Judas naar iemand van Tarsus, genaamd Saulus; want zie, hij bidt. En hij heeft <in een gezicht> gezien dat een man, genaamd Ananias, binnen kwam en hem <de> handen oplegde, opdat hij weer kon zien. Ananias echter antwoordde: Heer, ik heb van velen over deze man gehoord, hoeveel kwaad hij uw heiligen in Jeruzalem heeft aangedaan; en hier heeft hij volmacht van de overpriesters om allen die uw naam aanroepen te boeien. De Heer zei echter tot hem: Ga, want deze is Mij een uitverkoren vat om mijn naam te dragen zowel voor volken als koningen en zonen van Israël; want Ik zal hem tonen hoeveel hij moet lijden voor mijn naam. Ananias nu ging en kwam het huis binnen; en hij legde hem de handen op en zei: Saul, broeder, de Heer heeft mij gezonden, Jezus, die u verschenen is op de weg waarlangs u kwam, opdat u weer kunt zien en met de Heilige Geest vervuld wordt. En terstond vielen hem als het ware schubben van de ogen en hij kon weer zien; en hij stond op en werd gedoopt. En toen hij voedsel had genomen, werd hij versterkt.

Hij nu was enige dagen bij de discipelen in Damascus. En terstond predikte hij in de synagogen Jezus, dat Deze de Zoon van God is. ' (Hand. 9:1-20).

De bekering van Paulus is een voorbeeld van ware christelijke bekering. Hij werd gered door een Christus die niet alleen gestorven was, maar verheerlijkt en zo is het vandaag bij iedere zondaar die gered is. Ieder detail in verbinding met reusachtige verandering in zijn leven is vol typische en geestelijke betekenis. Soevereine genade komt hier te voorschijn in haar stralendste heerlijkheid als Paulus zelf later verklaart en zegt: 'ik dank Christus Jezus, onze Heer, die mij

kracht gegeven heeft, dat Hij mij trouw heeft geacht, daar Hij mij in de bediening gesteld heeft, mij die vroeger een lasteraar, een vervolger en smader was; maar mij is barmhartigheid bewezen, omdat ik het onwetend heb gedaan, in ongelof; en de genade van onze Heer is meer dan overvloedig geweest met geloof en liefde, die in Christus Jezus is' (1Tim. 1:12-14). De ervaring van Saulus van Tarsus typeert de ware, normale redding van een zondaar gedurende de regering van de genade van God. Hij was de eerste mens die gered moest worden door een roep uit de hemel, een roep die kwam van de opgestane verheerlijkte Heer en zo is hij er een beeld van hoe zondaars worden gered omdat de eens verworpen Jezus van Nazareth nu in de hemel leeft, een Vorst en een Verlosser die berouw en vergeving van zonden schenkt.

Wat is dit een geschiedenis - Saulus veranderd in Paulus! Hij was ongetwijfeld genoemd naar de eerste koning van Israël, die met kop en schouders boven het volk uitstak. Zo ook met deze naamgenoot van hem, maar in het geval van Paulus was het moreel en intellectueel en religieus dat hij boven de mensen van zijn dagen uitstak. Paulus zelf beschrijft zijn morele hoogte als een ijveraar gedurende de dagen die voorafgaan aan zijn bekering in Filippenzen 3:4-6. Toen was hij een groot man (in zijn eigen ogen zowel als in de ogen van zijn tijdgenoten), trots, vurig, eigenzinnig. Maar toen zijn ogen geopend waren om zichzelf te zien zoals God hem zag, werd zijn naam veranderd in Paulus, wat 'klein' betekent. Nu hij maakt zichzelf werkelijk bekend als de kleinste, als hij zegt: 'Want ik ben de geringste van de apostelen, ik, die niet waard ben een apostel genoemd te worden', 'de aller geringste van alle heiligen' (1Kor. 15:9,10; Ef. 3:8). Terwijl hij de Heer gezien heeft in zijn heerlijkheid en genade, krimpt hij zelf nu

tot niets ineen. Zo is het met elke werkelijk wedergeboren ziel, Hij moet meer, maar ik minder worden.

Terwijl nu Saulus nog steeds dreiging en moord blies tegen de discipelen van de Heer, ging hij naar Damascus om hen te boeien en te vervolgen. Letterlijk staat er dat hij blies 'in' dreiging en moord. Hij was a. h. w. een bloeddorstige mensen-etende tijger geworden in zijn blinde, verkeerde ijver voor God. Hij was een genadeloze vervolger, maar op zijn weg om anderen te boeien, werd hij zelf door Jezus van Nazareth aangehouden. Menselijke wreedheid werd tegengekomen door goddelijke genade. Gezegend zij zijn Naam, het was genade die deze grote zondaar tegenhield, genade die later altijd zijn onderwerp werd - wonderbaarlijke, oneindige, onvergelykelijke genade.

Er scheen een licht van de hemel en een stem sprak tot de ziel van Saulus. Hij kon er prat op gaan dat hij onberispelijk was wat de gerechtigheid betrof die in de wet is, maar het houden van de wet had hem verkeerd geleid, het had hem tot een vervolger van de enige Heiland van zondaars gemaakt. 82 De wet sluit de hemel voor de mens, maar Saulus hoorde de woorden van genade uit een geopende hemel.

*Oh, de heerlijkheid van de genade
die schijnt in het gelaat van de Heiland,
die zondaars van bovenaf vertelt:
God is licht en God is liefde.*

Altijd na genade ontstond Paulus' roem en lof. Van één honderd en vijf en twintig keer dat we het woord in het Nieuwe Testament vinden, gebruikt Paulus het meer dan honderd keer. De Heer zendt

Ananias,- wiens naam dezelfde prachtige geschiedenis vertelt, want ze betekent 'de Heer heeft genade betoond',- naar Saulus. (Lees Gal. 1:15, Rom. 3:24, 5:15, 2Kor. 8:9, Ef. 2:8-9, 1Kor. 15:10, enz. ,enz. , en u zult zien hoe Paulus altijd daarna roemde in de genade van God).

De vroegere vervolger had zijn eigen weg geploegd en we lezen dat de ploeging van de goddelozen zonde is (Spr. 21:4 St. vert.). Saulus had tegen de prikkels geslagen, wat, naar ik begrijp, ossen deden als ze tegen het bevel van de ploeger in opstand kwamen. Door dit te doen zouden ze zichzelf alleen maar verwonden als ze hun hielen tegen de scherpe spijlen achter hen sloegen, zo had Paulus zichzelf verwond door de werking van de Geest van God tegen te staan. De zwakke aandoening is hier dat God tevoren tot zijn geweten had gesproken, misschien bij de steniging van Stefanus toen hij diens gezicht zag stralende als het gelaat van een engel. Nu hij behouden is, is hij de gewillige 'os' als hij dient, aangespannen voor zijn Heer. Ananias vindt hem in de straat genaamd 'de Rechte. ' Eens had Saulus kromme voren geploegd, nu is hij op de rechte en smalle weg. Van nu af wordt zijn doel in het leven uitgedrukt in zijn eigen woorden: 'Een ding [doe ik]: Ik jaag in de richting van het doel. Niet ik, maar Christus. ' (Fil. 3:14).

Saulus wordt gevonden in de straat genaamd de Rechte, in het huis van Judas. Hoe typisch is dit weer! Eens blies hij moord, nu geeft hij uiting aan gebed en lof, hij is in het huis van Judas, wiens naam betekent 'lofprijzing. ' Zowel gebed als lofprijzing zijn de in het oog lopende kentekenen van een waarlijk bekeerde ziel en beiden waren zo op de voorgrond tredend in het latere leven van Paulus. Vaak

horen we Paulus bidden, vaak horen we dat hij in lofzangen uitbarst. Midden in de één of andere meeslepende uiteenzetting of roerende boodschap horen we hem vaak in lof zegging uitbreken (zoals in Rom. 11:33, 2Kor. 9:15, 1Tim. 1:17, Ef. 1:3, enz. , enz.).

Vervolgens vinden we dat hij predikt (vs. 20) en probeert om mensen zich af te doen wenden van de duisternis naar het licht en van de macht van Satan tot God.

Tenslotte wordt hij vervolgd (vs. 23-25). Van een vervolger, die in de zonde ploegt, zien we hem op zijn gezicht gevallen voor de Heer op de weg, dan biddende, predikende en vervolgd wordend.

Hij wordt door Barnabas, wiens vóórnaam Jozef is, mee genomen naar de discipelen te Jeruzalem en wordt op diens aanbeveling door hen welkom geheten (vs. 27-28). Zo wordt hij toegevoegd (de betekenis van de naam Jozef) tot de heiligen om het voorrecht van de christelijke gemeenschap te genieten en dit was een grote vertroosting (de betekenis van de naam 'Barnabas') zowel voor hem als voor hen.

Als de Heer spreekt tot de zondaar Saulus vanuit de hemel zegt Hij tot hem: 'Waarom vervolg je Mij?' Jij - Mij. In werkelijkheid had Saul de heiligen vervolgd, maar Jezus herinnert hem er aan dat Hij en zijn heiligen één zijn, wat de gezegende waarheid van de gemeente is, het lichaam van Christus, waarvan de Heer het hoofd is. De waarheid die Paulus later zo wonderbaar moest ontvouwen. Evenals zijn gezegende Heer moest Paulus de gemeente voeden en koesteren en op een geringere wijze gaf hij zichzelf voor haar.

Een aantal gedachten - in een praktisch streven - komt als vanzelf op bij de bekering van deze grote dienstknecht van Christus. Alles er

aan is groot: de man die gered werd, de wijze van zijn redding, het wereldwijde gevolg daarvan.

1. Zijn bekering getuigt ervan hoe vreselijk verkeerd de mens kan zijn, die toch terzelfder tijd denkt dat hij absoluut gelijk heeft. Religie heeft een speciaal slaapverwekkend effect op de mensen.
2. Ze laat ons zien dat de meest hopeloze zaak niet hopeloos is. Ananias voelde dat Saulus van Tarsus buiten het bereik van God was, maar het evangelie is de kracht van God.
3. Het doet het plotselinge van ware bekering uitkomen: het ene ogenblik een razende vervolger, het volgende een nederige boetvaardige.
4. Het legt de nadruk op de onbeduidendheid van de mens. Hoe klein was deze Saul daarna. De trotse man valt hulpeloos op de grond, hij trilt van verbazing. Van een hooghartige, vurige ijveraar tot een arme, kruipende zondaar in één moment. De mens is aardig klein wanneer hij in de tegenwoordigheid van God is.
5. et leert ons de wonderbaarlijke genade van God. Er is geen woord van verwijt, geen herinnering van deze zondaar aan zijn vreselijke schuld; eenvoudig een vriendelijke vraag die hem peilt en verdeemoedigt. Toen hij zag dat Jezus van Nazareth, van wie hij geloofd had dat Hij een bedrieger was, werkelijk op de troon van God in de hemel was, verbrijzelde dat totaal zijn gehele vroegere ongeloof.

6. Door zich tegen God op te stellen leerde Saulus dat hij in werkelijkheid zijn eigen zegen in de weg had gestaan. Het is hard tegen de prikkels te slaan. God zegt: 'Wie wil met Mij worstelen?'
7. Dit had de laatste kans voor Saul kunnen zijn. Had hij nu geweigerd, dan had het wel voor altijd te laat kunnen zijn. Maar Paulus was niet ongehoorzaam aan het hemelse gezicht. Het is waar dat ons geen gezicht zoals Paulus zag getoond wordt, maar dat is niet nodig. Wij hebben het zekere verhaal van de Schrift dat Hij die eens aan het kruis hing nu zit op de troon van God. Voor Hem moet iedere knie zich buigen.
8. Deze bekering legt de nadruk op de soevereiniteit van God. De Heer redde bij deze gelegenheid precies deze ene man. Alleen Paulus hoorde de stem tot hem spreken, hij alleen werd verblind door het licht. Als de Heer tot uw ziel spreekt, blijf dan niet in gebreke zijn stem ter harte te nemen!
9. Paulus moest veel lijden voor de naam van Jezus (vs. 16). Ons is het gegeven, voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden (Fil. 1:29).

Ik zou willen opmerken dat deze nieuwe bekeerling Saulus (later bekend als Paulus), evenals alle dienstknechten die God zou gebruiken in zijn dienst, een tijd van rust nodig had voor meditatie, gebed en gemeenschap met God. Men zou kunnen denken, als men Handelingen 9:20 leest, dat Paulus onmiddellijk nadat hij gered was begon te prediken. Galaten 1:17 laat ons zien dat dit niet zo is. Hij ging voor drie jaar naar Arabië en keerde van daar naar Damascus terug. Deze drie jaren moeten we, in het licht van Galaten 1:17,

tussen de lijnen door lezen tussen Handelingen 9:19 en 20. Na de terugkeer van Paulus uit Arabië naar Damascus begon hij daar te prediken, zoals Handelingen 9:20 vermeldt. Ontsnapt uit die stad, na de bedreiging om gedood te worden (vs. 23), kwam hij te Jeruzalem. Dit moet zo zijn, want Paulus vertelt ons in Galaten 1:18 dat hij niet naar Jeruzalem ging tot drie jaar na zijn bekering.

Van Jeruzalem, volgens Handelingen 9:30, zonden de broeders Paulus naar Tarsus en vandaar bracht Barnabas hem naar Antiochië, zoals in Handelingen 11:25-26 wordt verhaald. Dit was tenminste acht tot negen jaar na het verblijf van Paulus in Arabië, want van Antiochië keerden Paulus en Barnabas terug naar het vermaarde beraad te Jeruzalem uit Handelingen 15. Paulus vertelt ons in Galaten 2:1 dat dit veertien jaar was nadat hij tevoren in Jeruzalem was geweest. Dus vanaf de tijd dat Paulus gered was vinden we hem drie jaar in Arabië, zeg negen jaar in Tarsus (zijn thuisstad) en ongeveer twee jaar werkende in Antiochië met Barnabas, wat het totaal van veertien jaar vol maakt tussen het eerste en het tweede bezoek van Paulus aan Jeruzalem, of, wat hetzelfde is, tussen zijn bekering en zijn komst naar Jeruzalem als gezien in Galaten 2:1 en Handelingen 15, die beide verwijzen naar dezelfde gelegenheid.

Ik vermeld dit om te laten zien dat Paulus ongeveer twaalf jaar nadat hij gered was, uit de algemene belangstelling was, totdat hij ging in wat we vandaag noemen 'full time dienst van de Heer.' Al deze jaren werden doorgebracht in voorbereiding voor zijn levenswerk. Indien deze begiftigde dienstknecht van Christus deze scholing nodig had, dan heeft iedere prediker vandaag dat nodig. Velen zijn te snel met te beginnen aan anderen te vertellen voordat zij vooralsnog zelf veel

weten. Mozes had veertig jaar college in de woestijn, Elisa wachtte nederig op Elia als een gewone slaaf, om gereed te zijn het op te nemen waar zijn meester ophield. Elia zelf ging op een eenzame veertig dagen toer om enkele dingen te leren. De grootste Prediker bracht dertig jaar in verborgenheid door.

Kijken we nog eens als volgt naar de bekering van Saulus:

Gevangen genomen.

Hij werd gevangen door goddelijke liefde. Hij vervolgde mensen tot de dood, liefde vervolgde hem om hem eeuwig leven te brengen. In plaats van anderen ter dood te brengen, werd de Redder (Heiland) van Paulus en van ons ter dood gebracht voor de zonden van anderen. Liefde legde haar handen op Saulus van Tarsus en zei: 'Ik houd je aan, jij bent voortaan de gevangene van de Heer, een gevangene van de liefde.'

Overwonnen.

Menige misdadiger in gevangenschap is gevangen genomen, niet zovelen zijn overwonnen. Hun wil is nog niet onverzettelijk. Maar Paulus kon zeggen: 'Ik ben dat hemelse gezicht niet ongehoorzaam geweest.' Evenals zijn Heer kon hij zeggen: 'Ik heb behagen om uw wil te doen.'

Geboeid.

Paulus hart was gewonnen. Zijn gehele ziel werd in beslag genomen door de liefelijkheid van Hem die hem redde. Hij vond in Jezus niet alleen de buitengewone voortreffelijkheid van kennis die het verstand

uitdaagt, maar een liefde die iedere smeekbede van zijn vrijgekochte ziel bevredigde.

Bedwongen.

De liefde van Christus dwong hem van nu af niet voor zichzelf te leven maar voor 88 Hem die voor hem stierf en weer opstond. Dat hij eer en heerlijkheid zou kunnen brengen aan Christus werd zijn verterend verlangen.

Neem uw eigen weg Heer, neem Uw eigen weg,
Houdt over mij absolute heerschappij,
Vervul met Uw Geest tot allen het zullen zien,
Dat alleen Christus altijd in mij leve.

Twee Wonderen door Simon Petrus

Hand. 9:32-43

Christus was verworpen en gekruisigd. De eerste christen martelaar, Stefanus, is gestenigd en nog gaat Israël door met het afwijzen van de genade van God en probeert het getuigenis van Christus te vernietigen. In vers 29 van dit hoofdstuk proberen ze Saulus te doden en de broeders zenden hem weg naar Tarsus. Raar om in vers 31 te lezen dat 'de gemeente door heel Judea, Galilea en Samaria vrede had.' Het getuigenis voor Christus van Paulus moet zijn vijanden geweldig hebben geprikkeld, want zijn verdwijning schijnt de vervolging voor een poosje geheel tot bedaring te brengen. De

gemeente werd opgebouwd en wandelde in de vrees van de Heer en werd vermeerderd door de vertroosting van de Heilige Geest.

Let er op dat we hier in vers 31 voor de eerste keer in Handelingen lezen over ‘gemeenten’ buiten Jeruzalem. Het zegt ons dat de heiligen bijeen vergaderd werden helemaal buiten het Judaïsme om en dat vergaderingen van gelovigen door het hele land Israël werden aangetroffen. Dit alles voordat de waarheid in verbinding met de gemeente was geopenbaard aan Paulus of door Paulus. De Heilige Geest werkte om een volk voor zijn naam uit de wereld bijeen te vergaderen. We gaan hier in dit geschiedkundig verhaal in de Handelingen weg van het oppertoezicht van Jeruzalem of van welke verbinding ook met de tempel (waar de heiligen in het begin bij elkaar kwamen) en we zien dat vergaderingen van gelovigen naar het Nieuwtestamentische voorbeeld samenkomen, wat later in detail bekend gemaakt wordt door de dienst van Paulus.

Nu, voor de eerste keer lezen we ook in Handelingen dat één van de apostelen - Petrus - verder van huis gaat, zoals de andere apostelen later eveneens deden volgens de traditie. Velen die te Lydda en Sharon woonden keerden zich tot de Heer. Sharon is een vlakke uitgestrektheid noordelijk van Joppe naar Caesarea langs de kust, de route die Filippus had gevolgd, zoals we zagen in onze studie in hfst. 8. Petrus volgt nu in het kielwater van de evangelist, onder de leiding van de Geest. Als een gevolg van het wonder dat Petrus doet bekeerden zich alle mensen in die omgeving tot de Heer (vs. 35). Er is een even gelukkig gevolg in Joppe (vs. 42). Men vraagt zich af of de evangelieprediking van Filippus deze bodem voor de snelle weerklank onder de dienst van Petrus niet had voorbereid.

Er bestaat een duidelijke overeenkomst tussen de wonderen uit dit hoofdstuk en de wonderen gedaan door de Heer Zelf. Petrus schijnt methoden van zijn Meester geleerd te hebben en wij doen er goed aan die ook na te volgen. In het geval van Aenéas zegt Petrus hem op te staan en zijn bed op te maken, zoals Jezus de man vertelde die door vier [mannen] gedragen werd om zijn bed op te nemen en naar huis te gaan (Mc. 2:11). In het geval van de opwekking van Dorcas zijn de details soortgelijk aan die bij de opwekking van de dochter van Jairus (Mc. 5). Bij beide gevallen worden de omstanders uitgedreven, beiden worden opgewekt door ze bij de hand te nemen. En zoals de wonderen iets soortgelijk zijn, zo is het ook met hun betekenis in de bedeling. Israël mag de genade van God verwerpen, maar zijn genade stroomt door zoals, naar ik geloof, in type wordt gezien in deze twee wonderen. God heeft zijn volk niet verworpen. Aenéas, een verlamde die niet in staat was te lopen, is een goed beeld van Israël dat zo totaal faalde om tot eer van God te leven. Zijn naam betekent 'lofprijzing', maar de lof is hier verlamd. Maar door goddelijke genade en kracht zal dit bij Israël in de toekomst worden veranderd, zoals het bij deze man hier gebeurde. Het wonder gebeurde te Lydda, wat betekent 'geboorte' of 'arbeid.' De nieuwe geboorte van Israël, haar arbeid (zie Jes. 66:8-10), zal haar stellen tot een lof onder alle volken der aarde (Zef. 3:20). Aenéas is acht jaar verlamd geweest, wat er op wijst dat de verlossing van Israël werkelijk het teken van een geestelijke opstanding zal zijn, want het getal acht is het getal dat spreekt van een nieuw begin.

In de opwekking van Dorcas wordt een soortgelijke geschiedenis verteld. Voor zover het Gods volk betreft, is Israël op het moment dood, toch heeft Hij hen niet voorgoed verworpen. In de opwekking

van deze heilige wordt de voorafschaduwning van de gelukkige toekomst van het Joodse vol zichtbaar. God ziet op twee manieren naar Israël: in hun afvalligheid en opstand tegen Hem kan Hij slechts van hen zeggen, ‘Lo-ammi - niet mijn volk,’ maar uit het oogpunt van zijn eeuwige voornemens betreffende hen, ziet Hij ze steeds nog als de zijnen. Hij gedenkt hoe zij achter Hem aan gingen in de woestijn (Jer. 2:2-3) en om zijn beloften gedaan aan hun vaders zal Hij hen toch zegenen. Dorcas leefde te Joppe, wat betekent ‘mooi voor Hem’ en dit drukt goed uit hoe Hij de zijnen in genade ziet.

De naam van Dorcas wordt zowel in het Hebreeuws als in het Grieks gegeven en beide hebben dezelfde betekenis. De grond betekenis is ‘schoonheid,’ met als tweede vertaling ‘gazelle,’ een dier bekend om haar schoonheid. Het woord wordt, naar ik denk, vijf maal gevonden in het Oude Testament. Hoe wonderlijk te denken dat Israël in zijn ogen schoon, mooi is en zelfs evenals wij ook aangenomen zijn in de Geliefde. Er wacht Israël een geestelijke nieuwe geboorte, een ontwaken uit de geestelijke dood zoals Tabitha opgewekt werd uit de lichamelijke dood. Hier, als bij de genezing van Aenéas, geloofden velen als gevolg er van in de Heer. Zo zal het zijn in de toekomstige dagen van Israël, grote aantallen uit de volken zullen zich tot Christus keren als gevolg van de wedergeboorte van Israël en zij zullen delen in de zegeningen van Israël gedurende de duizendjarige en eeuwige regering van Christus.

10. De voorbereiding van de prediker

Hand. 10:1-23

Petrus bleef met de andere apostelen in het begin in Jeruzalem. Dan - als gezien in hfst. 8 - kwam hij naar Samaria om de Heilige Geest aan die Samaritanen mee te delen die in Christus hadden geloofd. In ons laatste hoofdstuk vinden we dat hij nog verder weg gaat, hoewel alsnog zich alleen bewegende en dienende onder de Joden. Maar de Heer had hem echter uitgekozen om de sleutels van het koninkrijk der hemelen te gebruiken. Dat deed hij dus in verbinding met Israël in Handelingen 2 en hij wordt nu geroepen hetzelfde te doen in het geval van Cornelius, in verbinding met de volken. Zoals Petrus zegt in Handelingen 15:7, 'God heeft mij onder u uitverkoren opdat de volken door mijn mond het evangelie zouden horen en geloven.'

Maar Petrus was een Jood, met alle sterke vooroordelen van dat geslacht en het was niet gemakkelijk voor hem om zijn ogen te openen om Gods voornemen en Gods wil te zien. Eerst gaf God aan Cornelius, de Romeinse hoofdman, een gezicht van een engel die hem opdroeg om naar Joppe te zenden en te vragen naar Simon, wiens bijnaam Petrus is. Vervolgens geeft God aan Petrus een gezicht van het laken dat uit de hemel wordt neergelaten, om hem toe te bereiden en gereed te maken om met de boodschappers die zijn gezonden om hem af te halen mee te gaan. De Here God zond geen engel om tot

Cornelius de boodschap der genade te spreken, dit grote voorrecht wordt toevertrouwd aan door genade geredde zondaars. Een engel spreekt tot Cornelius, de Heer spreekt tot Petrus en Petrus predikt tenslotte aan Cornelius. Hoe prachtig dat onze Heer ons gebruikt om de geschiedenis te vertellen, zelfs hoewel we vaak, evenals Petrus, zo traag zijn om aan bevelen te gehoorzamen.

Terwijl de boodschappers op reis waren van Caesarea, geraakte Petrus, terwijl hij op het dak omstreeks de middag in gebed was, in geestvervoering. Hij zag in een gezicht de hemel geopend en een laken dat aan de vier hoeken samen gebonden was neerdalen. Er in waren vier verschillende soorten dieren, inclusief insecten en vogels. Een stem zei: 'Sta op, Petrus, slacht en eet!' Petrus (zeer onlogisch, zoals het zo vaak met ons is) zei: 'In geen geval, Heer.' 'In geen geval' en 'Heer' zijn absolute tegenstrijdigheden. Als Hij de Heer is dan kunnen we niet 'nee' zeggen tegen zijn bevelen. Petrus zegt: 'Want nooit heb ik iets onheiligs of onreins gegeten.' En de stem van de hemel kwam terug: 'Wat God gereinigd heeft zul jij niet voor onheilig houden.' Dit gebeurde tot drie maal toe. In de geschiedenis van Petrus komt een aantal malen drie voor, drie keer verloochende hij de Heer, drie keer daagde de Heer de liefde van Petrus uit (Joh. 21) en nu wordt drie keer een andere les herhaald. In het begin begreep Petrus de betekenis niet, maar later erkende hij dat er in het oog van God (Hand. 10:28) geen verschil is tussen de Jood en iemand uit de volken, 'want dezelfde Heer van allen is rijk jegens allen die Hem aanroepen' (Rom. 10:12).

Het grote laken dat neergelaten werd uit een open hemel, met haar samengepakte inhoud, schijnt de waarheid te illustreren omtrent de gemeente - het handelen van God in deze dag van genade:

1. Het komt uit een geopende hemel, wat typisch is voor de dag waarin wij leven. Christus ging naar de hemel en opende haar poorten voor ons (Hebr. 10:19).
2. Het grote laken doet denken aan het oneindig ver reiken van het evangelie van de genade in deze dag, waar miljoenen voor Christus zijn gewonnen.
3. Aan de 'vier hoeken' samengebonden wijst er op dat de genade van God wereldwijd uitgaat.
4. Zij die door God gered worden komen uit de twee op de voorgrond tredende groepen in de wereld zoals God die ziet - Joden en volken. De Joden worden in dit laken gezien als de dieren van de 'aarde' - tamme dieren - zoals Israël is opgevoed in de morele wetten van God. De uitdrukking 'aarde' wordt op consequente wijze in de Schrift gebruikt in verbinding met Israël. De 'wilde dieren' zijn een beeld van de wetteloze volken (zij worden als wilde dieren gezien in de gezichten van Daniel), terwijl de kruipende beesten spreken van de lage hartstochten die de zondaars tekenen en de 'vogels van de hemel' is een bekend beeld dat staat voor de werking van de satanische invloed. Dus de hele lading beeldt af dat de Joden en de volken van gelijke natuur zijn, onderworpen aan de boze begeerten van het vlees en de listen van de duivel. Dit wordt door de genade van God gezegend. Dat allen samen in hetzelfde laken zijn wijst er op dat er geen verschil

is tussen de Joden en de volken, allen zijn evengoed zondaars (Rom. 3:22-23), allen zijn evengoed het onderwerp van Gods genade (Rom. 10:12).

5. Petrus zei dat hij nooit iets dat gemeen (St. vert.) of dat onrein was gegeten had. Hij bedoelde met 'gemeen' dat wat de onreine volken aten. Door de wetten van God was de Jood apart gezet van de volken en kon hij geen gemeenschappelijke positie met hen innemen, dat zou hem verontreinigen (hetzelfde woord dat hier wordt weergegeven door gemeen is in Markus 7:2 vertaald door onrein) Maar het kruis heeft alle mensen gelijk gemaakt, heeft de hele wereld schuldig verklaard voor God, zodat alle zondaars op één gemeenschappelijk niveau staan. En daar zij even schuldig zijn, bereikt dus de genade van God hen gelijk op en wanneer zij door genade gered zijn, zijn ze niet meer gemeen met wereld, niet langer in de ogen van God of van henzelf verontreinigd. Dus zegt God tot Petrus: 'Wat God gereinigt heeft, zult gij niet voor onheilig houden.'

Nu, geloofd zij God, was Petrus gemeen op een nieuwe wijze, gemeen met de heiden in een gelukkige heilige gemeenschap van heiligen. (Het woord gemeenschap is het zelfstandig naamwoord van het hier gebruikte bijwoord gemeen). Nu hebben gelovigen alle dingen gemeen, maar niet langer met de wereld, alleen met medeheiligen. Nu zijn die allen, eens verachtelijke, gemene zondaars in dit grote laken a. h. w. , inclusief Petrus en Cornelius, gereinigt door het kostbare bloed van Christus, zoals de Heer Petrus door dit gezicht leerde.

6. Het laken kwam van de hemel en werd weer opgenomen in de hemel, wat ons verteld dat de oorsprong van de gemeente hemels is en dat is ook haar bestemming. Eens zullen alle myriaden gelovigen worden opgenomen in de hemel zoals dit laken opgenomen werd. Geprezen zij zijn Naam!

Petrus gaat naar het huis van Cornelius

Hand. 10:23-33

Toen Petrus het huis van Cornelius binnenging, viel die Centurion - een Romein - aan zijn voeten en huldigde hem. Miljoenen Romeinen (Rooms Katholieken) hebben zich sinds die tijd gebogen voor de voeten van hem van wie zij beweerden dat hij de opvolger van Petrus was, de Paus, maar nu evenals toen zonder de toestemming van Petrus. Een menselijk wezen op religieuze wijze te vereren en te aanbidden is afgoderij en daarvan wilde Petrus niets weten.

‘Sta op, ik ben zelf ook een mens’ zegt hij. Iemand anders te aanbidden dan de levende God is afschuwelijke goddeloosheid en wordt hier botweg door Petrus geweigerd.

Hij vond er velen samengekomen (vs. 27), een waar door God voorbereid gehoor, gereed om te horen wat de apostel hen had te vertellen. Cornelius meende het werkelijk, want niet alleen was hijzelf bereid om het woord van God te horen, maar hij had zijn huis gevuld met genode gasten - zelfs velen. Wat een ontroering voor een prediker om te spreken tot een dergelijke groep! Geen wonder

dat de Heilige Geest in goddelijke kracht op zo'n gehoor viel. Petrus verklaart in het kort waarom hij gekomen is en Cornelius herhaalt de omstandigheden die er de oorzaak van waren om Petrus uit te nodigen. Na deze inleidingen zijn allen gereed voor deze eerste rede die gesproken wordt tot een gehoor geheel uit de volken.

De toespraak van Petrus

Hand. 10:34-48

De toespraak van Petrus is een wonder van eenvoud, toch van grote uitgebreidheid. Hij geeft een korte samenvatting van de dienst van de Heer vanaf zijn aankondiging door Johannes de Doper, vertelt van zijn werk van barmhartigheid en kracht (vs. 36-38), gaat dan verder door te spreken over zijn kruisiging en opstanding - een opstanding waarvan getuigt wordt door zijn eigen verlost en die Hem zagen nadat Hij uit de doden was opgestaan (vs. 39-41). Hij herinnert hen er aan dat de Joodse profeten van het Oude Testament al deze dingen betreffende de Heiland hadden voorspeld, nu - door deze Mens - zal ieder die in Hem gelooft vergeving van zonden ontvangen. De boodschap van Petrus was duidelijk, krachtig en overredend.

Juist midden in de toespraak viel de Heilige Geest op allen die het woord hoorden. Wat een gezegende wijze om een samenkomst onderbroken te krijgen! Ik heb dat een paar keer in mijn leven meegemaakt en zou willen dat het vaker gebeurde. De Joden waren verbaasd dat ook op de volken de gave van de Heilige Geest werd uitgestort, dat zij in talen spraken. Het was, a. h. w. , een tweede

klein pinkster gebeuren, dat ons zei dat de volken zowel als de Joden gelijk op deel hadden in de komst van de Heilige Geest om in te wonen in de gelovigen en om hen tot één lichaam te verenigen - de gemeente. Petrus zegt: 'Kan iemand soms het water weren, dat dezen niet zouden worden gedoopt, die de Heilige Geest hebben ontvangen evenals ook wij?'

Hier is het christelijk regel: het woord horen, in Christus geloven tot behoudenis van de ziel, de gave van de Heilige Geest, het dopen in water.

We kunnen misschien opmerken dat Petrus 'beval hen te dopen' (vs. 48). Ik ben er mij niet van bewust dat de Schrift de verantwoordelijkheid om gedoopt te worden bij de gelovige legt, zij legt die bij degene door wie zij tot Christus worden gebracht. Petrus nam de verantwoordelijkheid hier en tot de discipelen in Mattheüs 28:19 werd gezegd te dopen. Predikers hebben de verantwoordelijkheid om er op toe te zien dat zij die door hun dienst zijn behouden worden gedoopt.

We kunnen misschien nog eens het verschil tussen dit 'Pinksteren van de volken' en het Joodse Pinksteren van Handelingen 2 opmerken. Hier, anders dan daar, wordt geen melding gemaakt van 'berouw', wordt hen niet gezegd om gedoopt te worden en geen belofte van de Heilige Geest. In Handelingen 2 wordt de Joden gezegd om berouw te hebben met het oog op hun schuld aan de kruisiging van hun Messias, hen werd gezegd dat ze gedoopt moesten worden als een uiterlijk bewijs van hun berouw en volgende op die twee handelingen werd hen de Heilige Geest beloofd. In Handelingen 10 daarentegen valt de Heilige Geest op deze gelovigen zonder dat enige belofte van

zijn komst gegeven is en de doop is hier niet het bewijs van berouw maar van 'geloof.'

Feitelijk wordt, bij het christendom in volle bloei, berouw niet vermeld in verbinding met verlossing, zoals het hier niet is in ons onderwerp. Het evangelie van Johannes, wat het christelijke evangelie is van de vier evangeliën, maakt nooit één keer gewag van berouw, maar heeft 'geloof' vele, vele malen. De christelijke boodschap is 'geloof,' niet 'berouw.' Als gezegd wordt om berouw te hebben ziet men natuurlijk op 'zichzelf', wanneer gezegd wordt om te geloven, dan ziet men op iemand anders - op Christus. Natuurlijk, ziende op Christus voor verlossing, heeft men gelijktijdig berouw, want het is omdat men zelf weet dat men zondig en verloren is, dat men zich tot Christus zal keren. Maar de nadruk ligt op 'gelovende,' en zo is het hier in Handelingen 10.

11. Simon Petrus doet verslag

Hand. 11:1-8

Petrus geeft rekenschap van zijn gaan naar het huis van Cornelius en van wat daar gebeurde. Er waren vele Joden te Jeruzalem die even vooringenomen waren zoals Petrus zelf geweest was. Petrus wist dit en had zeer wijs zes getuigen met zich meegenomen (vs. 12). Toen hij verslag deed van de machtige genade van God voor de volken, waren zijn hoorders bevredigd, zij verheerlijken God en het begint te dagen in hun harten dat de oneindige God zijn liefde niet kan beperken tot één nietige kleine natie. God 's hart omvat de gehele wereld, want God had de wereld zo lief dat Hij zijn eniggeboren Zoon gaf.

Zo wordt een andere stap genomen - van de enge grenzen van het Judaïsme naar de wereldwijde gebieden waar het verhaal van de goddelijke liefde toch van ganser harte zou worden verteld. Petrus opent hier voor de volken de deur waardoor een ander - de apostel Paulus - zou binnengaan om de grote wonderbare waarheden van het christendom, van de gemeente van God, te brengen. Ons wordt nog een blik op Petrus gegeven waarna hij verdwijnt uit het verhaal van het boek de Handelingen, op een soortgelijke wijze werd Johannes de Doper weggenomen nadat de Heer Jezus op het toneel verscheen. God vervult zijn voornemens van oneindige genade en gebruikt wie Hij wil en waar Hij wil.

De vraag is vaak opgedoken of Cornelius een gelovige was toen hij zond om Petrus te halen en de meningen lopen op dit punt ver uiteen. Men wijst dan op de verklaring van Petrus in Handelingen 11:14, waar hij zegt dat Cornelius iemand om Petrus moest zenden 'die woorden tot u zal spreken waardoor u behouden zult worden.' Dit klinkt als een duidelijk bewijs dat Cornelius op dat ogenblik niet behouden was. Maar in Handelingen 10:6 (St. vert.) vermeldt Cornelius dat de engel tot hem zei 'Petrus . . . zal u zeggen wat gij moet doen' en opnieuw in Handelingen 10:32 (St. vert.)gebruikt de engel de woorden, 'Petrus . . . welke hier gekomen zijnde, tot u spreken zal.' In geen van deze twee verzen hoort of zegt Cornelius iets over 'behouden - gered' zijn. Voor mij is het duidelijk dat Petrus zelf deze uitleg aan de woorden van de engel geeft. Daar hij een bevooroordeelde Jood is, kon hij niet begrijpen dat iemand die geen Jood was behouden kon zijn. Toch had hij beter behoren te weten, want velen uit de volken - zelfs in het verhaal van het Oude Testament - waren behouden, inclusief hun vermaarde vader Abraham. Ik voor mij geloof dat Cornelius een behouden man was (Ik zie niet in hoe iemand anders Handelingen 10:2,4 zou kunnen verklaren), maar iemand die het evangelie van de genade van God nooit had gehoord en die door de prediking ervan ingevoerd werd in de gemeente. Ik geloof dat de nadruk in deze hele geschiedenis niet zozeer ligt op de bekering van deze mensen als wel op de waarheid dat hier de volken werden toegevoegd tot de gemeente zoals het met de Joden gebeurde in Handelingen 2.

De eerste christenen te Antiochië

Hand. 11:19-30

Nu zien we de genade van God nog verder uitgaan tot de volken. Eerst wordt het evangelie alleen tot de Joden gepredikt (vs. 19), maar dan wordt een gemeente gevormd te Antiochië die grotendeels uit de volken bestaat (zie Hand. 15: 3), welke hierna, dat mogen we wel zeggen, de status van hoofdkwartier voor het uitgaan van het evangelie naar de buiten gebieden op zich neemt. De discipelen worden te Jeruzalem Nazareners genoemd, in Antiochië worden ze nu voor het eerst christenen genoemd.

Antiochië betekent ‘tegenover’ en het is in haar geestelijk invloed dat ze tegenover Jeruzalem staat, niet in tegenstand, maar in tegenstelling. In Jeruzalem hebben we goddelijk ingesteld gezag en bestuur in de twaalf apostelen, maar hier zien we de vrije werking van de Heilige Geest die de nederigste gelovige gebruikt in de dienst van de Heer. Het is een ware voorafschaduwung van de gemeente zoals we haar samenstelling zien in de Schrift. Er is geen ambtenarij in Antiochië, hier zijn geen grote namen - enkel nederige gelovigen die het evangelie uitdragen waar zij gaan.

Door de gehele geschiedenis van de gemeente heen had dit voorbeeld gevolgd moeten worden. Het Woord van God kent in het Nieuwe Testament niets van een besturende commissie of van centrale macht, kent niets van menselijke ordening of aanwijzing door mensen om te prediken. Hoewel Paulus verwekt is als de speciale dienstknecht van God, matigt hij zich nooit gezag aan over de gewetens of de

vrijheid van de heiligen, de dienst van Christus is het recht en de verantwoordelijkheid van iedere gelovige.

Een groot aantal geloofde en bekeerde zich tot de Heer (vs. 21). De gemeente te Jeruzalem hoort hiervan en zendt Barnabas uit. Toen hij aankwam was hij blij te zien dat God zo machtig werkte, hij vermaande de jonge gelovigen de Heer aan te hangen met een voornemen van het hart en door zijn dienst werden velen behouden (vs. 24).

Dan komt een werkelijk mooie notitie. Barnabas vertrekt naar Tarsus om Saulus te zoeken. Hij kende hem goed, hij had hem voorgesteld aan de leiders te Jeruzalem na zijn bekering. Paulus was teruggekeerd naar zijn thuisstad, zoals we zagen in Handelingen 9, misschien acht of negen jaar geleden. Barnabas zonder enige jaloersheid in zijn lijf, voelde terwijl hijzelf misschien optrad als een prediker of vermaner, dat deze jonge bekeerlingen onderwijs nodig hadden en Barnabas wist precies de man om dat te doen - Saulus van Tarsus. en ging dus achter hem aan. Hoe goed is het om zich bewust te zijn van zijn beperkingen en met het risico om de tweede viool te spelen, alleen de zegen van het volk van God tot zijn eer te wensen.

De twee bleven een heel jaar in Antiochië en de discipelen werden bekend als 'christenen.' Het is niet duidelijk of de vijand hen zo noemde, of dat het een aanduiding van de gelovigen was waarmee zij zichzelf bevoorrechtten. Maar het is gezegend naar Hem genoemd te worden, gezegend te erkennen dat zijn naam geheel-voldoende is, dat er geen behoefte is een andere naam aan te nemen.

In de laatste verzen van Handelingen 11 lezen we voor de eerste keer van profeten en oudsten in de gemeente. Dit alles laat doorschemeren dat de gemeente geleidelijk de vorm aannam van de getuige van God op aarde, met de verschillende gaven en bekwaamheden die nodig zijn voor haar huidige getuigenis. Elders lezen we dat profeten zowel als apostelen het fundament van de gemeente vormden en dat oudsten door de Heilige Geest werden aangewezen om zorg te dragen voor de geestelijke behoeften van de heiligen.

Antiochië in Syrië lag ongeveer 480 km ten noorden van Jeruzalem en 25 km van de zee. Het werd de operatiebasis voor het levenswerk van Paulus. Men denkt dat Agabus zijn profetie over de komende hongersnood in A. D. 44 deed en dat die 2 jaar later werkelijk kwam. Paulus kwam ongeveer 12 jaar of meer uit de eenzaamheid in volledige en ononderbroken dienst voor zijn Heer na de dood van onze Heer.

12. De laatste vermelding van Petrus

Hand. 12:1-17

De laatste elf woorden van dit gedeelte (vs. 17) zijn: 'En hij ging naar buiten en reisde naar een andere plaats.' Dit beschrijft werkelijk de verdwijning van Petrus uit de bladzijde van de geschiedenis. We zien niets meer van hem in het boek de Handelingen, hij is vertrokken en naar een andere plaats gegaan, maar waar die plaats is weet niemand. De Rooms-Katholieke kerk zegt dat hij naar Rome kwam, maar er is niet het geringste bewijs voor die aanspraak. Hij verdwijnt en om een goede reden. De dienst van Paulus - de waarheid betreffende de gemeente - staat in deze dag van de genade in Gods gedachten op de voorgrond, hoewel helaas, zo weinig zelfs ware gelovigen hiervan veel weten of er zich om bekommeren. Wij profiteren natuurlijk van de geschreven dienst van Petrus, maar de dienst van Paulus is het die de gemeente als zodanig betreft.

Jacobus wordt gedood door de wrede Herodes, terwijl God onder heel wat moeilijkheden Petrus gaat bevrijden. We kunnen Gods wegen niet altijd begrijpen, daarom vertelde de Heer Jezus zijn discipelen toen Hij wegging: 'U gelooft in God, gelooft ook in Mij.' De christen moet het pad van het geloof gaan, niet dat van zien of beredeneren. God moet zijn eigen alwijze voornemens vervullen en

Hij doet alle dingen goed. (Verderop in dit boek zullen we in detail zien naar lessen die we kunnen leren van de bevrijding van Petrus).

De dood van Herodes

Hand. 12:18-23

De dood van Herodes schildert, naar ik geloof, een voorafschaduwung van de toekomst van Israël. Daar zij hun eigen koning hebben afgewezen, zijn ze nu onder de regering van een eigenzinnige, goddeloze koning - een beeld van de toekomstige Antichrist. Herodes regeert over het gehele land, van het noorden tot het zuiden, zoals waar zal zijn van de komende eigenzinnige koning in Israëls toekomst. Herodes aanvaart de aanbidding die alleen aan God verschuldigd is en niet aan een enkel mens, zoals de Antichrist zich zo duidelijk zal aanmatigen - zoals we zien in 2 Thessalonicenzen 2:4. Zoals het dan zal zijn, zo is het hier - Gods oordeel valt plotseling op de zondaar, terwijl het Woord van God zal doorgaan te groeien en te vermenigvuldigen.

13. De eerste zendingsreis

Hand. 13:1-3

We lezen in Handelingen 12:25 dat Paulus en Barnabas van Jeruzalem terugkeerden, misschien nadat ze de steun die door de heiligen te Antiochië gezonden was hadden meegenomen, zoals bekend gemaakt in Handelingen 11:29-30. Van Jeruzalem brachten ze Markus met zich mee, die hen later verliet, vanwege wie Paulus en Barnabas uiteindelijk scheidden. Toch werd Markus, deze falende dienstknecht, door de Heilige Geest uitgekozen om zijn verhaal over Christus als de volmaakte Dienstknecht van God te schrijven. En jaren later, erkende Paulus zelf het herstel van Markus en verlangde zijn gezelschap. Dus triomfeerde de genade over het smartelijkste falen van de mens. Hoe moet dit iedere dienstknecht van God bemoedigen!

Handelingen 13 begint met een nieuw vertrek. Daar de grote waarheden over de gemeente geleidelijk moeten worden ontvouwd, gaat Jeruzalem zacht over in de achtergrond, zoals onze Heer Zelf zei dat zou gebeuren (Joh. 4:21). Antiochië, in het gebied van de volken, wordt het hoofdkwartier van Paulus en het Judaïsme verdwijnt geleidelijk meer en meer in de verte. De Heilige Geest zondert Paulus en Barnabas af voor deze speciale zendingsreis.

De handoplegging van hen die aanwezig waren (vs. 3) betekent natuurlijk niet dat zij hen tot de 108 dienst wijdden. Beiden waren

reeds jaren erkend als dienaars van het woord. En zeker konden de profeten en leraars te Antiochië geen gezag hoe dan ook hebben om een 'apostel' te wijden. Hier is de ware eenvoud van christelijk onderwijs. Zij baden, legden dan hun handen op deze dienaars van Christus als uitdrukking van hun gemeenschap met hen in hun werk. De Heilige Geest wees hen aan en gaf hen kracht.

Elymas de tovenaar

Hand. 13:4-12

Paulus en Barnabas predikten eerst tot de Joden (vs. 5). Het zegt niets over de ontvangst van hun boodschap. Maar in de bekering van de proconsul Sergius Paulus en de tegenstand van de Jood Barjesus hebben we een ontstellend beeld van de waarheid verkondigd door Paulus in 1 Thessalonicenzen 2:15-16. Als hij over de Joden spreekt zegt hij: 'Die zowel de Heer Jezus als de profeten gedood en ons verdreven hebben. Ook behagen zij God niet en zijn tegen alle mensen, terwijl zij ons verhinderen tot de volken te spreken opdat zij behouden worden; zodat zij altijd de maat van hun zonden vol maken. Maar de toorn is over hen gekomen tot het einde toe.' Dat zij Christus voor zichzelf hebben verworpen is niet genoeg, ze zullen ook proberen om de volken te verhinderen zich tot God te bekeren.

Barjesus vertegenwoordigt het Joodse volk, afvallig en dat tracht anderen van Christus af te keren. Barjesus is een valse profeet en een tovenaar. Hij heeft zichzelf overgegeven aan Satan, want Paulus

noemt hem een 'zoon van de duivel' - dezelfde uitdrukking paste de Heer Jezus toe op de farizeeën die Hem haatten en verwierpen (Joh. 8:44). Deze Barjessus betekent in zijn houding de voortdurende tegenstand van de Joden tegen Christus. Het is dit conflict met de Joden, - voor wie de lering van Paulus betreffende de gemeente zo direct vijandig is, - dat verbonden is met de verandering van zijn naam van Saulus in Paulus. Niet langer de grote Joodse naam maar de kleine als de nederige dienaar van Christus.

Barjessus wordt met blindheid geslagen, zoals met Israël gebeurd is op een geestelijke wijze. Maar deze blindheid, wordt ons gezegd, was slechts 'voor een tijd' (vs. 11). Zo is het ook met het volk. 'Verharding (blindheid eng. vert.) voor een deel [d. w. z. , slechts voor een tijd] is over Israël gekomen, totdat de volheid van de volken is ingegaan' (Rom. 11:25). Zo stelt het oordeel over Barjessus de geestelijke blindheid van Israël vanwege hun zonden voor, maar ook hun toekomstig herstel, want het is slechts voor een tijd.

De bewogen rede van Paulus te Antiochië

Hand. 13:13-41

De droevige geestelijke toestand van Israël wordt verder vastgesteld in de prediking van Paulus in de synagoge van die stad. Lees het, het is een zeer indrukwekkende beschuldiging. Wat de inhoud betreft lijkt het heel veel op de toespraak van Stefanus tot de Raad te Jeruzalem en iets op die van Petrus op de pinksterdag. Zoals Stefanus deed, gaat ook Paulus de geschiedenis van Israël door, hoewel in veel kortere

vorm, ook vraagt hij hun aandacht niet voor hun behandeling van Jozef en Mozes, de redders van die dagen. Paulus vermeldt iets dat naar ik denk niet ergens anders gevonden wordt in de Schrift - het feit dat koning Saul veertig jaar regeerde.

Deze toegevoegde informatie vertelt ons dat de drie koningen die over alle twaalf stammen regeerden - Saul, David en Salomo - allen veertig jaar regeerden. In de regering van Saul zien we de waarheid die ons gegeven wordt in het Oude Testament, de regering van de mens in het vlees - de regering van de zonde. In de regering van David hebben we de regering van Christus als de verworpen koning, terwijl een overweldiger een tijdlang de troon bezette die terecht van hem is - zo de tegenwoordige dag der genade afbeeldt. De regering van Salomo beeldt de toekomstige dag van heerlijkheid, het millennium (duizendjarige rijk) af, wanneer onze gezegende Heer in kracht en heerlijkheid zal regeren.

Dus, in de regering van deze drie koningen hebben we een geïllustreerd overzicht van de gehele menselijke geschiedenis. Het getal veertig is in de Schrift het getal van de beproeving. Zo zien we in de regering van Saul, de mens beproefd onder de wet, wat de werken van het vlees voortbracht, onder David, de mens beproefd in deze dag der genade en in de regering van Salomo afgebeeld de mens beproefd in de dag van het duizendjarige rijk en die dan, evenals nu, een mislukking bewijst te zijn. Elk van deze perioden sluit af of zal afsluiten in oordeel. Wat is de mens zonder Gods genade een arm wezen!

Paulus herinnert, evenals Petrus op de pinksterdag, zijn Joodse hoorders er aan dat God de Christus, die zij afwezen, heeft opgewekt

uit de doden en hij haalt hetzelfde gedeelte uit het Oude Testament aan als bewijs (Hand. 13:35-37). Zoals Petrus deed, biedt Paulus hen vergeving van zonden aan door Christus in de welbekende woorden dat 'door Deze u vergeving van zonden wordt verkondigd <en> dat van alles waarvan u niet kon worden gerechtvaardigd in [de] wet van Mozes, in Deze ieder die gelooft, gerechtvaardigd wordt' (vs. 38-39). Dan zet Paulus, zoals Stefanus deed, een waarschuwing door van het oordeel dat hen wacht die verachten en verwonderen en verdwijnen (vergaan). Vergelijk Handelingen 7:51-53 met 13:40-41.

Noch hier noch in Handelingen 7 wordt enig aanbod aan het volk gedaan van een koninkrijk of iets anders. Hoewel het volk als geheel terzijde gezet is, betekent dit niet dat Gods genade beperkt is. Het aanbod van verlossing wordt gedaan aan iedere persoon die de Heiland wil aannemen. Paulus zelf verzekert ons in Romeinen 11:1 dat God zijn volk niet verworpen heeft. Paulus zelf is een Israëliet en hij is gered door de genade van God. Hij verlangde altijd naar zijn broeders naar het vlees (Rom. 10:1).

De reactie op de boodschap van Paulus

Hand. 13:42-51

Nadat de Joden in de synagoge de boodschap hadden gehoord, smeekten zij uit de volken dat deze woorden tot hen zouden worden gesproken op de volgende sabbat. Blijkbaar namen veel Joden die dag het woord van God in hun harten op (vs. 43) want de predikers vermaanden hen bij de genade van God te blijven.

De volgende sabbat kwam bijna de hele stad samen om te horen (vs. 44). Dit verwekte de woede van de ongelovige Joden en toen zij tegenspraken en lasterden vertelden Paulus en Barnabas hen dat als zij zichzelf het eeuwige leven niet waard oordeelden - zij tot de volken zouden gaan (vs. 46). Dat had de Heer hen gezegd te doen, om mee te beginnen en het is opmerkenswaard dat in Handelingen 9:15 - bij zijn bekering - Paulus de opdracht had gekregen om de naam van de Heer te dragen zowel voor volken als koningen en zonen van Israël. De Heer plaatst de volken eerst en Israël het laatst. Paulus keert de opdracht van de Heer om, hoofdzakelijk naar ik geloof, vanwege zijn hartstochtelijke liefde voor zijn eigen ras. Maar die liefde van hem werd grotendeels beloond door haat, vervolging en ten slotte de dood. We lezen van vervolging in dit hoofdstuk (vs. 50), maar toen de volken het evangelie hoorden 'verblijdden zij zich en verheerlijkten het woord van de Heer en allen geloofden die tot het eeuwige leven bestemd waren.'

Dit hele hoofdstuk is een gezicht als in een panorama van de verwerping van Christus door Israël (wat in de volgende hoofdstukken steeds opnieuw wordt herhaald) en van het steeds verder uitgaan van het evangelie naar de volken door hem die door de Heer was gekozen om hen die 'ver af' waren te bereiken. Israël verwierp de Heiland, maar de discipelen werden vervuld met blijdschap en met [de] Heilige Geest (vs. 52).

14. Het evangelie gepredikt te Iconium

Hand. 14:1-7

Hoewel pas vervolgd, is het verlangen van Paulus om zijn eigen volk gezegend te zien zo groot dat hij opnieuw eerst - in Iconium - in de synagoge gaat om tot de Joden te prediken. Hier treffen zij soortgelijke haat en vervolging aan als in Antiochië en als daarna in Lystra, waar Paulus voor dood werd achter gelaten. Als hij later aan Timotheüs schrijft (2Tim. 3:11), verwijst Paulus naar deze dagen van satanische razernij: 'Mijn vervolgingen, mijn lijden, zoals mij is overkomen in Antiochië, in Iconium, in Lystra, zulke vervolgingen als ik heb verdragen, en uit alle heeft de Heer mij gered.'

Te midden van de sterke tegenstand werkt de Heer machtig en een grote menigte uit de Joden en ook uit de Grieken geloofden. Dat kleine woordje 'zó' in vers 1 is gewichtig, zij spraken 'zó' dat een grote volksmenigte geloofde. Het is niet alleen belangrijk het woord te prediken, maar het 'hoe' is evengoed belangrijk. Ongetwijfeld spraken zij met grote ernst en met een diep verlangen naar de redding van hun hoorders. Ik geloof dat we vandaag iets meer nadruk op het 'hoe' van onze dienst zouden kunnen leggen.

U kent het verhaal van de kleine jongen die gevraagd werd wat is zwaarder - een pond veren of een pond lood. Zonder aarzeling

antwoordde hij dat natuurlijk een pond lood het zwaarste was. Zijn ondervrager lachte om zijn onkunde. Maar een kort poosje later stond de man die hem de vraag gesteld had onder het raam van het huis van deze jongen. Dus ging de jongen naar boven, nam een veren kussen van een bed en daarna een loden gewicht. Eerst liet hij het kussen op het hoofd van de man vallen, toen het stuk lood en zei: 'Vertel u mij nu wat zwaarder is - een pond veren of een pond lood!' O ja, theoretisch wegen ze hetzelfde, maar niet in werkelijkheid. Het lood is zwaarder omdat het geconcentreerd is in een compactere vorm en dus valt met toenemende kracht. Zo is ook onze dienst effectiever als ze komt met geestelijke hartstocht en goddelijke kracht en frisheid.

De weerstand in Iconium was sterker en naar verhouding was de manifestatie van de goddelijke kracht ook groter, want tekenen en wonderen werden gedaan door de handen van de apostelen (Barnabas wordt hier ook apostel genoemd). De Heer bevestigde door deze wonderen de waarheid die deze mensen predikten, enerzijds werden de discipelen opgericht en anderzijds nam de vervolging toe die uit vijandschap voortkwam. De dienaars van Christus vluchtten, vanwege een dreigende aanval met de bedoeling hen te doden, naar Derbe en Lystra.

De genezing van de kreupele man te Lystra

Hand. 14:8-11

Er werd een wonder volbracht dat de Heilige Geest gepast achtte om op te tekenen in de bladzijden van de inspiratie, het wonder van de

genezing van de kreupele man. Deze genezing is geheel gelijksoortig aan die opgetekend in hfst. 3, daar verricht door Petrus en Johannes. Beide mannen waren niet in staat om te gaan vanaf de schoot van hun moeder, beiden hadden geloof om genezen te worden, beiden werden genezen, sprongen en liepen. Deze beide wonderen, evenals het wonder gedaan door de Heer Zelf in Johannes 5, beelden Israël af, geestelijk machteloos vanwege hun verlaten van God. Elk schildert dat Israël op zekere dag genezen zal wanneer het zich bekeert tot de Heer, dan zal de kreupele springen als een hert. De Joden verwierpen Christus toen heftig, wat zo in het oog vallend gezien wordt in de hoofdstukken 13 en 14, maar God gooit er in zijn genade een verslag van dit wonder tussen als een straal van goddelijk licht en zegen in de droeve duisternis. Het ongelovige Israël zal toch eens geloof hebben, zal eens springen van vreugde wanneer het gered is van haar machteloosheid bij de komst van de Heiland en Messias.

Vervolging door Israël - Verheerlijking door de Volken

Hand. 14:11-18

Van de kant van de volken leidt dit wonder tot aanbidding van de apostelen, terwijl het van de kant van de Joden leidt tot toenemend geweld.

Het protest van Paulus tegen deze heidenen te Lystra is heel simpel en past bij de gelegenheid aangezien zij afgodendienaars waren.

Hij spreekt niet tot hen over de geestelijke waarheden van het christendom zoals de dood, de opstanding en de hemelvaart van Christus, maar hij herinnert hen er aan dat God de Schepper en de weldadige Gever van iedere zegening is en dat daarom alleen Hem aanbedding verschuldigd is. Het getuigenis van God als Schepper zou moeten maken dat de mensen zich van de ijdelheden van het leven bekeerden tot de levende God.

Paulus gestenigd te Lystra

Hand. 14:19-28

De Joden komen in hun jaloerse haat van ver weg zoals van Antiochië in Pisidië en van Iconium en zetten de inwoners van Lystra op om Paulus te stenigen, terwijl ze hem voor dood laten liggen (vs. 19). Maar tot grote verbazing van de treurende discipelen, ondanks het wrede beuken van de stenen, staat Paulus op en gaat de stad binnen alsof niets ongelukkigs was gebeurd en de volgende dag vertrok hij naar Derbe. Zelfs als hij niet gedood was zou de vreselijke steenhoop ieder mens gewoon ongeschikt gemaakt hebben om zijn zaken ter hand te nemen. God had duidelijk een wonder bewerkt.

Veel uitleggers zien hier mogelijk het voorval waarvan Paulus spreekt in 2 Korinthe 12, waar hij werd opgenomen tot in de derde hemel. Paulus vertelt ons tweemaal dat hij er niet zeker van was of hij in het lichaam of buiten het lichaam was - m. a. w. , of hij fysisch levend of dood was. Als dat het geval is, dan nam de steniging te Lystra het leven van Paulus weg en riep God hem op een wonderbaarlijke wijze

van de dood terug. Als Paulus hier te Lystra niet gedood was, dan kan dit voorval niet verbonden worden met die ervaring van 2 Korinthe 12, want de discipelen stonden rondom het lichaam van Paulus en dus kon hij niet naar de hemel gegaan zijn in zijn lichaam, want zij zagen zijn lichaam daar liggen in de straat buiten Lystra.

De les die wij kunnen leren van deze gebeurtenis is dat Paulus in zijn dienst heel erg bemoedigd moet zijn geworden, daar het bewijst dat niets een dienstknecht van Christus kan afhouden van het werk van de Heer, totdat de Heer dit zegt. Het bewijst werkelijk dat 'onze tijden in zijn hand zijn.' Vers 21 toont goed hoe Paulus die gezegende waarheid leerde, want ondanks de moorddadige aanslag die te Lystra op hem gedaan werd, gaat hij, na te Derbe te hebben gepredikt, regelrecht terug naar Lystra, Iconium en Antiochië, waar zijn bitterste vijanden woonden en waar hij zoveel door hun handen had geleden. Daar hij de overheersende macht van God kende kon hij de discipelen in dat gebied wel overtuigen dat 'wij door vele verdrukkingen het koninkrijk van God moeten binnengaan' (vs. 22).

Een opmerkelijk en belangrijk kenmerk van de dienst van Paulus zien we in vers 23. Hij organiseerde zijn werk voor blijvende vrucht door het vormen van gemeenten of vergaderingen in iedere plaats en door er voor te zorgen dat daar oudsten waren die bekwaam waren om op de kudde van God toe te zien. Dit is de dubbele dienst van iedere dienaar van Christus - zielen gered te zien en ze dan te bevestigen in de waarheden betreffende gemeenschap en verantwoordelijkheid van de gemeente.

Na het gebied van Pisidië en Pamfylië te hebben doorreisd en in nog twee steden - Perge en Attalia - te hebben gepredikt, voeren zij af

naar Antiochië, waar zij aan de genade van God waren opgedragen voor het werk dat zij hadden volbracht. En toen zij daar waren aangekomen en de gemeente hadden vergaderd, hadden zij een speciale zendingsvergadering en brachten zij verslag uit van alles wat God gedaan had met hen en hoe Hij de deur van het geloof had geopend voor de volken.

Zo eindigt de eerste zendingsreis van Paulus, beschreven in de twee hoofdstukken die we juist hebben overdacht. Het is een aangrijpende geschiedenis van de genade van God tegen de haat van de mens, van de vorming van vergaderingen en het woeden van de vijand. Toen, evenals nu, trof de prediking van Christus geen algemeen succes aan. De duivel is een geslepen vijand en zet het menselijke hart aan tot haat van God en zijn waarheid, terwijl de Heilige Geest de zielen van de mensen voor zich tracht te winnen door de onvergelijkelijke liefde van Christus. ‘Gezegend allen die hun hoop (vertrouwen) op Hem stellen.’

15. De apostelvergadering te Jeruzalem

Hand. 15

In dit hoofdstuk horen we voor het laatst van Jeruzalem als het hoofdkwartier van de Gemeente. De dienst van het evangelie is een wereldwijde dienst. De gemeente is werkelijk katholiek, hoewel, geloofd zij God, niet Rooms Katholiek, wat in zichzelf een contradictio in terminis (een innerlijke tegenspraak) is. Terwijl katholiek betekent 'algemeen', is Rooms 'plaatselijk', zodat Rooms-Katholiek de nonsens vormt van plaatselijk-algemeen. Jeruzalem is niet langer het middelpunt en er is hoegenaamd geen rechtvaardiging om Rome tot het middelpunt te maken. Ware aanbidding is universeel - noch te Jeruzalem, noch te Rome, noch in de een of andere stad, maar waar heiligen ook samenkomen, daar is de Heer in het midden.

De gemeente weet, in de Schrift, niets van de een of andere commissie van toezicht, of van een menselijk hoofd, of van de een of andere officiële instelling. De Heer Zelf is het hoofd van de gemeente, de Heilige Geest is de werkende en leidende kracht. In hfst. 15 hebben we de laatste 'officiële' handeling. Zoals we in dit hoofdstuk het midden van het boek de Handelingen gepasseerd zijn en afgaan op de brieven om die te volgen, zo zijn we in deze apostelvergadering te Jeruzalem het Joodse gevoel in de geschiedenis van de gemeente gepasseerd en vinden van nu af dat het evangelie voortgaat in

schitterende ongedwongenheid tot de gehele wereld. Zoals Paulus zei: ‘Wij wenden ons tot de volken’ (Hand. 13:46).

Alle geestelijke banden met het Joodse onderwijs zijn nu verbroken. Sommige Joodse gelovigen hadden beweerd dat men de gelovigen uit de volken moest besnijden en bevelen de wet van Mozes te bewaren (vs. 5). Ja, het was moeilijk voor Joden om hun religie op te geven, die door God Zelf was ingesteld. Ze waren traag om te leren dat de wet nooit was gegeven om gehouden te worden, maar eerder om te bewijzen dat de mens haar niet kon houden, want door de wet is de kennis van de zonde. Ze vonden het moeilijk te leren dat de besnijdenis alleen was bedoeld om te bewijzen dat, terwijl het letterlijke vlees misschien kon worden afgesneden, het geestelijke vlees - als de boze menselijke natuur - onverbeterlijk is, zoals Paulus zegt in Romeinen 2:25, ‘Want besnijdenis is wel nuttig, als u [de] wet doet ‘ [wat niemand ooit deed], ‘maar als u een overtreder van de wet bent, is uw besnijdenis tot onbesnedenheid geworden.’ Toen de genade van God kwam om zondaars te redden, verloor de besnijdenis haar betekenis als een religieuze rite, zoals Paulus zegt in Galaten 5:2, ‘Als u zich laat besnijden, zal Christus u niets baten . . . u bent van elke zegen in Christus beroofd (Christus is u ijdel geworden St. vert. of: is zonder uitwerking voor u geworden A. V.), u die door [de] wet gerechtvaardigd [wilt] worden; u bent van de genade vervallen.’

De besnijdenis was een teken geweest tussen de Heer en de Israëlieten. De Heer zei in Johannes 7:22: ‘Mozes gaf u de besnijdenis,’ wat in Leviticus 12:3 wordt bevestigd, waar deze ritus duidelijk omschreven aan de Israëlieten wordt gegeven. Het heeft helemaal niets met de volken te maken en zoals Paulus zegt, zelfs zou het voor Joodse

gelovigen om het te doen gelijk staan met het teruggaan onder de slavernij van de wet (Gal. 5:3) en het verbeuren van ‘de vrijheid waarvoor Christus ons heeft vrijgemaakt.’ Dit is ook het argument van Petrus in dit hoofdstuk, in volledige overeenstemming met de verhandeling van Paulus in de Galatenbrief. Petrus zegt: ‘Nu dan, waarom verzoekt u God door een juk op de hals van de discipelen te leggen, dat noch onze vaders noch wij in staat zijn geweest te dragen’ (vs. 10).

Drie prominente sprekers worden gehoord op deze vergadering - Petrus, Paulus en Jacobus. Petrus spreekt het eerst. De bekering van Cornelius had, geheel afgezien van alle wettelijke voorschriften, een machtige indruk op hem gemaakt. Zoals we weten, moest hij er voor gereedgemaakt worden door het gezicht van het grote laken dat werd neergelaten uit de hemel. Hij gebruikt dat hier als een indrukwekkend bewijs en besluit zijn verklaring met de tedere minzame woorden, ‘Maar door de genade van de Heer Jezus geloven wij behouden te worden op dezelfde wijze als ook zij.’ Hij zegt niet, ‘Zij zullen worden behouden, zoals ook wij,’ maar vernedert zichzelf en zijn eigen geslacht tot het peil van de volken.

Terloops, het is interessant dat we Petrus op deze samenkomst treffen. U herinnert zich dat hij vluchtte na zijn wonderbaarlijke bevrijding uit de gevangenis, toch is hij hier terug op dezelfde oude plaats. Deze machtige mensen werden niet gemakkelijk verplaatst.

Paulus volgt en geeft een verslag van het machtige werk dat gedaan werd onder de volken en hoe God, door vele machtige wonderen en tekenen, had bevestigd dat het Gods werk was.

Jacobus resumeert en stelt de beslissing voor die aan de gelovigen onder de volken moet worden overgebracht. Hij citeert uit de profeet Amos om zijn oordeel te bewijzen en hier is opnieuw één van die opmerkelijke voorbeelden in de Schrift van het gebruik van wat genoemd wordt de 'wet van de dubbele verwijzing.' Jacobus citeert uit Amos 9:11-12, een gedeelte dat in werkelijkheid van toepassing is op de toekomstige bekering van Israël en op de invoering van de volken in de dag van de grote verdrukking van Israël en haar daaruit volgende bekering. Het gedeelte ziet feitelijk uit op een toen nog ver verwijderde dag, maar Jacobus past het toe op de bekering van de volken nu - gedurende de dag van de genade. Amos 9:12 zegt, 'opdat zij (Israël) beërven de rest van Edom', Jacobus noemt het 'de overigen van de mensen.' Het woord Edom is hetzelfde als Adam en betekent dus 'mens.' Daar de mens in het algemeen hier gezien wordt, vult Jacobus dat in voor 'Edom', wat een bepaald volk is. Het gebruik dat Jacobus maakt van het gedeelte is een mooi voorbeeld van de rijkdom en toepasselijkheid van het woord van God.

Het oordeel van Jacobus bevat drie punten: Vrijheid, want de genade bevrijdt de gelovige van de Joodse slavernij van de wet; reinheid (vs. 20), want zij moesten zich onthouden van verontreiniging, hoererij, etc. ; Liefde, want er moest vrijheid van geweten zijn, er moest gemeenschap zijn op grond van liefde, niet van licht. Deze drie punten betoogt Paulus uitvoerig in 1 Korinthe 8 en Romeinen 14.

Paulus en Barnabas brengen, samen met Silas en Judas, deze uitspraak over die oorzaak van grote vreugde onder de heiligen is en de Heer gaat door met het zegenen van zijn Woord onder hen.

De tweede zendingsreis

Hand. 15:40-18:22

Deze tweede reis is speciaal vastgelegd omdat het evangelie gestadig westwaarts wordt gedragen en door Paulus voor de eerste keer in Europa wordt gebracht.

De reis begint met een nogal droevige notitie, toch zet God zelfs het falen van de mens voor Zijn eigen belang en heerlijkheid op zij. Paulus en Barnabas gaan uiteen. De twistappel is Markus, die te voren bewezen had - naar de mening van Paulus - het vertrouwen niet waard te zijn. Predikers zijn ook mensen en zijn het niet altijd eens. Ten gevolge van dit meningsverschil wordt het werk van de Heer uitgebreid en worden meer zielen gered. We weten nu dat Markus later volledig hersteld was in het vertrouwen van Paulus (2Tim. 4:11) en de eens onbetrouwbare dienaar wordt gekozen door God om het evangelie te schrijven over de volmaakte dienstknecht van God - de Heer Jezus Christus.

16. Het evangelie te Filippi

Hand. 16

Volgens het beginvers van dit hoofdstuk keert Paulus terug naar Lystra, waar hij enige tijd van tevoren was gestenigd. Hier ontmoet hij Timotheüs, die de opvolger wordt van Markus als de reisgenoot van Paulus. Timotheüs werd de dikste vriend van Paulus, over wie hij vol liefde spreekt als zijn 'zoon.' Timotheüs was zorgvuldig door zijn moeder onderwezen in de Heilige Schriften (2Tim. 1:5 en 3:15). Daar de vader van Timotheüs geen Jood was, was de knaap niet besneden en om de Joden niet nodeloos te ergeren besneed Paulus hem. Hierin was niets tegenstrijdigs, want we moeten er aan denken dat terwijl, zoals we in Handelingen 15 hebben gezien, de mening gegeven was dat de besnijdenis niet van toepassing was op de volken, velen van de Joodse gelovigen nog doorgingen het te praktiseren. De mensen geven zelden onmiddellijk gewoonten op, dat kost tijd.

Terwijl ze de steden doorgingen werden gemeenten bevestigd in de waarheden van het gemeenteleven en nieuwe gemeenten werden gevormd door de prediking van het evangelie (vs. 5). God zegende Zijn woord toen Christus werd gepredikt.

Het oorspronkelijke plan van Paulus was om de gemeenten in al de steden waar ze van tevoren hadden gewerkt opnieuw te bezoeken (zie Hand. 15:36), maar vers 6 en 7 van ons hoofdstuk tonen dat God andere plannen had. De Heilige Geest verbood hen het woord in

Asia te spreken en verhinderde hen naar Bithynië te gaan. Paulus ging eerst de provincies Frygië en Galatië door, waar hij later aanzienlijk meer tijd besteedde (zie Hand. 18:23). Maar de Geest van God liet hem niet toe zuidwestelijk door te gaan in Asia, noch noordwaarts in Bithynië. Terwijl hij doorging in een rechte westelijke koers en de provincie Mysië voorbij ging, kwam Paulus te Troas aan de Aegeïsche zee.

Let op het 'zij' in vers 8 en het 'wij' in vers 10. Dit betekent dat Lukas, de schrijver van het boek de Handelingen, zich nu aangesloten had bij de zendingsgroep - de eerste medische zendeling die in de geschiedenis vermeld wordt. Blijkbaar bleef Lukas van hier af vast bij de apostel, zelfs deelde hij de jaren van beproeving in Rome, want Paulus kon vanuit de romeinse gevangenis schrijven, 'alleen Lukas is bij mij.' Wat een troost moet zo'n trouwe, begaafde en liefhebbende vriend voor Paulus geweest zijn, terwijl Lukas ongetwijfeld zorgde voor het lichamelijke welzijn van de grote dienaar van God.

Toen Paulus te Troas was, uitziende over de zee naar Europa, verscheen hem een gezicht, een Macedonisch man die bad: 'Kom over naar Macedonië en help ons.' Daar hij zag dat de weg naar elders door de Geest was gesloten, maakte Paulus daaruit op dat deze uitnodiging inderdaad van God moest zijn. Dus de groep voer over, landde te Neapolis en de bergen overstekende kwamen ze te Filippi, een Romeinse kolonie en de hoofdstad van Macedonië. Filippi was een militaire basis, a. h. w. een miniatuur Rome. Er schijnt daar geen synagoge geweest te zijn (verg. dit met Hand. 17:1) en dus voegden Paulus en zijn vrienden zich op de sabbatdag bij een kleine groep

vrouwen. Dezen hadden de gewoonte samen te komen voor gebed en Paulus gebruikte de gelegenheid om tot hen over Christus te spreken.

De Heer opende het hart van een vrouw genaamd Lydia, die God vereerde maar waarschijnlijk nooit van het heerlijke evangelie had gehoord, zoals het nu voor de eerste keer werd gepredikt. Deze vrouw werd Europa's eerste bekeerling. Hoe kostbaar om te lezen dat de Heer haar hart opende! We prediken en zingen zondaars toe 'open hun harten en laat de Heiland binnen,' maar het omdraaien van de sleutel die Hem zo vele jaren heeft buiten gesloten wordt door de Heer Zelf gedaan. Een vermelding als deze vertelt opnieuw van de soevereiniteit van God die zondaars zich bewust doet worden van het besef van hun nood. Lydia bewijst haar geloof onmiddellijk door haar belijdenis van Hem in de doop en dan door het verlenen van gastvrijheid aan de dienaars van God. Evenals de Ethiopische kamerling, Cornelius, of Paulus zelf, was Lydia alles behalve wat de wereld zou noemen een zondaar, maar niettemin had ze een Heiland nodig. Verderop in dit hoofdstuk hebben we de bekering van een harde, ruwe gevangenebewaarder. Goede mensen en slechte mensen hebben allen gelijk de reddende genade van God nodig. Het huisgezin van Lydia werd ook gered, evenals dat van de gevangenebewaarder later.

Als de Heer werkt, heeft de duivel het ook druk. Een door een demon bezeten arme vrouw liep de dienaars van God vele dagen achterna, waarbij ze hen als ware dienaars van de weg tot behoudenis aanbeval. Maar de aanbeveling van de duivel is minder wenselijk dan zijn veroordeling, dus berispt hij haar en zegt de boze geest van haar uit te gaan. Dan laat Satan zijn ware gedaante zien, de apostelen worden

voor de praetoren gebracht en zonder dat enig onderzoek wordt ingesteld, worden zij geslagen en in een kerker geworpen. (Naar hun ervaring in de gevangenis en de bekering van de bewaarder zullen we in een speciaal artikel later kijken).

Om de een of andere niet verklaarde reden (misschien had men zich gerealiseerd hoe schandelijk het stadsbestuur alle regels van de Romeinse rechtspleging hadden geschonden) zenden de praetoren de volgende morgen een bevel voor de vrijlating van de gevangenen (Hand. 16:35-40). Maar Paulus antwoordt: 'Zij hebben ons, die Romeinen zijn, onveroordeeld in het openbaar geslagen en in de gevangenis geworpen; en nu zetten ze ons in het geheim eruit? Niets daarvan; maar laten zij zelf komen en ons naar buiten leiden.'

Toen ze hoorden dat zij Romeinen waren werden de praetoren bevreesd en kwamen en verzochten hen de stad te verlaten. Ik geloof dat men het recht heeft af te leiden dat Paulus en Silas deze officials krachtig onderhielden over hun onjuiste en verkeerde behandeling. Hoewel een gelovige kan lijden om Christus, is hij niettemin een inwoner van zijn land en heeft het recht een behoorlijke achting van zijn rechten als inwoner te verwachten. Vandaag zouden sommigen de stad waarschijnlijk in rechten aanspreken voor onwettige gevangenneming en mishandeling en een flinke som als schadevergoeding incasseren.

We moeten opmerken dat Paulus hen de dag tevoren niet vertelde dat zij Romeinen waren toen hij de ruwe behandeling die zij leden kon hebben vermeden. Hij probeerde niet aan het lijden voor Christus te ontkomen toen hij protesteerde bij deze praetoren. Het gevolg van zijn verdraagzaamheid was dat zij de aanwezigheid van God bij

hen in het opmerkelijke voorval van de nacht bewezen en zijn zegen zagen in de behoudenis van de bewaarder (die, tussen twee haakjes, de oorzaak geweest is van de behoudenis van duizenden sindsdien). Als een gevolg werd ook een bloeiende gemeente gevormd te Filippi. Hoe mooi om in vers 40 te lezen dat Paulus en Silas de broeders vermaanden (of bemoedigden) en vertrokken. Men zou gedacht hebben dat zij zelf bemoediging nodig hadden.

17. Paulus te Thessalonika

Hand. 17:1-9

Reizende door de steden Amfípolis en Apollónia (er wordt niets gezegd van het werk van Paulus in beide plaatsen) kwamen de boodschappers van Christus te Thessalonika, ongeveer 160 km zuidwestelijk van Filippi en ca. 80 km verder langs dezelfde weg kwamen zij later in Berea. In Thessalonika was een synagoge waar Paulus binnenging en drie sabbatdagen met hen sprak uit de Schriften terwijl hij daaruit aantoonde dat de Christus moest lijden en opstaan uit de doden en dan bewees dat Jezus van Nazareth de Christus was (vs,3). Van de Joden geloofden slechts enkelen, maar een grote menigte uit de volken geloofde inclusief vele voorname vrouwen uit die stad. Als gewoonlijk, dit wekte de jaloersheid en haat van de ongelovige Joden op, die het huis waar Paulus als gast was bestormden. Toen ze hem niet konden vinden, sleepten ze Paulus' gastheer, Jason, voor de stadsbestuurders en zeiden: 'Dezen, die het aardrijk in oproer brengen zijn ook hier gekomen.' Deze telastlegging was uniek niet waar? De waarheid is evenwel dat de wereld zoals ze is in oproer is, indien de mensen slechts het evangelie zouden willen gehoorzamen, dan zou de wereld zich weer naar de goede kant omkeren.

De broeders zenden Paulus en Silas 's nachts naar de volgende stad - Berea. Weer gaan ze onmiddellijk de synagoge binnen en prediken Christus. Wat wordt er iets moois gezegd van de Bereërs in vers 11: 'Dezen nu waren edeler dan die in Thessalonika: zij ontvingen het

woord met alle bereidwilligheid, terwijl zij dagelijks de Schriften onderzochten of deze dingen zo waren. ' Ze namen zelfs het woord van de apostel daar niet voor, maar vergeleken voor zichzelf wat hij zei met het geschreven woord. God gawe dat alle christenen dit zouden willen doen. Geen wonder dat velen geloofden.

Van 80 km ver komen de wraakgierige Joden naar Berea om de tegenstand op te porren. Paulus wordt naar Athene gezonden, terwijl Silas en Timotheüs in Berea achterblijven. We schijnen hier de tedere bezorgdheid te zien die deze vrienden hadden voor de dierbare dienaar van God. Ze willen niet dat hij wordt blootgesteld aan enige mogelijke kans om letsel op te lopen of om gedood te worden. Ze beschouwen zichzelf als onbelangrijk en zijn tevreden om achter te blijven en zien welk gevaar zich ook schuil mag houden in de moeilijkheden die door deze Thessalonikers worden opgewekt onder ogen. Paulus vaart ondertussen 480 km zuidwaarts naar Athene en wacht daar op Timotheüs en Silas om zich weer bij hem te voegen.

Paulus te Athene

Hand. 17:16-34

Athene was het erkende centrum van intellect, cultuur en religie. Het was de zetel van de heersende filosofische scholen, maar het was vol afgodsbeelden (zeer afgodisch) (vs. 16). Natuurlijk, want filosofie en religie draaien om 'het ik' en het 'ik' het middelpunt te maken is het wezen van afgoderij. Men zei dat er meer goden dan mensen waren in Athene. En in onze dagen is het niet anders. Bijna het

gehele menselijke geslacht buigt zich voor afgoden die het menselijk verstand heeft uitgevonden en menselijke handen hebben gemaakt. Sommigen aanbidden primitieve afgoden van hout en steen of buigen zich neer voor afbeeldingen en beelden, anderen zijn niet zo primitief, maar aanbidden de goden van goud of zilver, van cultuur en beschaving, van kunsten en wetenschap, etc. etc. - alles behalve de aanbedding van God.

Te Athene waren twee hoofdrichtingen van filosofie - de Epicureeërs en de Stoïcijnen. Ze kunnen nu misschien niet zo genoemd worden, maar dezelfde filosofieën gedijen tegenwoordig.

De Epicureeërs waren meest materialisten en atheïsten. Zij leerden dat het voornaamste doel van het bestaan genot was, dat genot het enige goede was en pijn het enige kwade. Voor hen was er geen God en daarom geen toekomstig leven of vergelding: 'Laten we eten en drinken want morgen sterven wij.' Onnodig te zeggen dat er vandaag ontelbare miljoenen Epicureeërs zijn die zelfs nooit gehoord hebben van dat oude genootschap. De mensen zijn nog liefhebbers van genot meer dan van God. Zij leven in het paradijs van een dwaas, en maken zichzelf wijs dat aangezien zij niet geloven dat er een God is of een hiernamaals, daarom is er geen. En miljoenen meer die in naam in een God geloven, leven dagelijks alsof God niet bestaat.

De Stoïcijnen leerden dat God alles was en in alles, wat het Pantheïsme genoemd wordt. Een hedendaagse imitatie er van is bekend als Christian Science. Stoïcijnen waren fatalisten en beschouwden apathie als moreel het hoogst verkrijgbare. Bij hen was God de 'ziel' van het universum, zodat het onderscheid tussen het menselijke en het goddelijke ophield te bestaan. De mens werd zijn eigen God. Dit

is de fundamentele leer van alle spiritistische verering, natuurlijk met oneindige variaties, zoals Christian Science, Unity, Spiritualisme, enz.

Voor zulke filosofen was de christelijke waarheid, die zo eenvoudig is, zo werkelijk, belachelijk. Zij beschouwden Paulus als een naprater die kinderpraat sprak. Terwijl Paulus tot deze mensen spreekt over God, in zijn relatie tot de wereld en de mensen, verklaart Paulus dat Hij de Schepper is en de morele bestuurder van de wereld, waarheden die het hart van het materialisme, pantheïsme, atheïsme en ieder ander 'isme' aantasten. Paulus sprak tot hen over zonde als een persoonlijke overtreding tegen een persoonlijke God en Rechter, die daarom de mensen beveelt dat zij zich allen overal moeten bekeren. Hij toont de dwaasheid van afgoderij wanneer wij zelf van het geslacht van God zijn en daarom groter in waarde dan alle andere geschapen wezens of dingen. Hij waarschuwt hen voor het oordeel dat komen zal door de hand van een man 'die Hij daartoe bestemd heeft waarvan Hij aan allen zekerheid heeft gegeven door Hem uit de doden op te wekken.'

Paulus bleef nooit in gebreke de aandacht te vestigen op deze essentiële en revolutionaire waarheid van de opstanding van Christus. Ongetwijfeld werd veel meer gezegd door Paulus bij deze gelegenheid, maar de Geest van God heeft alleen dit hoofdonderwerp meegedeeld.

God had deze dingen voor de wijzen en de verstandigen verborgen en ze aan de kinderen geopenbaard en het resultaat van de boodschap van Paulus aan deze intellectuelen bevestigd dit axioma. Slechts enkelen geloofden en de meesten van hen spotten. Het evangelie bewerkte het gebruikelijke gevolg: sommigen geloofden, velen verwierpen het, sommigen talmden.

18. Paulus te Korinthe

Hand. 18:1-22

Toen Paulus naar Athene ging had hij er bij Timotheüs' en Silas op aangedrongen zich daar zo spoedig mogelijk bij hem aan te sluiten (Hand. 18:15), maar dat gebeurde nooit. Niet tot Paulus Athene had verlaten en te Korinthe was gekomen ontmoetten deze twee hem tenslotte weer (18:5).

Dit Korinthe neemt nog al een plaats in in de Nieuwtestamentische canon van de Schrift. Het was een heel goddeloze, losbandige stad, maar werd door God gekozen om de opzet (instelling) voor de dienst te leveren met betrekking tot de organisatie van de gemeente, de gemeenschap, de aanbidding enz. , zowel als om te voorzien in alle nodige leiding voor alle zaken die betrekking hebben op het vergaderen van gelovigen en hun getuigenis voor de Heer, als van hen die vergaderen tot de naam van de Heer Jezus Christus. De twee brieven aan de Korintiërs voorzien ons van de hele lering die nodig is voor het christelijke leven, gedrag en de dienst, zij zijn het goddelijke handvest voor de gemeente als getuige voor Christus.

Te Korinthe ontmoet Paulus Aquila en Priscilla, een vroom koppel dat één van de beste vrienden van Paulus werd en zijn helpers. Voor de eerste keer lezen we dat Paulus met zijn handen werkt. Hij verklaart later, in zijn schrijven aan de Korinthiërs, dat hij dit deed om hen

elke gelegenheid te ontnemen om te zeggen dat hij het evangelie predikte wegens financieel voordeel (zie 2Kor. 11:7-12).

Als een gevolg van zijn trouwe dienst te Korinthe, ondanks veel tegenstand, geloofden velen van de Korinthiërs die hoorden en werden gedoopt (vs. 8), wat ons de Schriftuurlijke volgorde geeft bij de verlossing en de heiliging (afzondering) van de ziel. De Heer verzekerde Paulus in een gezicht van zijn beschermende zorg en Paulus ging daar een jaar en zes maanden door en onderwees het woord van God onder hen.

De Joodse tegenstanders brengen Paulus voor Gallio, de Romeinse stadhouder, maar hij weigert in religieuze zaken te oordelen en als zij Sósthenes, de overste van de synagoge, slaan dan lezen we dat, 'Gallio trok zich er niets van aan.' Anderen hebben gezegd dat dit geen religieuze onverschilligheid voorstelde van de kant van Gallio, maar eerder religieuze tolerantie. Gallio was de broer van Seneca, de beroemde filosoof en was bekend als 'beminnelijke Gallio.' Hij was een man met een zeer aantrekkelijk karakter, rechtvaardig en oprecht en zo voelde hij dat niemand als een misdadiger moest worden verhoord vanwege zijn religieus geloof. Hij vertegenwoordigt de gepaste houding voor een politicus - de scheiding van kerk en staat.

Het is inderdaad droevig dat belijdende christenen door de eeuwen heen zich schuldig gemaakt hebben aan het zoeken van de ondergang van hen die het met hen niet eens zijn in geestelijke zaken. Gods Woord vergoelijkt op geen enkele wijze vervolging ter wille van kwesties van het hart en geweten. 'Aan Mij de wraak, Ik zal vergelden, zegt [de] Heer.' (Rom. 12:19)

Na een lange tijd te Korinthe te hebben vertoefd, vertrekt Paulus en neemt zijn pas-gevonden vrienden, Aquila en Priscilla, met zich mee en komt in de stad Efeze. Hij had zijn hoofd in Kenchrea geschoren, want hij had een gelofte gedaan, maar we weten niet waarover de belofte ging. Hij blijft maar kort in Efeze maar belooft terug te komen, wat hij later deed, toen hij er drie jaar bleef. De verhuizing van Aquila en Priscilla naar Efeze en waarschijnlijk de gunstige indrukken die Paulus gedurende dit oponthoud kreeg, openden de weg voor zijn daaropvolgende lange bezoek op zijn derde zendingsreis (zie Hand. 20:31). Zo eindigt de tweede zendingsreis als Paulus terugkeert naar Antiochië toen hij van daar vertrok (vs. 22).

De derde zendingsreis

Hand. 18:23 - 21:16

Het hoofdkenmerk van deze derde baanbrekende zendingsreis was het werk van Paulus gedurende drie jaar in Efeze. Zijn dienst wordt onderscheiden door twee voorvallen, de één voor en de ander na de aankomst van Paulus te Efeze. De twee gevallen benadrukken de volheid van het evangelie van Christus, wat Paulus elders noemt 'mijn' evangelie. In tegenstelling hiermee zien we hoe Apollos de elementaire waarheid van berouw predikte, daar hij alleen de doop van Johannes kende (18:25), terwijl de discipelen van Johannes waren gered door het aannemen van de boodschap van berouw van Johannes en dienovereenkomstig waren ze gedoopt met de doop van Johannes. Aquila en Priscilla zetten Apollos op het goede spoor. Hij moet een nederige ziel gehad hebben, want hoewel hij een krachtige,

welsprekende prediker was, stond hij twee gewone arme tentenmakers toe hem in de dingen van God ‘nauwkeuriger’ te onderwijzen.

Daar Apollos het voornemen had om naar Korinthe te gaan, bevalen de heiligen te Efeze hem aan en spoorden de broeders elders aan om hem te ontvangen (vs. 27). Deze aanbeveling was niet om hem in de christelijke gemeenschap aan te nemen, die zich toen vrij uitstreekte tot alle ware gelovigen en nu ook zo gedaan zou moeten worden, maar voor de aanneming als een bedienaar van het woord. Predikers die op christelijke podiums worden toegelaten moeten bekend zijn als gezond in de Schrift en betrouwbaar, of indien onbekend, behoren ze door verantwoordelijke broeders te worden aanbevolen. Paulus spreekt hierover in 2Kor. 3:1. Hij verwees daar zeker niet naar de toelating aan de tafel van de Heer, maar naar de aanbeveling als een dienstknecht van Christus. Persoonlijk had hij dat niet nodig want zij waren zelf de vrucht van zijn werk, zij waren zijn aanbevelingsbrief.

19. Paulus te Efeze

Hand. 19

Het voorval in de eerste zeven verzen van dit hoofdstuk laat ons zien dat de doop van Johannes nu verouderd was en dat de eigenlijke doop de christelijke doop is. Johannes doopte tot de vergeving van zonden, de christelijke doop volgt op de vergeving van zonden. Paulus doopte dezen opnieuw en zette de doop van Johannes als niet ter zake dienende ter zijde. Paulus doopte hen en toen, door de oplegging van zijn handen, kwam de Heilige Geest op deze discipelen en spraken zij in talen. Het geheel is iets soortgelijks aan wat op de pinksterdag gebeurde en zo worden deze verzen wel genoemd de pinksterdag van Efeze.

Dezelfde toepassing zou gemaakt kunnen worden betreffende het gehele hoofdstuk 19. Evenals op de pinksterdag is er niet alleen de uitstorting van de Heilige Geest en het spreken in talen, maar ook het krachtige getuigenis gegeven aan de Joden, de verwerping van het evangelie door velen, de aanneming er van door de menigten (zie vs. 20), levens werden veranderd door de kracht van de Geest (vs. 17-19) en de begeleiding door wonderen (vs. 11-12). Dit alles heeft overeenkomst met de pinksterdagen. Zo werkte God machtig in deze hoofdstad van Asia evenals Hij dat deed in de Joodse hoofdstad in Hand. 2. Daar de gemeente is samengesteld uit Joden en uit de volken, verenigd in het ene lichaam van Christus door het kruis,

stelt Handelingen 2 de geschiedenis voor van het Joodse werk, Handelingen 19 van dat van de volken.

Handelingen 19 sluit met het aantonen dat de instelling van afgoderij schijnt te wankelen onder de machtige invloed van het evangelie van Christus. Inderdaad, waar ook Christus wordt aangenomen krijgt het Judaïsme evenals het heidendom slagen die doen duizelen.

Hoe treffend om te lezen dat deze Demetrius die zich een zaak aanmatig voor de godheid Diana en haar godsdienst, toch eerlijk genoeg is te erkennen dat hij aan zijn eigen belang denkt. Deze nieuwe leer gepredikt door Paulus doet een aanslag op zijn portemonnee. Hij is bezig met persoonlijk gewin terwijl Paulus, de christen, werkt met hoge kosten voor hemzelf (zie Fil. 3:7) alleen voor het gewin van anderen. Zij die verlost zijn door de genade van God zoeken niet alleen geen persoonlijk gewin, maar leveren hun rijkdom in (zij maken een vuur in de open lucht met een waarde van ongeveer 50.000 zilverstukken), terwijl zij de bezitters geworden zijn van de onnaspeurlijke rijkdom van Christus. Zelfzuchtig en egocentrisch is de natuurlijke mens, zich zelf overgevend en de zegen zoekend voor anderen is de volgeling van Christus. De afgoderij heeft geen boodschap, maar kan twee uur lang luidkeels schreeuwen om zelf te geloven dat datgene waar is wat niet waar is. Het ongeloof kan nog krijsen en schreeuwen en oren, maar kan niets opbouwends of leerzaams zeggen. Het is belangwekkend de kleine 'vergadering' van God gesteld te zien tegenover de hele 'vergadering' (vs. 41) van de stad Efeze. De gemeente van God heeft gewonnen want zij houdt vandaag nog stand, maar de Diana van de Efeziërs is sindsdien al lang verdwenen. Groot kan misschien iedere filosofie, religie of afgoderij

zijn, maar 'Groter' is Hij wiens naam wij aanbidden en die toch universeel zal heersen.

20. Macedonië, Griekenland, Troas en Miléte

Hand. 20:1-16

Paulus bezocht Macedonië opnieuw en ging toen naar Griekenland waar hij drie maanden verbleef (vs. 3). De eerste twee verzen van dit hoofdstuk stellen het zonder het bezoek aan Macedonië, maar Paulus' tweede brief aan de Korinthiërs werpt helder licht op zijn bedoeling en de beproevingen waar hij doorheen ging terwijl hij daar was. Die brief werd geschreven in Macedonië op weg naar Griekenland (2Kor. 1:16, 2:13). Daar de Joden een aanslag tegen hem smeedden om hem te doden (vs. 3), gaf hij de gedachte op om direct terug te keren naar Antiochië en ging in de tegenovergestelde richting naar Macedonië. Hij bezocht Filippi weer en voer van daar over de Egeïsche zee naar Troas.

Het voorval van de jonge man die uit het raam viel - verteld in vers 7-12 - is vol lering en wordt later in detail behandeld. Zo ook het afscheidswoord van Paulus aan de oudsten van Efeze, dit wordt later uitvoerig in dit boek beschouwd. Geen andere alinea in het Nieuwe Testament bevat meer direct, praktische raad voor zendelingen en alle christelijke werkers dan de toespraak van Paulus in dit hoofdstuk. Terwijl hij terug ziet (vs. 19-21) spreekt Paulus van zijn nederigheid, zijn geduld onder de beproevingen, zijn trouw in de dienst van Christus voor alle groepen en in alle plaatsen - zowel in het openbaar

als persoonlijk. Verwijzende naar de tegenwoordige tijd, verklaart hij het als zijn plicht om naar Jeruzalem te gaan, ondanks de bezoeken die hem daar wachten. Wat de toekomst betreft is hij er zeker van dat zijn werk in Efeze geëindigd is en dus spoort hij de oudsten aan getrouw te zijn als opzieners van de kudde van God. In vers 33-35 haalt hij zijn eigen voorbeeld aan als een gids voor hen, zoals hij geheel voor de zegen van anderen werkte en niets voor zichzelf zocht. De hele toespraak geeft ons een heilig inzicht in het hart van de grote apostel der volken. Het is geen wonder dat zij weenden en hem kusten toen zij zijn gezicht voor de laatste keer zagen - om hem weer te zien in de heerlijkheid daar boven

21. Paulus reis naar Jeruzalem

Hand. 21:1-16

Paulus en zijn medewerkers verlaten Miléte en gaan zonder onderbreking naar Tyrus. Na een oponthoud van zeven dagen daar, gaan ze door naar Caesaréa. Ook te Tyrus wordt er droevig afscheid genomen van de geëerde dienaar van God. Te Caesaréa wordt er nog eens door de heiligen onder tranen bij hem op aangedrongen niet door te gaan naar Jeruzalem, maar al hun pleiten is tevergeefs. Twee trekken komen bij dit alles voor de dag: de diepe genegenheid die van kracht blijft bij zijn vrienden en medeheiligen en zijn beslissing om de beproevingen die hem wachten onder ogen te zien. Zowel in Tyrus als in Caesaréa wordt er bij Paulus op aangedrongen niet verder te gaan. Deed hij er goed aan deze dringende verzoeken te negeren? Handelingen 21:14 schijnt te laten zien dat de heiligen voelden dat hij de wil van de Heer had op het pad dat hij nam, wie zijn wij om anders te oordelen?

Zo eindigt de derde zendingsreis van Paulus. De vierde - naar Rome - was een gedwongen reis, maar ongetwijfeld door God voor velen tot zegen gebruikt.

Behulpzame Wenken voor Zendingswerk, Bijeen verzameld uit de ervaringen van Paulus tijdens zijn eerste drie reizen

Ik neem aan dat er ongeveer zestien jaren voorbij waren gegaan - van het begin van Handelingen 13 - sinds Paulus zijn opdracht had gekregen, bij zijn bekering, om het evangelie van de genade van God te dragen voor de volken (Hand. 9:15). Paulus werd geroepen om een zending 'in het buitenland' te zijn naar de gebieden verder weg en Antiochië werd het middelpunt van waaruit zijn dienst uitstraalde. Zijn ervaringen illustreren zendings-methoden en principes die heden ten dage nog even geldig en essentieel zijn. De drie eerste verzen van Handelingen 13 vertellen ons dat het ondernemen van zending er om vraagt dat de thuisgemeente geestelijk moet zijn, biddend, zelfverloochenend, in het Woord onderwezen en zich bekommerende om het werk van de Heer thuis en in het buitenland.

De zendingen zelf waren geestelijk sterke mensen en zeer vermoedelijk ook lichamelijk, geroepen tot het werk door de Heilige Geest. Dat deze roeping van God was moest worden erkend door de plaatselijke gemeente, die haar stempel van goedkeuring op die roeping zette door het opleggen van de handen van de heiligen op de zendingen en zo haar gemeenschap met hen uitdrukte. Het is nooit verstandig voor dienaars van Christus om in 'fulltime' dienst te vertrekken, of naar een of ander bijzonder veld te gaan, tenzij in volkomen harmonie met de christenen met wie zij zijn verbonden. Het is nauwelijks nodig te zeggen dat Handelingen 13:1-3 geen menselijke wijding tot de dienst leert, want Saul (later genoemd

Paulus) had al jaren hiervoor gepredikt en vertelt ons zelf dat hij een apostel was niet vanwege mensen, ook niet door een mens, maar door Jezus Christus en God de Vader (Gal. 1:1).

Deze dienaars werden bijna onmiddellijk door tegenstand bestookt (Hand. 13: 6-12). Dat en heftige vervolging achtervolgde hen de gehele weg door, maar God werkte machtig. De boodschappers van 144 het kruis kunnen verwachten bittere vijandschap te ontmoeten, maar het Woord van God keert niet ledig tot Hem terug.

De gedragslijn van Paulus te Iconium legt de nadruk op twee punten in de zendingsstrategie: 1. Paulus probeerde alle groepen en rassen te bereiken, 2. Hij ging gewoonlijk naar de grotere bevolkingscentra en vormde daar, door de prediking van het evangelie, gemeenten van waaruit het woord zou uitstralen naar de omliggende districten.

We lezen dat Paulus en Barnabas van Iconium vluchtten naar Derbe en Lystra (Hand. 14:6). De vraag is, is dat het wat zendingen moeten doen in tijden van gevaar? Ik geloof dat dit van de omstandigheden zou moeten afhangen en van de gevoelde leiding van de Geest. De Heer Jezus Zelf trok zich vaak terug en verborg zich, zeker niet uit angst, maar ongetwijfeld met het oog op een wijze bedoeling. Paulus keerde later naar deze plaatsen terug, mogelijk als de opwinding was geluwd en er een oor was dat meer bereid was te luisteren naar de boodschap.

Te Lystra predikte Paulus anders dan hij deed te Antiochië in Pisidië, waar zijn boodschap was zoals verhaald in Handelingen 13. Daar predikte hij voor Joden, in Handelingen 14 voor de volken, die praktisch heidenen waren. Voor de Joden in Handelingen 13 haalt

hij de Schriften aan, want zij kenden de Schriften, tot de anderen spreekt hij over God als Degene wiens kracht en liefde gezien worden in de natuur en in de voorzienigheid. Met het oog op de goedheid van zo'n levende en liefhebbende God roept hij zijn hoorders op zich te bekeren. Zo moet elke wijze zendeling zijn boodschap aan zijn gehoor aanpassen en natuurlijk doet iedere verstandige dienaar in het thuisfront insgelijks.

In Handelingen 15 zien we dat de problemen die Paulus en Barnabas naar Jeruzalem brachten veroorzaakt werden door activiteiten in de zending. Zendelingen scheppen altijd problemen. Hun werk vraagt om mensen en geld, oordeel en gebed, hun behoeften roepen om samenwerking tussen heiligen - heiligen van alle typen en meningen. Het hoofdpunt van geschil was toen: 'Wat is de juiste boodschap van de zending?' Het werk van de zendeling vinden we niet in de sociale sector, behalve als een hulp om zielen te bereiken met de boodschap van het eeuwige leven. De boodschap moet zijn de recht-gesneden waarheid van de verloren, schuldige toestand van de mens en het heerlijke nieuws van de vergeving van zonden door het geloof in Christus, terwijl dit leidt tot een leven van heiligheid en dienst - dit alles door geloof in Christus zonder enige toevoegingen om er geschikt voor gemaakt te worden. Paulus predikt dit, maar anderen voeren de gedachte in dat de besnijdenis en het houden van de wet van Mozes ook noodzakelijk is. De uitspraak van deze beraadslaging te Jeruzalem was volledig en absoluut - geen besnijdenis of houden van de wet, maar geestelijke vrijheid. Maar let er op dat de doop niet werd ingetrokken. De besnijdenis was Joods, de doop is christelijk.

De verbittering tussen Paulus en Barnabas (Hand. 15:36-41) is er een droevig bewijs van dat zendelingen ook mensen zijn en het dus niet altijd eens zijn. In zulke gevallen is het beter om het eens te zijn met verschillen, zolang als er geen grieven op na worden gehouden en geen verbittering wordt veroorzaakt. Veel van zulke voorvallen hebben gedurende de geschiedenis van het zedingsgebeuren plaats gevonden, maar zolang het werk in de geest van nederigheid voortgezet wordt, kan en wil God alles op zij zetten voor de bevordering van het evangelie, zoals in dit geval. 146 Het werk ging door in twee richtingen terzelfder tijd, daar Paulus met Silas gaat en Barnabas en Markus naar Cyprus varen.

In Handelingen 16:10 vinden we dat Lukas, de geliefde geneesheer en schrijver van deze geschiedenis van de jonge gemeente, zich bij de groep aansluit. Hij is de pionier in dat trouwe leger van medische zendelingen die zorg gehad hebben voor de lichamen zowel als voor de zielen van velen in de wereld.

Het verhaal van Lydia roept, door haar gastvrije ontvangst van de apostel, de onschatbare ondersteuning voor de geest die door zusters in Christus gegeven wordt aan de zaak van Christus door de eeuwen heen. Hoe veel de meesten van ons aan hen te danken hebben weet God alleen en Hij zal hen rijkelijk belonen. Paulus vergat hen beide niet (Fil. 4:3, enz.) Gastvrijheid bewezen aan de dienstknechten van God is één van de stralende juwelen van de christelijke genade.

Het oponthoud van Paulus te Thessalonika vertelt de geschiedenis van hoe het evangelie werd gepredikt (waarbij de kostbare en uitdagende waarheid van de komst van de Heer voor de heiligen, noch de waarschuwing van zijn wederkomst om de wereld te oordelen niet

werd weggelaten, zoals het in 1 Thessalonicenzen 4 en 5 geschreven is). Zijn verblijf in Berea vertelt hoe het evangelie zou moeten worden ontvangen (met alle bereidwilligheid van geest, de Schriften onderzoekende of deze dingen zo waren). Het boek de Handelingen en de brieven aan de Thessalonicers leggen grote nadruk op het type van de prediking van Paulus. Het was in wezen een uiteenzetting van de Schriften, wat vandaag nog de meest waardevolle en meest nodige methode is van prediking. Zelfs in onderrichte christelijke kringen is het gebrek in het verstaan en de kennis van het woord van God vaak nogal alarmerend. Er wordt veel gepredikt over teksten, of over sommige woorden die aan elkaar in de vorm van een halsketting tot een reeks geregen worden, maar over het geheel te weinig samenhangende verklaring van het woord zelf in haar verband.

De ervaringen waar Paulus doorheen ging te Korinthe worden beschreven in zijn tweede brief aan Korinthe. De oorzaken van zijn ontmoediging daar zijn gewoon (algemeen) voor al de dienaars van Christus. Zie naar enkele er van:

1. Paulus voelde zijn eenzaamheid. Hij keek met verlangen uit naar de terugkeer van Silas en Timotheüs, maar ondertussen had hij geen vriend in die grote heidense stad naar wie hij voor medegevoel en kameraadschap kon gaan. Hoe vaak zijn zendelingen door isolement en scheiding van vrienden en geliefden neergedrukt!
2. Hij leed vanwege gebrek aan geld. (Hoe velen van de dienaars van de Heer zouden schriftelijk voorbeelden in hun eigen ervaring kunnen opsommen!) Hij ging in zijn vak als tentenmaker werken om in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij schaamde zich niet om met zijn handen te werken en soms kan het zijn dat predikers

hun toevlucht daartoe moeten nemen. In feite, zou het in veel gevallen goed zijn om voor het grootste gedeelte in zijn eigen onderhoud te voorzien en de Heer in de vrije tijd te dienen. Voor veel streken in ons land zou het zeer nuttig zijn indien bekwame jonge mensen in de één of andere centrale locatie zich zouden vestigen en het Woord in dichtbij gelegen zalen of scholen zouden bedienen, terwijl ze hun eigen onderhoud verdienen. De eigenlijke weg voor de dienaar van Christus is om tenminste thuis te beginnen zoals de Heer zo vaak beveelt, daarna verder het veld in te gaan als de Heer in die weg duidelijk leidt.

3. De tegenstand van de vijand was buitengewoon sterk in Korinthe (Hand. 18:6) en voornamelijk bij de eigen landslieden van Paulus. Vandaag is ook zo vaak de vervolging het sterkst van de naamchristenen en dat is het moeilijkst te verdragen.
4. Het karakter van de stad waar Paulus toen was - Korinthe. Het was een vooraanstaande stad en bekend vanwege haar buitengewone immoraliteit, spreekwoordelijk voor haar trots, laagheid en afgoderij. Het was geen gemakkelijke plaats om te werken.

Paulus vond op vele wijzen verlichting van deze benauwende kenmerken, die evenwijdig lopen met het moderne christelijk leven:

1. Hij maakte nieuwe vriendschappen. Hij werd bekend met een beminlijk christelijk koppel - Aquila en Priscilla, die van toen af een grote plaats verkregen in de gevoelens van Paulus.
2. De dagelijkse routine van het tenten maken was op zichzelf een verlichting van bezorgdheid en van hevige geestelijke spanning die op hem drukte door de machtige, complexe (samengestelde)

waarheden die aan Paulus waren geopenbaard en die hij predikte en schreef. Handenarbeid voorziet in bevredigende ontspanning van mentale stress, zoals de schrijver heel goed weet.

3. Het prediken op iedere sabbat gaf hem een diepe vreugde, daar hij sprak van de Heiland die zo kostbaar voor hem was.
4. De aankomst van Silas en Timotheüs, met gaven van Macedonië (zie Fil. 4:15) was zeer opmonterend en bemoedigend. Paulus stelde zelfs meer dan de gaven op zich, de geestelijke groei en de liefde voor hem die door deze gaven werden uitgedrukt op prijs.
5. Ongetwijfeld was de hoogste vreugde een nieuw visioen van Christus (Hand. 18:9-10): 'De Heer nu zei 's nachts door een gezicht tot Paulus: Wees niet bang, maar spreek en zwijg niet, want Ik ben met je, en niemand zal de hand aan je slaan om je kwaad te doen, want Ik heb veel volk in deze stad.' Hoe genadig van de Heer om in tijden van benardheid met een speciale boodschap van bemoediging te komen. Paulus was verzekerd van de tegenwoordigheid, de kracht en de bedoeling van de Heer. Hier werd de voornaamste gemeente van het Nieuwe Testament gevormd, vanuit hier schreef de apostel zijn brieven aan de heiligen te Thessalonika. Beproeving werd de aanleiding voor triomf. Zo is het altijd.

Vervolgens kwam Paulus te Efeze waar hij tenminste drie jaar verbleef, langer dan ergens anders. Het is mogelijk omdat zoveel jaren van inspanning en lijdende dienst voor Christus achter hem lagen en zijn leeftijd zou hem natuurlijk langzamer maken, dat hij nu langer bleef in bepaalde plaatsen. Als dienaars van Christus ouder worden en het

voor hen moeilijker wordt om te reizen, dan neemt hun bruikbaarheid voor de heiligen vaak toe daar zij in staat zijn langer in één plaats te dienen en zo de heiligen in de grote waarheden die ons dierbaar zijn kunnen onderwijzen en die zo nodig zijn om onderwezen te worden. Gods volk heeft het nodig bevestigd te worden in het Woord. Deze les kunnen we leren uit de lange bezoeken van Paulus te Korinthe en te Efeze. Nadat het evangelie is gepredikt en zielen zijn gered is het van groot belang om voor deze nieuw geboren zielen zorg te dragen, vastheid aan ze te geven in de waarheid van God en ze te zien vergaderd in de christelijke gemeenschap. Paulus spreekt van deze tweeledige dienst in Efeze 3:8-9: 'om de onnaspeurlijke rijkdom van Christus onder de volken te verkondigen [dat is, het evangelie te prediken aan zondaars] en voor allen in het licht te stellen wat het rentmeesterschap (engl. de gemeenschap) is van de verborgenheid (mysterie)' [d. w. z. , de waarheden betreffende de gemeente te onderwijzen en haar plaats op aarde als een getuigenis voor Christus].

Handelingen introduceert kort Apollos, schijnbaar een nederig man. Een zending moet boven alles nederig zijn, gewillig te zitten evenals om te staan, onderwezen te worden als ook om te leren.

De gevangenneming van Paulus

Hand. 21: 17-30

De rest van het boek houdt zich bezig met de ervaringen van Paulus als een gevangene van de Heer in de handen van de Romeinen. De periode tussen zijn gevangenneming en zijn vrijlating in Rome wordt

ongeveer op vijf jaar geschat. De omstandigheden rondom zijn gevangenneming zijn a. h. w. een miniatuur van die vijf jaar, hij is een onrechtvaardig opgesloten gevangene, door Rome beschermd voor de moorddadige haat van de Joden. Deze trekken lopen door de rest van het boek heen.

Men moet zich wel afvragen of Paulus er verkeerd aan deed om het op te nemen voor de vier mannen die onder een gelofte stonden (vs. 23), in het bijzonder doordat hij door dit te doen voor de Joden te Jeruzalem moest bewijzen dat 'hij zelf wandelde in het onderhouden van de wet' (vs. 24). Op de een of andere wijze schijnt dit te pleiten tegen de strenge dienst van de apostel elders met betrekking tot de gelovigen die niet onder de wet zijn, maar onder de genade. Het is zeker dat het plan mislukte en tot zijn gevangenneming voerde. Maar we weten dat als het een falen van de kant van Paulus was, God het voor zijn eigen heerlijkheid verwierp, zoals Hij doet met elke tekortkoming van zijn volk.

Gered uit de handen van de wilde menigte door de Romeinse hoofdman, verzoekt Paulus te mogen spreken tot zijn volk en krijgt daartoe vergunning (vs. 31-40). Nadat er een diepe stilte was ontstaan sprak hij hen toe in de Hebreeuwse taal.

22. De vijf verdedigingen van Paulus

Hand. 22

Een gezegend gevolg van de gevangenschap van Paulus was zijn gelegenheid om vijf keer Christus voor te stellen aan een gehoor dat steeds in gewicht toenam. Ten eerste (in hfst. 22) spreekt hij tot Israël als volk, vertegenwoordigd door de menigte die daar naar hem luisterde; ten tweede, voor het Joodse Sanhedrin, de eminente religieuze leiders van het Joodse volk (hfst. 23); ten derde, voor Felix, de Romeinse stadhouder (hfst. 24); ten vierde, voor stadhouder Festus (hfst. 25) en ten vijfde, voor koning Agrippa. Vanaf het gewone volk steeds hoger, totdat hij voor een koning staat. Zo verwerpt God de boze opzet van de mens voor de bevordering van zijn eigen wijze voornemens.

De toespraak van Paulus tot het volk

Hand. 22

De boodschap van Paulus bestaat hier uit drie hoofdpunten:

1. Zijn verleden (vers 3-5). Hij was een Jood, van de strengste sekte, met een hoge opvoeding, ijverende voor de wet, een vurige drijver

en vervolger van de volgelingen van de gehate Jezus. Daarom, als hij nu anders is, dan moeten bepaalde machtige bovennatuurlijke invloeden in zijn leven gekomen zijn, die hij nu verder in detail gaat beschrijven.

2. *De tegenwoordige tijd.* De kracht die hem veranderde van een vervolger tot een prediker van deze leer was een gezicht van Jezus van Nazareth in de heerlijkheid (vs. 6-16). Dit is het wat zijn huidige overtuiging verklaart.

Twee kleine verschillen kunnen misschien worden opgemerkt tussen het verhaal van Paulus hier en dat in Handelingen 9, toen zijn bekering werkelijk plaats vond. Hier zegt Paulus dat het Jezus 'van Nazareth' was die tot hem sprak vanuit de heerlijkheid, welke woorden in Handelingen 9 zijn weggelaten. Zij werden ongetwijfeld door de Heer gesproken en Paulus citeert ze hier, want hij wilde dat de Joden zouden weten dat het de Nazarener was, die door hen verworpen en veracht werd, die inderdaad hun Messias is.

Zo wordt ook in Handelingen 9 meegedeeld dat zij die bij Paulus waren een stem hoorden, terwijl hier gezegd wordt 'maar de stem van Hem die tot mij sprak, hoorden zij niet' (vs. 9). De verklaring is dat zij in hoofdstuk 9 'een' stem hoorden, hier hoorden zij niet 'de' stem van Hem. Zij hoorden een geluid maar niet de gesproken woorden. Zo horen ook miljoenen de stem van het evangelie, maar krijgen de boodschap niet mee. Alleen voor Paulus droeg het geluid van de stem een begrijpelijke boodschap over. We vernemen in ons hoofdstuk niet alleen dat Paulus de stem van Jezus hoorde, maar dat hij Hem ook zag (vs. 14). Geestelijk verklaard, dit is hoe iedere zondaar wordt gered. Hij hoort de stem van de Zoon van God in de

evangelie boodschap (Joh. 5:25) en door het geloof ziet hij Jezus als zijn Heiland (Hebr. 2:9).

Bij het feit dat hij gedoopt werd door Ananias voegt Paulus hier er aan toe dat hem gezegd werd 'Sta op . . . en laat uw zonden afgewassen' (vs. 16). Hoe veel ernstige mensen hebben dit bevel uitgelegd alsof zonden door het doopwater worden afgewassen. Sinds wanneer reinigt men zichzelf van zijn zonden en waar wordt in de Schrift getoond dat water de kracht heeft om de smaad van de zonde te verwijderen? Het woord van God zegt duidelijk dat het 'het bloed van Jezus Christus is dat reinigt van alle zonde.' Indien dat reinigt van 'alle' zonde, waar wordt dan enige zonde overgelaten om door water te worden afgewassen? De eenvoudige waarheid is dat door de doop de gelovige zijn zonden afgewast voor het oog van de mensen, terwijl het bloed ze voor God afgewast. In de doop neemt hij de positie in dat hij begraven is met Christus en dus afgedaan heeft met de zonde, dat hij voortaan de zonde niet zal dienen. Hij wast af - voor de ogen van anderen - het vuil dat hem eens kenmerkte. Bloed voldoet aan de schuld van de zonde voor God, de doop aan het vuil van de zonde voor de mensen. Bij de doop legt men, in beeld, de oude mens af en doet de nieuwe mens aan, zoals Galaten 3:27 ons zegt: 'Want u allen die tot Christus bent gedoopt, hebt Christus aangedaan.'

3. De toekomst. Paulus werd door de nieuwgevonden Heiland en Heer opgeroepen om Jeruzalem uit te gaan en ver weg te gaan naar de volken. En nog eens - zoals met Pinksteren en bij de dood van Stefanus - volhardde de natie in haar verwerping van de genade van God. Misschien zijn ca. 25 jaar voorbijgegaan sinds Petrus Christus op de pinksterdag predikte, maar Israël heeft

haar houding tot Christus niet herzien, het is nog: 'Wij willen niet dat Deze over ons regeert.'

23. De toespraak van Paulus voor de Joodse Hoge Raad

Hand. 23

Paulus wordt voor de tweede keer gered door de hoofdman en zijn soldaten en wordt de volgende dag voor het Sanhedrin gebracht. De Schrift zegt ons heel weinig over wat gezegd werd bij die gelegenheid, de eeuwigheid zal het gevolg meedelen. Men zou graag willen dat het geweten van sommigen van hen die luisterden geraakt werd en hun harten tot de Messias zouden keren die kwam om hen te verlossen.

Nog eens wordt Paulus uit hun handen gered door de macht van Rome. Het is werkelijk ironisch dat het eigen volk van Paulus zijn ondergang zocht terwijl de vijanden van Israël hem beschermden. Wat een verklaring van de morele verdorvenheid van Israël! Het leven en de gerechtigheid waren zekerder in de handen van een bestuur van de volken dan onder de ontaarde regering van het belijdende volk van God.

Het beginwoord van Paulus voor het Sanhedrin is van betekenis: 'Ik heb met een volkomen goed geweten voor God gewandeld tot op deze dag.' Paulus was nooit een huichelaar of iemand die de huik naar de wind hangt. Zelfs toen hij christenen vermoordde was zijn geweten rein. Het toont alleen aan wat voor een slechte gids het geweten van iemand kan zijn. Iemand heeft gezegd dat een geweten

is als een kruiwagen, je duwt het daarheen waar je het wilt hebben. Een geweten moet verlicht zijn door de waarheid van God voordat het betrouwbaar kan zijn. Het geweten van de zondaar is boos (Hebr. 10:2) en moet gereinigd worden door het bloed van Christus (Hebr. 9:14).

De rest van Handelingen 23 houdt zich bezig met door Lysias, de Romeinse overste, genomen ingewikkelde voorzorgsmaatregelen om de veilige overdracht van Paulus aan de Romeinse stadhouder Felix te verzekeren. Meer dan 40 mannen hadden met een eed gezworen dat zij noch eten noch drinken zouden totdat zij Paulus hadden gedood (vs. 21). Ik veronderstel dat dat een eed is die zij hebben gebroken.

De brief van de overste Lysias aan de stadhouder Felix is een typisch voorbeeld van vleiende politiek. Hij had Paulus, zonder veroordeeld te zijn, gebonden en zou hem hebben geseseld als Paulus niet vrijuit zou hebben gesproken (22:25). Om er voor te zorgen dat deze in het oog lopende overtreding tegen de Romeinse wet hem niet in moeilijkheden zou brengen, verdraait hij de waarheid compleet door voor te geven dat hij Paulus uit de handen van het volk redde omdat hij wist dat Paulus een Romein was - wat een regelrechte leugen was. Als het echter uit zou komen dat hij Paulus gebonden had, dan zou het zijn woord zijn tegen dat van deze arme gevangene. Op deze manier voorkwam Lysias elke mogelijke onaangenaamheid. Afgezien hiervan, schijnt hij vriendelijk te zijn geweest in zijn behandeling van Paulus en van diens neef (Hand. 23:16-22).

24. Paulus voor Felix

Hand. 24

De geschiedenis vertelt ons dat Felix opgemerkt werd om zijn losbandig persoonlijk leven en zijn wreedheid in zijn hoedanigheid als Romeins functionaris. Voor hem verantwoordt Paulus zich nu voor zichzelf in antwoord op de beschuldigingen die tegen hem worden ingebracht door de hogepriester en de oudsten van de Joden, met een zekere redenaar Tertullus als de woordvoerder. Zijn naam, die betekent drievoudig verhard, kan goed een type zijn van van de toestand van Israël, drievoudig verhard als zij waren, zoals we het vermeldden in het voorafgaande hoofdstuk. Na de gebruikelijke diplomatieke en politieke woordenwisseling over de edelmoedigheid van de Felix (de Joden haatten hem als gif), brengt Tertullus drie aanklachten tegen de apostel in:

1. Paulus was schuldig aan opruiing, want hij was een ‘verwekker van oproeren onder alle Joden over het hele aardrijk.’ Dit wordt ten eerste naar voren gebracht en mogelijk werd er de nadruk opgelegd, want dat zou Paulus schuldig maken en onder de Romeinse wet des doods schuldig. Paulus beantwoordt deze belachelijke beschuldiging door te zeggen dat hij met niemand gesproken had, geen volksoptocht had veroorzaakt; in het kort, hij was daar maar een paar dagen geweest en de beschuldiging was volkomen vals (vs. 11-13).

2. Hij werd beschuldigd van ketterij daar hij de aanvoerder was van de sekte van de Nazoreeërs. In vers 14-16 hebben we zijn indrukwekkend antwoord op deze beschuldiging als hij zegt: ‘Dit echter beken ik u, dat ik naar de Weg die zij een sekte noemen, zo de God van de vaderen dien, terwijl ik alles geloof wat volgens de wet is en in de profeten geschreven staat en hoop op God heb - welke [hoop] zij ook zelf verwachten - dat er een opstanding zal zijn zowel van rechtvaardigen als van onrechtvaardigen. Daarom oefen ik mij ook altijd om een onergerlijk geweten te hebben tegenover God en de mensen.’

Enkele gedachten hier zijn een speciale aandacht waard.

Paulus gaat stilzwijgend voorbij aan de naam ‘Nazoreeër’ die hem gegeven wordt. De enige naam die hij erkent is de kostbare naam van Jezus Christus. Het christendom zet alle andere namen opzij om alleen de Naam die God plaatst boven elke andere naam te erkennen.

Paulus spreekt over twee opstandingen - die van de rechtvaardigen en die van de onrechtvaardigen. In het Oude Testament wordt slechts één opstanding geleerd, maar het Nieuwe Testament onthult de waarheid dat er twee opstandingen zijn, die door ten minste duizend jaar gescheiden zijn (Opb. 20:4-6). Onder de genade is er een scheiding tussen de geredden en de verlorenen, niet alleen hierna, maar evengoed ook nu. Dit was misschien één van de hoofdoorzaken voor de haat en de vijandschap van de Joden, want zij die werkelijk van de Heer waren, gered door zijn genade, scheidten zichzelf van het volk Israël. De genade riep de ware schapen van Christus uit de Joodse schaapskooi (zie Joh. 10:1-4), terwijl daardoor het feit scherp naar voren werd gebracht dat de anderen slechts vals waren,

lege belijders. Satan haat niets meer dan dat hij afscheiding tot Christus haat. Hierna, zullen de gelovigen worden opgewekt uit de dood bij de komst van Christus voor de zijnen, zoals gezien wordt in 1 Thessalonicenzen 4:13-18, zondaars niet voordat er duizend jaar verlopen zijn.

3. De derde beschuldiging was die van heiligschennis - het ontwijden van de tempel. Paulus ontkent dit door te verklaren dat hij, in plaats van de tempel te ontwijden, naar Jeruzalem gekomen was om ondersteuning aan zijn volk te brengen en terwijl hij bezig was met de meest heilige plechtigheden, valselijk beschuldigd en gevangen genomen werd.

Hier zou de vraag kunnen opkomen - waarom beantwoordde Paulus deze valse aanklachten wanneer onze gezegende Heer, voor Pilatus, weigerde iets te zeggen toen Hij zo beschuldigd werd? Ik geloof dat Jezus geen valse aanklachten weerlegde omdat Hij gekomen was om onze zonden en schuld te dragen. Voor zover dit het deel van de mens betrof, ging onze Heer onrechtvaardig naar het kruis. Hij werd onder de overtreders gerekend, maar onrechtvaardig. Daarentegen was Paulus geen gevangene om het oordeel over de zonden te ondergaan die niet de zijne waren, daarom gaf hij getuigenis van de waarheid en van de valsheid van de geuite leugens.

Felix stelde, in overeenstemming met de gewoonte van de rechters overal, zijn oordeel tot later uit. Hij had de dwaze hoop dat deze waardevolle gevangene misschien zijn begerige handen zou vullen met een omkoopsom, maar dit bleek een ijdele hoop te zijn. Toch moet Paulus' verdediging indruk op hem gemaakt hebben, want na een tijdje, lieten hij en zijn vrouw Drusilla hem komen en hoorden

hem over het geloof in Christus. Zijn vermaarde gevangene sprak tot hem niet op onzekere toon over rechtvaardigheid, zelfbeheersing en het toekomstig oordeel, een drievoudige boodschap die het centrum van het doel trof, want Felix stond bekend om zijn onrechtvaardig bestuur, zijn totale gebrek aan zelfbeheersing in zijn persoonlijk leven, wat hem er wel toe zou mogen leiden het toekomstige oordeel te vrezen. Paulus roerde onbevreesd al deze pijnlijke punten aan en Felix werd bang toen hij naar hem luisterde.

Hoewel Felix zich niet wilde buigen voor de waarheid had het toch een hypnotische bekoring op hem, want hij ontbood Paulus meermalen en praatte met hem. Maar, daar hij de apostel twee jaar gevangen liet en het zo liet toen zijn opvolger Festus de dienst overnam, is er een sterke reden om er aan te twijfelen dat Felix zich ooit in berouw tot Christus keerde. Kunt u zich een man voorstellen die telkens weer - in persoonlijke gesprekken - luistert naar een prediker die zo begaafd is als de apostel Paulus en toch sterft zonder Christus? Hij hoopte op geld om Paulus 'los te laten' (vs. 26), maar hijzelf bleef niet bevrijd van de slavernij van zonde en hartstocht, hij was veel meer 'gebonden' dan zijn gevangene. Hij stelde dingen uit tot een 'gelegener' tijd zoals zo velen nog doen en daarbij in gebreke blijven zich te realiseren dat het nu de gelegene tijd is, heden is de dag van de verlossing. Hij liet Paulus gevangen.

Men vraagt zich af wat Paulus gedurende deze twee jaar deed. Misschien studeerde hij heel veel in het Woord en verzamelde gedachten die later in Rome op schrift werden gesteld, die ons de grote Nieuwtestamentische geestelijke brieven gaven. Gods vermoeide dienstknecht kreeg enige heel nodige rust.

25. Paulus voor Festus

Hand. 25

Volgens de ongewijde geschiedenis was Porcius Festus een man die een veel hoger karakter had dan Felix. Maar ook hij zoekt, in plaats van recht te verlenen, mensen te behagen wanneer hij Paulus vraagt of hij naar Jeruzalem zou willen gaan om daar terecht te staan over de dingen waarvan hij beschuldigd wordt. Paulus beroept zich op Caesar. Ik wil zeker geen rechter zijn of de apostel er verkeerd aan deed door zichzelf prijs te geven aan het oordeel van de keizer. We weten dat de Heer bij hem stond na zijn verdediging voor het Joodse Sanhedrin en hem troostte met de woorden: 'Heb goede moed, want zoals je in Jeruzalem van Mij hebt betuigd, zo moet je ook in Rome getuigen' (Hand. 23:11). Wat hier naar voren treedt, zoals door het hele boek van de Handelingen, is de voortdurende en onveranderde houding van het volk Israël in de verwerping van het evangelie van de genade van God.

Hoewel twee jaar zijn verlopen sinds de gevangenneming van Paulus, leggen de Joden nog hinderlagen om hem te doden (25:3). Dezelfde oude beschuldigingen worden naar voren gebracht, als bij Felix (vs. 7-8), zoals duidelijk is uit de verdediging van Paulus in vers 8. Dit ene vers omvat het antwoord van Paulus dat meer gedetailleerd in zijn antwoord voor Felix gegeven werd. Paulus werd mogelijk vermoeid van de impasse die hem gevangen hield in Caesarea toen hij er naar verlangde naar Rome te gaan, misschien leidde de Geest

hem duidelijk om deze stap te doen. In ieder geval beroept hij zich op Caesar.

Na enkele dagen kwamen koning Agrippa en Bernice naar Caesarea om Festus te begroeten en Festus legde de zaak van Paulus voor aan deze losbandige zoon van de boze Herodes die Jacobus, de broeder van Johannes, doodde met het zwaard en die hetzelfde met Petrus probeerde te doen. Festus, die koning Agrippa in kennis stelt met de zaak van Paulus, zegt dat hij de beschuldigers van Paulus vertelde dat 'het niet de gewoonte van de Romeinen was een mens bij wijze van gunst uit te leveren voordat de beschuldigde de beschuldigers vóór zich heeft en gelegenheid tot verdediging tegen de aanklacht krijgt' (vs. 16). Gemakshalve vergat Festus dat het ook niet de gewoonte van de Romeinen was iemand gevangen te houden wanneer geen enkele beschuldiging tegen hem was bewezen (vs. 7). Zoals Agrippa later oppert: 'Deze man had kunnen worden vrijgelaten als hij zich niet op de keizer had beroepen' (26:32). Maar dat is politiek - toen zowel als nu.

Agrippa spreekt de wens uit Paulus te horen en zo wordt de weg geopend voor de verdediging van Paulus voor de hoogste autoriteit tegenover wie hij tot nog toe had gestaan, om nog hoger te gaan wanneer hij ten slotte voor de keizer in Rome zou staan. De redevoering van Paulus voor de koning is één van de meest majestueuze uitspraken in het hele Woord van God.

26. De verdediging van Paulus voor Agrippa

Hand. 26

Deze toespraak van Paulus is van groot gewicht als verdediging van het christelijk geloof, als een verklaring van haar relatie tot het Judaïsme en als een bewijs van haar karakter als boodschap voor de hele wereld. Paulus beweert nadrukkelijk dat de opstanding van de Heer Jezus het hart is van het christendom (zie vs. 23) en dat de opstanding niet tegenstrijdig is met de geopenbaarde waarheid in het Oude Testament, want deze hoop was een belofte door God aan de vaders gedaan (vs. 6) en dus was het helemaal niet ongelooflijk dat God de doden zou opwekken (vs. 8).

Eén van de verschillen die wezenlijk waren voor het christendom was het feit dat Christus de ‘eerste’ zou zijn die uit de doden zou opstaan (vs. 23), maar zelfs dat, zegt Paulus, was voorzeggd door Mozes en de profeten (vs. 22-23). Bovendien, hij zelf had de opgestane, verheerlijkte Heiland gezien aan de rechterhand van God in de hemel en dus kon hij niet ongehoorzaam zijn aan het hemelse gezicht (vs. 19). Vele anderen hadden de opgestane Christus op de aarde gezien, zoals hij verklaart in 1 Korinthe 15. Maar wat in het bijzonder de haat van de Joden in woede deed ontsteken was de bewering van Paulus dat ook de volken konden worden gered door het geloof in Christus en dat de Joden zich ook in het geloof tot deze Heiland moesten

keren met berouw van hun zonden. Ja, dat ook de Schriften van het Oude Testament verklaarden dat en Joden en die uit de volken gelijk op door Christus zouden worden gezegend.

We kunnen misschien notitie nemen van enkele details uit dit prachtige hoofdstuk:

Paulus blijft bij zijn onbetwistbare orthodoxie, hij toont aan dat de christelijke waarheid niet in strijd is met de Joodse leer, maar dat ze die totaal verdringt. Het Oude Testament wees altijd heen naar de komst van Christus en naar de verlossing door Hem, door God beloofd aan de vaderen. Paulus zegt dat de ‘twaalf stammen’ zelfs toen God nacht en dag dienden. Dit schaft de theorie van de ‘verloren’ tien stammen af, zij waren duidelijk niet verloren toen Paulus voor Agrippa sprak.

Paulus zegt: ‘Ik meende dan bij mijzelf, dat ik tegen de naam van Jezus de Nazoreeër veel vijandigs moest doen’ (vs. 9). Dit doet ons denken aan de rijke man van Lukas 12 die ook ‘bij zichzelf’ dacht. Het is inderdaad droevig wanneer iemands gedachten niet verder gaan dan hemzelf. Gods gedachten zijn hoger dan onze gedachten, zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde (Jes. 55:9).

In vers 14 lezen we dat Jezus tot Paulus sprak in de Hebreeuwse taal. Dit wordt elders niet vermeld en werd hier waarschijnlijk gezegd om deze hoorders uit de volken er aan te herinneren dat, per slot van rekening, de verachte Joden het volk van God waren en dat Hij hun taal sprak.

Als Paulus uit de volheid van zijn hart er over spreekt hoe het evangelie van God aan hem was opgedragen om het zowel aan de Joden als aan de volken te prediken, zegt Festus: ‘U spreekt wartaal, Paulus,

uw grote geleerdheid brengt u tot waanzin. ' Maar Paulus verklaart ernstig dat hij niet waanzinnig is, maar woorden van waarheid en gezond verstand uit. Elders zegt hij dat als hij buiten zichzelf was, het was wanneer hij alleen in de tegenwoordigheid van God was, waar hij vrij de ingehouden hartstocht van zijn ziel kon loslaten, maar voor de mensen was hij verstandig opdat het woord van God vat op hen zou kunnen krijgen en zij niet op een dwaalspoor zouden worden gebracht door enkel emoties (zie 2Kor. 5:13).

Paulus doet een beroep op koning Agrippa betreffende de waarheid die hij bekend maakt en zegt dat de koning van deze dingen weet, want zij waren 'niet in een uithoek gebeurd' (vs. 26). Dank zij God, de christelijke waarheid is niets iets dat een lichtgelovig gehoor wordt aangesmeerd, maar haar fundamentele feiten zijn door vele ogen gezien. Christus leefde zijn volmaakte leven voor de mensen en zelfs zijn bitterste vijanden moesten toegeven dat zij geen zonde in Hem konden vinden. Zijn dood was niet geheim, Hij werd op een kruis verhoogd op een tijdstip toen misschien één miljoen of meer Joden te Jeruzalem waren op het jaarlijkse paasfeest en waar duizenden het ontzag-inboezemende schouwspel van de zondeloze Heiland aan het kruis van een misdadiger aanschouwden. Na zijn opstanding werd Hij door honderden gezien, die krachtig getuigenis gaven van dat geweldige feit. Ja, deze dingen gebeurden niet in een uithoek, er is een overweldigend bewijs voor de dood en de opstanding van Christus, waarop de verlossing van zondaars berust.

Paulus is er zeker van dat koning Agrippa de profeten geloofde, maar dat betekende niet dat Agrippa in Christus geloofde. 'Straks zou u mij nog door uw overreding christen maken.' Bijna overreden, maar

verloren. Agrippa kan misschien spot in zijn stem gehad hebben toen hij deze woorden uitsprak. Maar Paulus gaat er prat op een christen te zijn. Deze arme geboeide gevangene van de Heer verklaart dat hij meer gezegend is dan iemand daar en graag zou willen dat zij allen zouden zijn zoals hij was, uitgezonderd de boeien. Agrippa wist niet en zou het niet hebben geloofd 165 dat op die dag daar iemand voor hem stond die veel meer een koning was dan hij het was, iemand die eens zal regeren over het hele universum, aan de zijde van de Heer die hij diende tot in de dood. Paulus mocht misschien een gevangene van Rome zijn, maar hij was vrij gemaakt door de grote Verlosser van zielen. Zo zijn wij ook, geprezen zij de Heer! Mogen we niet bang of traag zijn in het roemen in het kruis van onze Heer Jezus Christus!

27. Paulus' reis naar Rome

Hand. 27

Het lijkt nauwelijks logisch dat deze reis, met haar daaruit volgende schipbreuk, zo in detail moest worden ontvouwd in een boek als de Bijbel, waar ruimte zo kostbaar is, als het enkel was om ons een historisch verhaal te geven. Maar als het gegeven wordt om diepere waarheden te illustreren, dan krijgen alle details boeiende belangstelling. Hoewel we ze in geen geval kunnen uitleggen zoals wij zouden willen, leiden deze details ons hier om - in deze reis van de hoofdstad Jeruzalem naar de hoofdstad van Italië, Rome - een aanschouwelijk geïllustreerd verhaal te zien van de afgang van de gemeente van God van Jeruzalem (waar ze haar begin had) naar Rome, waar de gemeente tenslotte haar droevig einde zal vinden, zoals beschreven in de Openbaringen. We zien in deze reis de belijdende gemeente die afvalt van haar eerste volmaaktheid bij haar geboorte tot haar morele en geestelijke ondergang in Rome, de moeder van de hoeren en van de gruwelen van de aarde.

Hoe onduidelijk echter nog de verschillende fasen, als vermeld in dit hoofdstuk, voor ons mogen zijn, de algemene omlijsting is duidelijk. Zo gunstig begonnen toen de Heilige Geest het huis en iedere individuele gelovige vervulde op de pinksterdag, de geschiedenis van de gemeente eindigt met schipbreuk; zo is Paulus (en de waarheid die hem opgedragen was om ons te geven) zowel tijdens de weg als aan het eind een gevangene.

Dezelfde droevige geschiedenis zien we in de zeven gemeenten van Efeze tot de walgelijke climax in Laodicea. Na het gelukkige begin in Efeze en de dagen van vervolging in Smyrna, verschijnt Rome meer met haar invloed van het Judaïsme dan van het Christendom op het toneel, gekoppeld met de wettische geest en de haar begeleidende bittere vijandschap tegen het zuivere evangelie van de genade. God zij dank, er zijn herlevingen van de waarheid geweest gedurende de dagen van de Reformatie, toen de eenvoudige weg der verlossing opnieuw werd gepredikt en later de herleving van de ware positie van de gemeente als het lichaam van Christus en de eenheid van alle gelovigen, met de erkenning van de leiding van de Heilige Geest. Maar, ondanks dat alles, gaat de reis steevast door naar Rome, hoewel vertraagd door Gods oneindige genade. Dat is zeker het gezicht in vogelvlucht van Handelingen 27, wat gemakkelijk te onderscheiden is.

Als we deze reis in het algemeen bekijken, dan zien we weinig goed weer maar veel tegenwind en hevige stormen - zeker typisch voor de geschiedenis van de gemeente. Het schip is een beeld van het belijdende christendom, terwijl, naar mijn oordeel, zij die aan boord zijn bedoeld zijn om de ware gelovigen af te beelden. Paulus en zijn vrienden vormen het kleinste aantal van hen die aan boord zijn en zij zijn gevangenen, want de volle waarheid van God wordt, vergelijkenderwijs gesproken, slechts door de enkelen vastgehouden, zelfs onder trouwe christenen en in het algemeen vindt ze geen volledige vrijheid om zich te uiten.

Paulus waarschuwt dat er stormen zullen komen (vs. 9-11), die schade zullen opleveren, zoals hij het in zijn brieven zo vaak in geestelijke

zin doet. Hij spreekt over gevaarlijke tijden die in de laatste dagen zullen komen, dat er na zijn vertrek wrede wolven binnen zullen komen die de kudde niet sparen. De tegenwinden kunnen misschien wel spreken over elke wind van leer, die de mensen heen en weer bewegen door de bedriegerij van de mensen, door [hun] sluwheid om door listen te doen dwalen (Ef. 4:14).

Maar de hoofdman 'had meer vertrouwen in de stuurman en de schipper dan in wat door Paulus werd gezegd' (vs. 11). Hoe heeft dit zijn parallel gevonden door de hele geschiedenis van de gemeente heen! Mensen worden geloofd waarvan verondersteld wordt dat ze het weten, als de erkende leiders van de grote religieuze systemen, terwijl de waarheden van de Schrift, gesproken door de ware dienaars van Christus, worden genegeerd en op hen wordt geen acht geslagen. Terecht kon Paulus later zeggen: 'Mannen, men had naar mij moeten luisteren en niet . . . en dit ongemak en deze schade moeten voorkomen' (vs. 21).

Wat een groot verlies in het geestelijk leven en aan kracht in de gemeente zou zijn vermeden als slechts op de dienst van de apostel Paulus acht gegeven was, zoals ze gegeven is in zijn prachtige brieven! Denk alleen al aan de waarheid die voorgesteld wordt in de brief aan de Galaten. Hoe veel heeft de belijdende gemeente verloren door te kort te schieten om te geloven en het in praktijk brengen van de vrijheid van aanbedding en dienst die aan iedere heilige behoren en niet aan een bijzondere klasse.

Ten slotte barst over hen een geweldige storm los, genaamd de Euráquilo, wat betekent 'noordoosterstorm.' Het is gemakkelijk genoeg om haar geestelijke betekenis te herkennen, want het 'oosten'

symboliseert in de Schrift altijd afgoderij in haar slechte betekenis (aanbidding van de zon wordt vaak berispt), terwijl het 'noorden' meer de gedachte van geestelijke duisternis heeft (weg van het licht) en dus geestelijke ontrouw betekent. Afgoderij wordt voornamelijk in Rome gezien, ontrouw in het bedorven Protestantisme. Daardoor wordt de gemeente geslagen, zoals zo duidelijk zichtbaar is in de geschiedenis van de gemeente. Rome wordt opgemerkt om haar afgodische aanbidding, het Protestantisme wordt vreselijk geteisterd door het 'modernisme.'

Zij ondergorden het schip (vs. 17), terwijl ze proberen met alle mogelijke middelen 'aan de buitenkant' het vaartuig bij elkaar te houden om het te bewaren voor uit elkaar vallen. Door Kerkconcilies, federale concilies, in de laatste tijd zelfs door de uitnodiging van de Paus om zich weer te verenigen met de 'ware' kerk, proberen de mensen om het geheel te behouden voor ontbinding. Elk middel aan de buitenkant wordt beproefd, maar niet de inwendige voorziening van berouw en geloof in God en gehoorzaamheid aan zijn Woord. Te midden van dit alles worden Paulus en zijn vrienden in vrede met God bewaard en kennen goede gemeenschap met Hem, zoals vandaag waar is voor werkelijke gelovigen te midden van een bedorven, werelds religieus systeem.

Zon noch sterren verschenen vele dagen lang - geen licht van de hemel (vs. 20) en alle hoop op redding is verloren. Religie stelt geen hoop op redding in het vooruitzicht, maar er is hoop en het komt van de lippen van de gevangene van de Heer - Paulus. De ware gemeente van God, waarvan Paulus hier de vertegenwoordiger is, heeft een boodschap van troost en hoop voor de wereld (vs. 22), allen

die met Paulus varen worden hem geschonken door zijn Heer (vs. 24). Terwijl het hier natuurlijk spreekt van redding van de fysieke dood, geloof ik dat het voorstelt hoe allen die naar Paulus luisteren - naar de dienst van Gods Woord - voor eeuwig gered zullen worden.

Paulus spoort hen die aan boord zijn aan om te eten, daar zij in hun ellende en angst al twee weken hadden gevast. Hij zegt 'u' blijft afwachten zonder eten, blijkbaar had hij zelf dat niet gedaan. De ware gelovige voedt zich zelfs in tijden van onrust en van verschrikking met het Woord van God, misschien dan meer dan in elke andere tijd. Maar de zuivere dweper sterft te midden van overvloed. Paulus verzekert hen opnieuw dat zij veilig zijn en dat geen haar van hun hoofd verloren zal gaan. Hoe lief hebben we de waarheid van de eeuwige zekerheid van de gelovige, de verzekering die het Woord van God altijd heeft voor het oor van het geloof!

Ze werpen het koren in de zee (vs. 38). Het 'koren' is natuurlijk in de Schrift altijd een type van het Woord als het 'brood des levens.' Ik geloof niet dat het werpen hier in een kwade betekenis moet worden uitgelegd. Ik zou willen voorstellen dat het betekent dat zij het brood nu wierpen op het water zoals ons in Pred11:1 wordt gezegd om te doen. Zelfs hoewel de gemeente zelf faalt, wordt toch door ware gelovigen het evangelie op ruime schaal wereldwijd verspreid op de zee van de volken.

Allen bereiken de kust, sommigen zwemmen, anderen klemmen zich vast aan verschillende delen van het wrak. De ene gemeente is in duizenden stukken gebroken, toch zullen allen die met Paulus varen a. h. w. veilig de kust bereiken. Dit is een algemeen overzicht dat het geestelijke einde van de gemeente illustreert. Misschien zullen

eens de details van dit treffende hoofdstuk met schoonheid oplichten wanneer onze Heer Zelf ze voor ons zal ontfouwen.

Sommigen kunnen misschien zeggen dat bovenstaande toepassingen ‘vergezocht’ zijn en ik begrijp dat. Maar persoonlijk houd ik van deze ‘vergezochtheid.’ De degelijke huisvrouw uit Spreuken 31 haalt haar spijs van verre en als mijn van verre zoeken voedsel zal betekenen voor één van de dierbare heiligen van God, dan zal ik dankbaar zijn.

De reis bestond uit twee hoofddelen: de eerste, de reis en de schipbreuk die eindigt op Malta; de tweede, de verdere en laatste reis van Paulus naar Rome. Het eerste gedeelte van deze reis bestaat weer uit twee delen: ten eerste, in het schip uit Adramyttium naar Myra; ten tweede, in het schip uit Alexandrië naar Malta. Paulus was de hele tijd een gevangene en in werkelijkheid is de volle christelijke waarheid van de gemeente als het lichaam van Christus en de bruid van Christus nooit volledig begrepen door de gemeente als geheel.

Zij zijn op weg naar Italië, maar niet volgens een rechte koers. Zij vertrekken langs de kust van Azië - wat betekent ‘slijk’, een mengsel waarop men geen zekere steun voor zijn voet kan vinden, wat geestelijke verwarring en onzekerheid voorstelt. Hoe wordt de belijdende gemeente door onbeschrijflijke verwarring gekenmerkt! Tegenwinden deden hen de luwte van het eiland Cyprus opzoeken, een woord dat betekent ‘bloesem,’ speciaal van de olijfboom en van de wijnstok, wat door de Grieken met alles wat mooi en liefelijk was werd vereenzelvigd, wat sprak van de sentimentele dingen die een beroep op het vlees doen. Zo hebben we een beeld: vermoeid door de tegenwinden van de vervolging en tegenstand, een schuilplaats en

gemak zoekend in inschikkelijkheid met de wereld, zoals beschreven in de brief aan Pergamus in Openbaring 2.

Aristarchus is aan boord, maar alleen als passagier en we horen niets meer van hem voor de rest van de reis. Zijn naam betekent 'de beste leider,' maar hij heeft de leiding niet, zo is hij een beeld van de Heilige Geest die de ware Leider is van het geestelijke leven, maar die op grote schaal die plaats ontzegd wordt in de gemeente. Evenals Aristarchus is Hij er alleen als passagier bij en doet geen dienst (heeft niet de leiding). De gemeente gebruikt de naam van de Heilige Geest, maar negeert Hem beleefd en geeft Hem praktisch geen gezag bij haar dienst en aanbidding.

Te Myra gaan zij over op een schip uit Alexandrië en dan wijst de boeg van het schip naar Rome. Alexandrië betekent 'hulp gegeven aan of door de mens', dit vertelt wel het verhaal dat de zogenaamde gemeente van God, a. h. w. , nu openlijk de leiding van de Geest door het Woord opzij zet en vertrouwt op en luistert naar het menselijk gezag voor waarheid en de interpretatie daarvan. Het schip gaat nu precies op Rome af, waar de waarheid van God opzij gezet is en de gedachten en de methodes van de mens er voor in de plaats worden gesteld. Het vaartuig kwam uit Egypte wat in de Schrift doorgaat voor de wereld en haar religie en haar overheersing van het volk van God.

De wind is tegen. In genade vertraagt God deze onvermijdelijke afgang naar Rome. Dan 'steekt er een zachte zuidenwind op' en veronderstellen zij dat dit het was wat zij nodig hadden, maar het werd spoedig opgevolgd door de hevige storm die hun ondergang werd (vs. 13-14). Geestelijk gesproken zijn zuidenwinden zelfs meer

te vrezan dan noordoostenwinden. Gemakkelijke tijden en tijden van volksgunst werden later gevolgd door meedogenloze stormen van vervolging, toen ontelbare aantallen heiligen ter dood gebracht werden vanwege hun geloof in Christus en verzet tegen de ketterij van Rome.

Wat een geschiedenis heeft de gemeente van God gehad! Terwijl ze over het geheel in een belijdend lichaam met heel weinig geestelijk leven is ontaard, toch zijn gedurende de eeuwen miljoenen gered door de genade van God en hebben de hemelse kust bereikt, zoals dezen de aardse kust bereikten. Temidden van de storm, de duisternis en de nood geloofden velen, evenals Paulus en zijn gezelschap aan boord van het schip, God, rustten in zijn liefde en waren zo in staat woorden van troost te brengen en een boodschap van hoop te prediken aan de anderen. Hem zij de lof!

28. Paulus op Malta en te Rome

Hand. 28:1-10

Op Malta

Wat een blij en toch droevige tegenstelling openbaren deze verzen tussen de houding van het eigen volk van Paulus en dat van deze heidenen uit de volken. De Joodse priesters en de Romeinse stadhouders vertonen een droevig beeld tegenover de schitterende tentoonstelling van vriendelijkheid en welwillendheid getoond door deze ‘barbaren’ (inwoners) van Malta. De tijden kunnen misschien veranderd zijn sinds toen, maar niet het hart van de mens. Tot op deze dag haat of negeert het religieuze beginsel, zoals het door de Handelingen heen door de Joden wordt vertegenwoordigd, of het politieke, intellectuele beginsel, zoals vertegenwoordigd door de Romeinen, de smeebede van het evangelie. Ondertussen worden zogenaamde heidenen, als deze mensen van Malta, gezegend, zij aanvaarden de boodschappers van de Heer met respect en eren hen om hun werk. De volkeren luisteren vandaag nog, terwijl deze zogenaamde beschaafde wereld (uitzonderingen natuurlijk daar gelaten) haar hart sluit voor de onvergelykelijke genade van God.

De inheemsden bewezen Paulus en zijn gezelschap buitengewone menslievendheid. De voornaamste, genaamd Publius, ontving hen gastvrij en voorzorg in onderdak en kost. De Heer beloonde hen voor hun vriendelijkheid door de vader van Publius en vele anderen te genezen. Als gevolg werden Paulus en de anderen als tegenprestatie zeer geëerd. Wat moet dit een gelukkige verandering zijn geweest voor de bejaarde en vermoeide dienaar van God na zo beschimpt en beschaamd te zijn door zijn eigen natie! De hier doorgebrachte maanden waren een kleine oase in de woestijn voor deze dierbare heilige. Hoe goed is God!

Naar Rome

Hand. 28:11-31

Eerst werd Paulus begroet en verwelkomd door de gelovigen, vervolgens overgedragen aan de Romeinse autoriteiten en tenslotte kwam hij in contact met de Joden en stelde zijn zaak aan hen voor. Deze drie ontvangsten zijn opnieuw typisch voor het gehele boek de Handelingen, evengoed als een illustratie van de laatste 1900 jaren. Paulus, vertegenwoordiger van de waarheid van de gemeente en haar plaats en dienst op aarde gedurende deze dag van de genade, wordt verwelkomd door de ware gemeente, opnieuw verworpen door de Joden en gevangen door de volken. Hier zijn de drie groepen zoals God ze ziet in deze wereld: de Joden, de volken en de gemeente van God (1Kor. 10:32). De Joden verwerpen de Christus, de gemeente verwelkomt en aanbidt Hem, Rome beperkt Hem, houdt Hem

a.h.w. gevangen en ontdoet zich tenslotte helemaal van Hem, zoals de valse gemeente in de komende dag van afval zal doen.

Nog eens stelt Paulus de aanspraken van Christus voor aan zijn eigen volk, de Joden, zoals hij op zo consequente wijze en voortdurend deed, zoals gezien wordt door zijn gehele vermelde dienst heen in de Handelingen, maar nog eens met hetzelfde resultaat. Met uitzondering voor enkelen is zijn boodschap als geheel ongewenst. Paulus past op hen dezelfde gedeelten toe die het ongeloof van Israël en de hardheid van hun hart beschrijven (vs. 25-27) zoals zijn Heer het Zelf deed (in Matth. 13:14-16). De houding van Israël was geen greintje veranderd vanaf de dag van Jezus tot nu toe. En nog eens, zoals door heel Handelingen heen, verklaart Paulus dat de behoudenis van God tot de volken is gezonden en dat zij ook zullen horen (vs. 28).

Het boek Handelingen sluit abrupt. De hele tijd lezen we van de doorlopende verwerping van de Heiland door het Joodse volk. Het sluit met hetzelfde geluid met uitzondering van de laatste zin die ons verzekert dat Paulus twee hele jaren daar bleef terwijl hij de dubbele boodschap verkondigde die nog heden gepredikt wordt: het koninkrijk van God en de dingen aangaande de Heer Jezus Christus, predikende het ene en lerende het andere. De dingen 'aangaande de Heer Jezus Christus' verwijzen natuurlijk in het bijzonder naar de grote waarheden van het christendom en haar volle heerlijkheid in de gemeente. Zo predikte Paulus het koninkrijk van God - want als het evangelie van de genade van God wordt aangenomen leidt het tot de nieuwe geboorte en de nieuwe geboorte voert de ziel binnen in het koninkrijk van God (zie Joh. 3:3,5). Bovendien, toen zij

eens wedergeboren waren onderwees hij de bekeerlingen al de grote waarheden betreffende de Heer Jezus.

Het hoofdstuk vertelt ons niets van de toekomst van Paulus. Werd hij voor een poosje vrijgelaten? Filippenzen 12:25-26 wijst er op dat dat het geval was. Waar ging hij heen na zijn vrijlating en hoe lang duurde het voor hij opnieuw gevangen genomen werd? Hoe stierf hij en waar? Hij vertelt ons (2 Tim. 4:6) dat hij de dood van een martelaar zou sterven, maar de Schrift geeft ons geen bijzonderheden. Er zijn redenen voor dit stilzwijgen waarvan één duidelijk is: het boek de Handelingen is geen geschiedenis van Paulus, maar van het werk van de Geest op aarde. Het is geschreven om ons te vertellen van de geboorte van de gemeente, van haar strijd in het begin, haar verder reikende zending, haar wereldwijde omvang. De Handelingen geeft ons de historische overgangperiode van het Judaïsme naar het geheel ontwikkelde Christendom.

Moge de Heer deze korte studie van de Handelingen zegenen voor onze harten en voor de verlichting van onze geest, voor de zaak van zijn gezegende Naam!

Deel 2 - Enkele speciale onderwerpen

29. Onfeilbare bewijzen

‘Het eerste boek heb ik gemaakt, Theófilus, over alles wat Jezus is begonnen zowel te doen als te leren, tot op dag dat Hij werd opgenomen, nadat Hij door de Heilige Geest zijn opdracht had gegeven aan de apostelen die Hij had uitverkoren;

aan wie Hij zich ook, nadat Hij had geleden, levend heeft vertoond met vele duidelijke bewijzen, terwijl Hij gedurende veertig dagen door hen werd gezien en met hen sprak over de dingen die het koninkrijk van God betreffen. En terwijl Hij met hen vergaderd was, beval Hij hun zich niet van Jeruzalem te verwijderen, maar op de belofte van de Vader te wachten, die u [zei Hij] van Mij hebt gehoord.

Want Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest worden gedoopt, niet vele dagen hierna. Zij dan die waren samengekomen, vroegen Hem aldus: Heer, zult U in deze tijd het koninkrijk voor Israël herstellen? Hij echter zei tot hen: Het komt u niet toe tijden of gelegenheden te weten die de Vader in zijn eigen macht heeft gesteld.

Maar u zult kracht ontvangen wanneer de Heilige Geest over u komt, en u zult mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als <in> heel Judéa en Samaria en tot aan het einde van de aarde’ (Hand. 1:1-8).

In zijn evangelie vermeldt Lukas zekere gelegenheden waarbij de Heer, na zijn opstanding, aan zijn discipelen verscheen. In deze teksten hebben we de aanvullende mededeling dat dit vervolgonderwijs dat

onze Heer aan de zijnen gaf, zich veertig dagen lang voortzette. Tien dagen later, op de pinksterdag, wat betekent 'vijftigste' - d. w. z. vijftig dagen na de opstanding van de Heer - daalde de Heilige Geest neer van de hemel, volgens de belofte die de Heer in de evangeliën gedaan had en vormde de gelovigen tot het ene lichaam - de gemeente, terwijl Hij in iedere individuele gelovige woonde om hen kracht te geven voor het christelijke leven en de dienst.

Jezus had de grondslag voor alle zegen gelegd in zijn kostbare dood aan het kruis (een werk dat alleen Hij kon volbrengen), maar Hij was ook een werk begonnen (Hand. 1:1) dat zijn discipelen moesten voortzetten nadat Hij zou zijn 'opgenomen' (vs. 2). Dat werk is nog niet voleindigd - het werk van het bouwen van zijn gemeente door de redding van zielen - een werk waarin Hij, geloofd zij zijn Naam, gebruik maakt van de dienst van iedere gelovige. Het is een groot voorrecht voor ons om deel te hebben in het grote werk van het leiden van zielen tot Christus en zo te zien dat ze worden toegevoegd tot de gemeente, opdat zij als levende stenen kunnen worden gebouwd tot een geestelijk huis, wat de gemeente van de levende God is.

De Heer Jezus vertoonde Zichzelf veertig dagen lang levend aan de zijnen, terwijl Hij hen onderwees en gereedmaakte voor zijn dienst, voordat Hijzelf naar de heerlijkheid terugging. Onze gezegende Heer toonde dat Hij werkelijk de Man van God was - de kampvechter van het behoeftige menselijke geslacht - door Satan zo beslissend te verslaan gedurende de veertig dagen van de verzoeking in de woestijn die voorafging aan zijn openbaar leven op aarde. Hij bewees dat Hij dit gedaan had door met de zijnen veertig dagen lang na zijn triomferende opstanding te wandelen. Wat een wonderbare

vervolgcurcus moeten deze zes weken voor zijn trouwe volgelingen geweest zijn!

Om zijn heiligen voor zo'n verantwoordelijke taak gereed te maken moest een goddelijke voorziening worden gedaan, voorzieningen waarvan de verzen van onze huidig onderwerp spreken. Merk op dat voordat Jezus naar de hemel werd opgenomen Hij de zijnen voorzag van drie machtige ondersteuning in hun strijd tegen de Satan. Deze drie worden onder onze aandacht gebracht door het drievoudig gebruik van het woord 'nadat':

- 'Nadat Hij door de Heilige Geest zijn opdrachten had gegeven' - vers 2.
- 'Nadat Hij had geleden Zich levend heeft vertoond met vele duidelijke bewijzen' - vers 3.
- (Nadat) 'Wanneer de Heilige Geest over u komt' - vers 8.

Hier is een drievoudige voorziening die elke gelovige in staat zal stellen om een trouwe en moedige dienaar van Christus te zijn:

1. opdrachten;
2. lijden;
3. kracht.

Het Woord van God voorziet in de goddelijke leiding en lering voor iedere geestelijke behoefte en iedere omstandigheid, de liefde van God voorziet in het nodige lijden en de toewijding en de Heilige Geest voorziet ten volle in de goddelijke kracht voor hen die in zichzelf maar zwakke schepselen zijn, maar die alle dingen kunnen doen

door de kracht van de inwonende Heilige Geest. Deze drie rusten de volmaakte mens uit tot alle goede werken: het Woord verlicht de geest, het lijden wekt de ziel op en de Heilige Geest activeert de bewegingen van het lichaam. Hier is werkelijk volmaakte instaat stelling.

Onze gezegende Heer Zelf lichtte dit alles zo schitterend toe in zijn eigen leven en dood. Het Woord van God was steeds zijn gids en opdrachtgever, Hij deed alles door de kracht van de Heilige Geest (Hand. 10:38) en hoe zouden we ooit voldoende kunnen spreken over het heilige lijden dat Hem helemaal naar Golgotha voerde? Liefde was de motiverende kracht bij Hem - liefde tot God en liefde tot de mens.

Hij vertoonde Zich levend. Door alle vier evangeliën heen worden we bevolen waar te nemen hoe het leven geleefd moet worden. Een voorbeeld is zo veel invloedrijker dan een bevel en dus heeft onze genadige God het nodig geacht om ons een viervoudig verhaal te geven van het leven van Christus, opdat wij het eeuwige leven zowel zouden kunnen zien als horen. Ik ben van mening dat christenen de vier evangeliën meer zouden moeten bestuderen dan zij doen want in die zien we de waarheden die we horen in de brieven. Een voorbeeld is, zoals we allen weten, veel doeltreffender dan een bevel. Gedurende de veertig dagen na zijn opstanding gaf onze Heer zijn discipelen nog eens een cursus in wáár heilig leven en doeltreffende dienst. Gedurende deze dagen had de Heer een nieuw lichaam, een verheerlijkt lichaam - dat paste voor de hemel - waarmee Hij door gesloten deuren kon binnengaan en naar willekeur kon verschijnen of verdwijnen (Luk. 24:31). Zullen we zeggen dat Hij op een nieuwe

wijze wandelde - in nieuwheid des levens? Maar ook onze wandel moet op een geestelijke wijze anders zijn daar we nu onder de mensen wandelen als zij die zijn opgewekt van de dood en bezitters zijn van een nieuw leven.

Let op de opmerkenswaardige uitdrukking in het derde vers van ons onderwerp - Hij vertoonde Zich levend. Dat woord trok jaren geleden mijn aandacht. Hoe kon Hij Zichzelf ánders vertonen tenzij levend? Dat woord levend riekt naar tautologie (nodeloze herhaling) indien we hier alleen een 183 verwijzing zien naar Christus Zelf. Want als Hij dood was dan kon Hij Zichzelf niet vertonen, in dat geval zouden anderen Hem hebben moeten vertonen. Door dit alleen op Christus toe te passen, heeft het woord levend geen plaats in de zin, alles wat het behoefde te zeggen is dat Hij Zichzelf vertoonde. Maar ik geloof dat hier een kostbare veelbetekenende waarheid is in het gebruik van dit woord levend. De Heer Jezus wordt in dit vers, evenals in zijn gehele leven, voorgesteld als een voorbeeld voor ons om zijn voetstappen na te volgen. Zoals Hij Zichzelf levend vertoonde op een fysieke wijze, zo moeten wij ons geestelijk levend vertonen.

Hier wordt dat woord levend met opzet levend. Geestelijk gesproken, kunnen wij christenen onszelf, levend of dood vertonen, hoe dan ook, daar de Schrift ons zegt dat we zowel dood als levend zijn (Rom. 6:11). Eens waren we dood in zonden, nu moeten we dood zijn voor de zonde en levend voor God. Wij zijn gerechtelijk dood (afgestorven) voor de zonden (1Petr. 2:24) in het oog van God en dit moeten we praktisch waar maken in ons dagelijkse leven door een leven te leven in afhankelijkheid van goddelijke kracht en genade. Maar er is altijd het gevaar en de mogelijkheid dat wij van de Heer

afdrijven (vervreemd raken). Als we dat doen vertonen we het oude leven en de oude natuur, zo zouden we onszelf dood in plaats van levend vertonen. Ik geloof dat daarom het woord levend in onze tekst is opgenomen. Wanneer een gelovige een vleselijk leven leidt vertoont hij zichzelf dood in plaats van zich levend te vertonen. Romeinen 8:6 zegt dat vleselijk gezind zijn dood is. Het is treurig genoeg mogelijk voor een gelovige zich geestelijk dood te vertonen in plaats van levend.

Eén van de zekerste manieren om dood te schijnen (want een ware christen is natuurlijk nooit werkelijk geestelijk dood) is om te gaan slapen. Daarom bevat het Nieuwe Testament een aantal waarschuwingen tegen gelovigen die op die manier gaan slapen (zoals in 1Thess. 5:6, Luk. 22:46, Ef. 5:14, enz.). Wanneer een christen slaapt terwijl hij met iets bezig is lijkt het alsof hij dood is, want op een kleine afstand is het onmogelijk dode en slapende personen uit elkaar te kennen. Een slapende christen en een dode zondaar lijken droevig genoeg op elkaar - het is vaak onmogelijk te zeggen wie wie is.

En dus komt de oproep van God: 'Ontwaak, u die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten' (Ef. 5:14). Dit is de bezielende oproep van God tot de slapende christen: 'Vertoon uzelf levend.' Indien een aantal mensen - zowel doden als slapenden - neerliggen, dan zou u ze niet uit elkaar kunnen houden, maar op het ogenblik dat u één ziet opstaan zou u weten dat hij eigenlijk niet dood was - hij zou zich levend vertonen. Een rondborstige christen is dus een waar getuigenis voor Christus.

Een 'levende' christen is een getuigenis voor Christus en zal door Hem gebruikt worden tot zegen voor zielen. Nadat Lazarus door onze Heer was opgewekt uit de dood, wordt niet verhaald dat hij ooit weer sprak, de Schrift zegt nooit dat hij sprak over zijn ervaring gedurende de tijd dat zijn ziel afwezig was van zijn lichaam, toch lezen we dat 'velen van de Joden om hem heengingen en in Jezus geloofden' (Joh. 12:11, 17-19). Het feit dat hij levend was bewees de macht van Christus en zo is het in uw en mijn geval. Christenen die Christus vertonen verheerlijken Christus.

Er wordt een verhaal verteld van twee mensen die een winkel binnengaan van een man die dieren opzette. Terwijl ze wachtten om bediend te worden begon één de verschillende uitstallingen te bekritisieren.

'Zie bijvoorbeeld naar deze papagaai. Je ziet nooit een papagaai die zijn kop op die vreemde manier houdt, noch een stang op deze eigenaardige wijze vasthoudt.' Precies tóen sprak de papagaai en zei, 'Och, is dat zo?' Het bleek een levende papagaai te zijn, door het feit dat hij levend was doodde hij ogenblikkelijk alle kritiek en snoerde de mond van de criticus. Zo zal het zijn als we onszelf levend vertonen.

De Heer vertoonde Zich levend, zegt de Schrift, met vele duidelijke bewijzen en wij kunnen, zelfs met onze geringe bekwaamheid, hetzelfde doen in ons geestelijk leven. Let op enkele wijzen waarop de Heer Zich vertoonde - sommige van de onmiskenbare bewijzen van geestelijk in leven zijn:

1. Hij werd gezien. Zo moeten wij gezien worden, in feite worden we iedere dag gezien; wanneer de mensen ons zien moeten ze de gelijkenis zien van onze Heer in al onze wegen.
2. Hij sprak tot hen over de dingen die het koninkrijk van God betreffen. Het spreken is één van de sterkste bewijzen van geestelijk leven. Het is verbazingwekkend welk een rol spreken speelt in het leven van iedere dag, ook in het geestelijke getuigenis. Spreken wordt voortdurend in de Schrift voorgesteld als het bewijs van de volheid van de Geest (Hand. 2:4, 4:8, 4:31, enz. , enz.). In deze en in vele verzen door de hele Bijbel heen lezen we dat gelovigen, wanneer zij vervuld waren met de Geest, spraken. Uit de overvloed van het hart spreekt de mond.
3. Jezus wandelde en sprak met de twee die op weg waren naar Emmaüs en werd door hen herkend in het breken van het brood. Wij kunnen ons ook levend vertonen door te wandelen in harmonie en gemeenschap met gelovigen en door veel met elkaar te spreken.
4. Hij at en dronk met de discipelen nadat Hij uit de doden was opgestaan (Hand. 10:41). Zo 186 vertonen wij onszelf levend door de Heer te gedenken in het breken van het brood, door te eten en te drinken met medegelovigen, met Jezus in ons midden.
5. Hij zegende hen in hun werk en bevredigde hun behoefte toen Hij aan de oever van het meer van Galilea stond (Joh. 21). Zo kunnen wij anderen bemoedigen en opmonteren en in hun fysieke noden voorzien als zij koud en hongerig zijn.

6. Hij herstelde de zondigende Simon Petrus toen Hij hem alleen trof die eerste dag nadat Hij was opgestaan, zoals Lukas 24:34 laat doorschemeren. Wat is het een voorrecht onszelf geestelijk levend te vertonen door te proberen hen die aan de kant van de weg gevallen zijn te herstellen, in het bijzonder door dit te doen in zachtheid en vriendelijkheid, ziende op onszelf, opdat ook wij niet in verzoeking komen (Gal. 6:1).
7. Hij vertoonde Zichzelf levend bij het drogen van de tranen van Maria en het troosten van haar en zond haar dan met een opdracht om anderen te vertellen dat zij de Heer gezien had. Wij, geestelijk levend, mogen hetzelfde doen. Er zijn vele tranen die gedroogd moeten worden, vele personen die, als ze getroost worden, een boodschap van troost en vreugde kunnen uitdragen naar anderen zoals Maria het deed.

Ja, op deze en ongetwijfeld op vele andere wijzen vertoonde Jezus Zich levend na zijn dood en opstanding en stelde ons een voorbeeld om in zijn voetstappen te volgen. En toen ging Hij naar de heerlijkheid (toen zijn werk hier gedaan was), zoals wij ook eens zullen worden opgenomen - om voor eeuwig bij Hem te zijn daar waar Hij is! Tot dan kunnen we onszelf 'levend' vertonen!

30. De bovenzaal

'En terwijl Hij dit zei, werd Hij opgenomen, terwijl zij toekeken, en een wolk onttrok hem aan hun ogen. En toen zij naar de hemel staarden, terwijl Hij heenging, zie, twee mannen stonden bij hen in witte kleren, die ook zeiden: Galilese mannen, wat staat u naar de hemel te kijken? Deze Jezus die van u is opgenomen naar de hemel, zal zó komen, op dezelfde wijze als u Hem naar de hemel hebt zien gaan.

Toen keerden zij terug naar Jeruzalem van de berg, Olijfberg geheten, die dichtbij Jeruzalem is, een sabbatsreis er vandaan.

En toen zij [de stad] waren binnengekomen, gingen zij op naar de bovenzaal, waar zij verblijf hielden: Petrus, Johannes, Jacobus en Andréas, Filippus en Thomas, Bartholomeüs en Mattheüs, Jacobus [de zoon van Alfeüs], Simon de Zeloot en Judas, [de broer] van Jacobus.

Deze allen volhardden eendrachtig in het gebed, met [enige] vrouwen en Maria, de moeder van Jezus, en zijn broers' (Hand. 1:9-14).

Toen de discipelen terugkeerden naar Jeruzalem van de Olijfberg, waar de Heer hen pas verlaten had - om terug te keren naar zijn Vader in de hemel - terwijl Hij hen zegende met zijn opgeheven handen toen Hij werd opgenomen (Luk. 24:51), gingen zij op naar de bovenzaal. In de nacht toen Hij verraden werd hadden zij het paasfeest gevierd en de Heer Jezus had het avondmaal van de Heer ingesteld - waarin zijn heiligen zich alle eeuwen door zouden verheugen - ook in een bovenzaal (Mc. 14:15). Uit deze bovenzaal

- nabij de weg van Gethsémané, Golgotha en de Olijfborg - hadden de geliefden van de Heer zich nu weer vergaderd in een bovenzaal. In deze bovenzaal bleven zij tien dagen, terwijl zij wachtten op het neerdalen van de Heilige Geest, zoals de Heer Jezus hen had bevolen te doen, want Hij had tot hen gezegd: 'En <zie,> Ik zend de belofte van mijn Vader op u; u echter blijft in de stad totdat u wordt bekleed met kracht uit de hoogte' (Luk. 24:49).

De 'bovenzaal' schijnt dus een gewichtige betekenis te hebben in het christelijke leven. We vinden het opnieuw in Handelingen 20:7-8 toen de discipelen vergaderd waren om brood te breken. Deze kwamen van de Olijfborg waar ze boven de stad Jeruzalem aan haar buitenkant waren, tot de bovenzaal waar zij boven de stad aan de binnenkant waren. Dat is te allen tijde werkelijk de eigenlijke positie voor de gelovige in Jezus: in de wereld maar niet van haar; er in, maar, zoals zij waren, er boven. 'Op' en 'boven' zijn toepasselijke dingen in de geestelijke ervaring van een gelovige. Het christendom is hemels, het tilt de gelovige boven deze wereld uit, op een hoger moreel en geestelijk peil, in gemeenschap met God en met zijn heiligen. Toen, in het midden van die religieuze stad die juist haar Messias had gekruisigd; heden, in de wereld die weinig meer werkelijk nut voor Christus heeft, de gelovige bewoont een geestelijke hoogte - met deuren die de wereld en haar manieren buiten sluiten en de ware gelovigen bij God insluiten.

Het is van belang op te merken dat het evangelie van Lukas aan deze tien dagen in de bovenzaal totaal voorbij gaat - deze tien dagen tussen de hemelvaart van Christus en de uitstorting van de Heilige Geest. In Lukas 24 lijkt het alsof de apostelen en de andere

gelovigen onmiddellijk van de Olijfberg naar Jeruzalem gingen en voortdurend in de tempel waren waar zij God prezen en loofden (Luk. 24:52-53). Toch laat Handelingen 1:13 zien dat zij niet naar de tempel gingen, maar de bovenzaal binnengingen waar zij alle tien dagen die tussen de hemelvaart van de Heer en de pinksterdag lagen verbleven. We lezen pas dat zij na de pinksterdag naar de tempel gingen volgens Handelingen 2:46: 'En met volharding waren zij dagelijks in de tempel. ' Zorgvuldig vergelijken zal aantonen dat het laatste vers van het evangelie van Lukas dezelfde gebeurtenissen verhaalt als Handelingen 2:46, wat we net aanhaalden. Lukas laat de vermelding van die tussenliggende tien dagen van Handelingen 1:13 helemaal weg. Gods Woord is volmaakt verhaalt of laat feiten weg om speciale redenen.

Ik geloof dat de tien dagen van gebed in de bovenzaal, zoals Handelingen 1:13 ze meedeelt, in Lukas is weggelaten omdat het evangelie van Lukas zich bezighoudt met de dienst van de Heer voor zijn heiligen, terwijl Handelingen spreekt van onze dienst voor Hem. In verbinding met onze dienst is gebed zo'n gebiedende noodzaak, vandaar de nadruk die gelegd wordt op de tien dagen van gebed in de Handelingen. Zo lezen we ook in Lukas dat Jezus vanuit Bethanië opgenomen werd - wat de plaats was waar onze Heer zo vaak heerlijke gemeenschap bij Maria en Martha genoot. Lukas vermeldt daarom Bethanië, want zijn evangelie is het verhaal van Christus als mens die wandelt in gemeenschap met mensen. In Handelingen wordt gezegd dat Jezus opgenomen werd van de Olijfberg (beide verwijzen natuurlijk naar dezelfde plaats, want Bethanië lag tegen de helling van de Olijfberg), omdat de olijf de olie voortbrengt die in de Schrift vaak een type is van de volheid van de Geest van God. Daarom wordt

de Olijfberg in Handelingen vermeld, omdat deze discipelen in de bovenzaal wachtende waren op de Geest - de Geest die zo nodig is voor succesrijke christelijke dienst en dienst is het onderwerp van het boek de Handelingen.

Merk ook op in Lukas dat als Jezus opgenomen wordt Hij hen zegende en als gevolg aanbidden zij Hem. Dit is, naar ik geloof, de eerste keer in het Nieuwe Testament dat we lezen dat de Heer Jezus direct door zijn discipelen wordt aanbeden. Terwijl Christus op aarde was bracht Hij aanbedding aan de Vader, maar nu Hij is opgevaren en verheerlijkt, wordt gepaste aanbedding eveneens uitgebreid tot de Zoon.

In Handelingen, als de discipelen naar de hemel staren, na het afscheid van Jezus, zeggen de twee mannen tot hen: 'Wat staat u naar de hemel te kijken?' Deze vraag wordt niet gesteld in Lukas, want het is eigen aan het geloof te staren naar een opgevaren Heer in de heerlijkheid, ten einde volle gemeenschap met Hem te genieten en we herinneren ons dat gemeenschap in het bijzonder het onderwerp van Lukas is. Maar dienst is het sleutelwoord van Handelingen, dus moet hier het naar de hemel staren veranderd worden in een aanschouwen van de velden, velden die gereed zijn voor de prediking van de boodschap van de verlossende liefde van God.

Het feit dat Lukas de tien dagen geheel weglaat en regelrecht van de hemelvaart van de Heer doorgaat naar de uitstorting van de Geest en de gebeurtenissen op de pinksterdag, verklaart het anders onverklaarbare gedrag van de discipelen als meegedeeld in Lukas 24:52 waar gezegd wordt dat zij van Bethanië naar Jeruzalem gingen met 'grote blijdschap.' Zij waren zo droevig geweest toen Christus was

gestorven (Luk. 24:17), hoe konden zij dan nu zo'n grote blijdschap hebben als zij juist afscheid hadden genomen van hun dierbaarste Vriend om Hem op aarde nooit meer te zien?

Het antwoord op dit probleem is erg eenvoudig wanneer we er aan denken dat zij niet terugkeerden naar Jeruzalem en in de tempel gingen tot na de pinksterdag (Hand. 2:46). Het gebeurde na de pinksterdag, nadat de Heilige Geest op hen gekomen was. Toen werden hun ogen door de Geest geopend voor de waarheden die zij vóór de komst van de Geest niet in staat schijnen geweest te begrijpen, zoals de Heer Zelf hen had verteld in Johannes 16:12-13: 'Nog veel heb Ik u te zeggen, maar u kunt het nu niet dragen. Maar wanneer Hij is gekomen, de Geest van de waarheid, zal Hij u in de hele waarheid leiden. ' Die Geest was nu op hen gekomen, hun ogen waren geopend voor de werkelijke waarde en heerlijkheid van Hem met wie zij hadden gewandeld. Nu begrepen zij de oneindige waarde van zijn kostbare dood, zijn heerlijke opstanding en triomfantelijke hemelvaart. Nu begrepen zij het wonder van een verheerlijkte Christus in de hemel, die altijd voor hen tussenbeide zou komen, met de kracht en de verlichting van de inwonende Geest op aarde. Geen wonder dat zij met blijdschap vervuld waren. Zo ook wij, hoewel we Jezus ook niet zien met de ogen van ons hoofd, toch zien wij Hem door het geloof aan de rechterhand van God en dus kennen wij ook iets van een onuitsprekelijke vreugde en volle heerlijkheid.

Hoe mooi is het om te zien dat zij in het evangelie van Markus , nadat zij van de hemelvaart van de Heer terugkeerden, predikten, want Markus is het evangelie van de dienst (Mc. 16:15). In Lukas prezen zij na zijn hemelvaart, want Lukas is het evangelie van de gemeenschap.

In Handelingen baden zij nadat zij teruggekeerd waren, wat zo nodig is voor een leven dat voor Hem geleefd moet worden. Zij werkten in de wereld, zij prezen in zijn tegenwoordigheid, zij baden in de gemeente, met de gemeenschap van andere heiligen.

Tien dagen baden zij in de bovenzaal terwijl zij wachtten op de beloofde Geest. De elf apostels waren daar, een aantal zusters die zo trouw aan Christus waren en Hem dienden terwijl Hij op aarde was. (Ik vraag mij af of de zusters in aantal de broeders onder deze honderd en twintig overtroffen zoals vandaag zo vaak het geval is?) Daar waren de moeder van Jezus, speciaal vermeld, en zijn 'broers.' Daar van tevoren andere mensen werden vermeld, lijkt het logisch om te concluderen dat deze 'broeders' de broers van de Heer naar het vlees waren. Blijkbaar geloofden de andere zonen van Maria, gedurende het leven van de Heer, niet in Christus (Joh. 7:5). Men denkt dat zijn dood, de wonderbare opstanding en niet minder de wonderbare hemelvaart ten slotte hun ogen heeft geopend om Hem als hun Heiland en Heer te erkennen.

Alles samen waren er honderd en twintig personen aanwezig bij deze tien-daagse samenkomst tot gebed (Hand. 1:15). Waar was de rest? We lezen in 1 Korinthe 15 dat er tenminste vijfhonderd waren gered gedurende de prediking van het evangelie door Christus. Men zou graag geloven dat de zaal niet groot genoeg was voor de accommodatie van allen en dat de andere driehonderd en tachtig er niet in konden. Maar we weten, helaas, dat in onze dagen honderd en twintig uit mogelijk vijf honderd een droevige maar ware verhouding is voor onze bidstonden.

We kunnen zeggen dat alleen de mannen baden, want het v. n. w. 'deze', die doorgingen met gebed, is in de mannelijke vorm. Zelfs toen lijkt het dat 1 Timotheüs 2:8,12 in praktijk werd gebracht.

Zij waren niet met velen - deze kleine groep in een bovenzaal die zich afzonderden van de eigenlijke erkende godsdienst van die dag - is het niet? Er waren daar geen 'grote mannen', geen Herodes, geen Pilatus, geen overpriesters. Niet vele of misschien geen enkele machtige of edele; juist de gewone tuin varieteit van mensen: nederige vissers, verachte tollenaars. Geen van hen had college gelopen, zij waren niet ontwikkeld of gewijd. Maar zij waren in hoge gunst bij de hemel. Zij waren de elite van God. De belangstelling voor Christus was hier overheersend. Vraag Petrus of Johannes hoe zij over Hem denken! Iets of iemand tegen de Heer Jezus Christus zou in dat gezelschap zeer kwalijk genomen en afgewezen zijn. Zij baden, zij voelden hun behoefte aan gebed. Zij wachtten op God en weldra viel de kracht.

Zij waren in die bovenzaal 'eendrachtig.' Vijf keer vinden we die uitdrukking 'eendrachtig' in verbinding met de komst van de Geest en de houding van de gelovige tot Christus. Men kan niet anders denken dan als honderd en twintig gelovigen opnieuw tien dagen eendrachtig konden bidden, dat opnieuw de machtige kracht van God zou worden gezien en gehoord.

Broeders, laat ons bidden!

31. De bloedakker

‘En in die dagen stond Petrus op te midden van de broeders en zei - er was nu een menigte bijeen van ongeveer honderdtwintig personen - : Mannen broeders, het Schriftwoord moest vervuld worden, dat de Heilige Geest door [de] mond van David tevoren heeft gezegd over Judas, die de leidsman is geweest van hen die Jezus gevangen namen; want hij werd onder ons gerekend en had zijn deel aan deze bediening gekregen.

Deze dan heeft een akker verworven voor [het] loon van de ongerechtigheid, en voorover gevallen is hij midden opengereten en al zijn ingewanden zijn uitgestort. En het is bekend geworden aan allen die in Jeruzalem wonen, zodat die akker in hun taal Akeldama genoemd wordt, dat is: bloedakker. Want er staat geschreven in [het] boek van [de] Psalmen: ‘Laat zijn woonplaats woest worden en laat er niemand zijn die daarin woont’, en ‘Laat een ander zijn opzienschap nemen’.

Er moet dan van de mannen die met ons samen kwamen al [de] tijd dat de Heer Jezus onder ons inging en uitging, te beginnen bij de doop van Johannes tot op de dag dat Hij van ons werd opgenomen, één van hen met ons getuige van zijn opstanding worden. En zij stelden er twee: Jozef, Barsabas geheten, die bijgenaamd was Justus, en Matthias. En zij baden aldus: 195 U, Heer, kenner van aller harten, wijs van deze twee één aan die U hebt uitverkoren om de plaats van deze bediening en dit apostelschap in te nemen, waarvan Judas is afgevallen om naar zijn eigen plaats te gaan.

En zij wierpen het lot over hen en het lot viel op Matthias; en hij werd aan de elf apostelen toegevoegd' (Hand. 1:15-26).

Er worden, kunnen we zeggen, vier 'bloedakkers' vermeld in de Schrift en ik denk alle direct met betrekking tot het bloed van onze Heer Jezus Christus. In ieder geval heeft de akker betrekking op de wereld (zie Matth. 13:38), waarvan ze een type is, want de wereld is beoedeld met het bloed van de kostbare Zoon van God.

Er is de bloedakker van Kaïn, lees Genesis 4:8-15. Hij doodde moedwillig zijn broer Abel. In de Bijbel is het heel duidelijk dat Abel een beeld is van Christus (Hebr. 12:24), wiens onschuldig bloed vergoten werd door de handen van hem die de mens in zijn trots en eigenwil en religieuze eigengerechtigheid symboliseert. Maar Kaïn symboliseert ook meer direct het volk Israëel, dat, zoals met Kaïn gebeurde, als gevolg van de moord op hun Abel - Christus - voortvluchtig en dolende op de aarde werd. De akker werd verzadigd met het bloed van Abel, zoals deze wereld werd met het kostbare bloed van Christus. Zoals de Heer Kaïn vertelde dat 'het bloed van uw broeder tot Mij roept van de aardbodem,' zo roept het bloed van de Heer Jezus dat op Golgotha gestort werd en de aarde aan de voet van het kruis doorwekte, tot God om wraak op hen die het onder de voeten vertraden. Maar, geprezen zij God, het roept ook tot God om zegen voor allen die onder haar reinigende kracht schuilen.

Er is de bloedakker die vermeld wordt in Deuteronomium 21:1-9. Wanneer een mens in Israëel vermoord in een veld liggende werd gevonden, dan moesten de oudsten en de rechters van het volk een jonge koe nemen die nog in geen juk had getrokken, het de nek breken en dan hun handen wassen boven de jonge koe en zeggen,

‘Onze handen hebben dit bloed niet vergoten en onze ogen hebben het niet gezien. Doe verzoening voor uw volk Israël, dat Gij bevrijd hebt, HERE, en leg geen onschuldig bloed in het midden van uw volk Israël. ’ Bij zulke gelegenheden konden ze in staat zijn aldus te bidden, maar dat konden zij van Israël niet die de Zoon van God kruisigden. Die vermoorde persoon die in het veld gevonden werd spreekt van Hem die meedogenloos vermoord werd door zijn eigen volk Israël; de jonge koe waarop nog geen juk was geweest is ook een type van Hem. De vermoorde man spreekt van de Christus die Israël verwierp, de jonge koe waarop nog geen juk geweest was spreekt van de zelfde persoon als God en door het geloof zien wij Hem - de heilige vlekkeloze Zoon van God die in onvergelykelijke liefde Zichzelf gewillig als slachtoffer voor de zonde overgaf - voor hun en onze zonde.

Israël kan haar handen niet in water wassen (ook kon Pilatus dat niet, zoals hij beweerde te doen) en zeggen: ‘Onze handen hebben dit bloed niet vergoten en onze ogen hebben het niet gezien. ’ Het waren hun handen die zijn bloed vergoten, zoals Stefanus zei in Handelingen 7:52: ‘Van wie u nu verraders en moordenaars bent geworden. ’ Zij konden niet zeggen, ‘Onze ogen hebben het niet gezien,’ want zij waren daar en stonden spottende rondom zijn kruis en zeiden: ‘Als U de Christus bent, de Uitverkorene, kom af van het kruis en wij zullen geloven. ’ Zij konden niet zeggen dat zij onschuldig waren aan zijn dood. De akker is doordrenkt met bloed en zij waren vreselijk schuldig aan het storten daarvan, bloed dat op hen gekomen is en op hun kinderen zoals zij zo vermetel baden. Er was onschuldig bloed, maar dat was niet van hen, het was van Hem. Niet zolang als Israël zich als onschuldig verdedigt, maar alleen wanneer ze schuld

bekent zal die verschrikkelijke smet worden verwijderd en vergeving komen.

Pilatus, de vertegenwoordiger van de volken, maakt ook aanspraak op onschuld in de misdaad van het vergieten van het bloed van Christus. Evenals Israël wies hij zijn handen in onschuld terwijl hij de Onschuldige overgaf in de gemene handen van boze mensen aan schande en oneer en vreselijk lijden. Toen Pilatus aanspraak maakte op onschuld sloot hij weloverwogen zijn ogen voor zijn onvergeeflijke misdaad. Maar zo moest het gaan, want zowel Israël als de volken spanden samen tegen de Heer en tegen zijn Christus (Hand. 4:27).

Dan hebben we de bloedakker die onze gezegende Heer Zichzelf kocht toen Hij zijn leven als offerande aflegde. Mattheüs 13:38 zegt ons dat de akker de wereld is en vers 44 van dat hoofdstuk zegt ons dat Hij alles verkocht - want Hij was rijk en werd om ons arm - om die akker te kopen. Hij kocht deze wereld met de prijs van zijn kostbaar bloed, de wereld en alles wat er in is, is van Hem door het recht van koop.

De bloedakker wordt ons nog eens voor de aandacht gebracht in de geschiedenis van Judas in ons huidig onderwerp (Hand. 1:19). Drie keer wordt de koop van deze akker vermeld. Eerst in Zacharia 11:12-13. Terwijl de directe koop van de akker daar niet wordt gegeven, toont de aanhaling van dat hoofdstuk, als gevonden in Mattheüs 27:9-10, dat het geld gebruikt werd om de akker van de pottenbakker te kopen en het werd voortaan 'de bloedakker' genoemd. Vervolgens vernemen we uit Mattheüs 27:5-8 dat de priesters het geld, dat Judas terugbracht, gebruikten voor de koop van die akker. Dan vinden we in Handelingen 1:18 dat de koop van die akker wordt

toegeschreven aan Judas. De Heer Zelf wordt in Zacharia 11 als de koper gezien, want Hij was het die de gemene goddeloosheid van de mens vernietigde voor de uitvoering van zijn eigen wijs voornemen van genade. In Mattheüs 27 wordt de koop toegeschreven aan de priesters die de werkelijke koop deden. Tenslotte wordt het Judas aangerekend die de kas bijhield.

Welk een prijs betaalde Israël voor de kruisiging van de Zoon van God, het verzekerde hen van verstrooiing door de hele wereld en het onophoudelijke stromen van hun bloed door de eeuwen heen. De Heer zal eens komen om 'de bloedschuld te wreken' (Ps. 9:13). Dan zal de vloek worden opgeheven en het bloed zal, in plaats van een vloek voor Israël te zijn, als zij terugkeren met berouw tot Christus, de grond worden voor haar eeuwige zegen, zoals het nu is voor iedereen die in Jezus gelooft.

Let op de volgende contrasten:

1. Christus en Judas kochten beiden een akker. –Handelingen 1:18, Mattheüs 13:44
  - Judas kocht die met het loon van zijn eigen ongerechtigheid.
- Handelingen 1:18
  - Onze Heer kocht die met het loon der zonde (niet zijn, maar onze zonden).
2. Judas benam zich het leven - er toe gedreven door zijn eigen schuld.
  - Jezus gaf zijn leven - voor de zonden van anderen.

3. 199 De koop van Judas werd gebruikt om een akker te kopen om 'vreemdelingen' te begraven.
  - Israël werd uit haar land verdreven en negentien eeuwen lang leefden en stierven vreemdelingen in het land, terwijl Israël buiten het land stierf.
  - Christus kocht het (de akker) niet voor een begraafplaats, maar om het eens tot een nationaal tehuis voor Israël te maken, niet om er vreemdelingen in te begraven maar voor de vreugde van levende heiligen.
4. Haar koop wordt aan de Heer toegeschreven. - Zacharia 11:13
  - Aan de priesters. - Mattheüs 27:7
  - Aan Judas - Handelingen 1:18
5. Mattheüs 27:7-8 toont dat het genoemd werd bloedakker, onder verwijzing naar het onschuldige bloed van Christus. Handelingen 1:19 toont dat het genoemd werd bloedakker vanwege het schuldige bloed van Judas. Beide is waar. Waar de zonde toenam, werd de genade veel overvloediger.
6. Judas bedreef zelfmoord en verhing zich. Onze Heer werd op schandelijke wijze aan een hout gehangen terwijl Hij onze vloek droeg, maar zo, geloofd zij God, gaf Hij zijn leven om ons leven te geven.
7. De ingewanden van Judas zijn uitgestort nadat hij doodviel. Onze gezegende Heer goot zijn oneindige erbarming uit toen Hij op het kruis hing. Hij goot zijn ziel uit in de dood. - Jesaja 53:12

Zacharia 11 en Mattheüs 27 onthullen dat het geld van zijn verraad werd gebruikt om de akker van de pottenbakker te kopen. Zacharia voegt er aan toe dat het geld de pottenbakker werd toegeworpen, blijkbaar zo dat de pottenbakker de akker misschien bij zijn werk zou kunnen gebruiken. En dat is precies wat het Woord van God onderwijst betreffende het handelen van God met Israël. In Jeremia 18 leren we dat over Israël gesproken wordt als klei en over de Heer als de pottenbakker. Israël is als een mislukt vat dat nergens goed voor is en weer geheel opnieuw gemaakt moet worden, m. a. w. - opnieuw geboren moet worden. Dit is precies wat de bedoeling van de Heer is met Israël zoals Hij zegt in Jeremia 18:6: 'Zal Ik niet met u kunnen doen zoals deze pottenbakker, huis Israëls? Zie als leem in de hand van de pottenbakker, zo zijt gij in mijn hand, huis Israëls!' God doet dezelfde zaak met iedere individuele ziel. Wij zijn door de zonde bedorven en de grote Pottenbakker maakt ons opnieuw, redt ons door zijn genade, dus kunnen wij voor eeuwig zijn tot vertoning van zijn heerlijkheid.

Jeremia handelt speciaal over Israël op die manier. Judas kocht de klei toen hij de akker kocht en maakte de wereld, door zijn vreselijke misdaad, tot een wereld van bloed speciaal voor Israël. Maar er is hoop. De wereld is een pottenbakkers akker, waar de verlosser van Israël toch een volk zal vormen uit de aardse klei, om zijn aardse verlost volk te zijn. Dat bloed, vergoten door de boze Judas (zijn naam vertegenwoordigt het volk van Juda - de Joden), nochtans zo genadig geofferd in een verzoenende offerande door onze Heer, zal toch de basis zijn van een herboren Israël in deze wereld. Dat wat eeuwenlang gebruikt is als een begraafplaats voor vreemdelingen, zal toch het toneel worden waar Christus en zijn volk Israël vertoond

zullen worden aan de zich verbazende werelden. God zal de zich te buiten gaande boosheid van de mensen veranderen in een gelegenheid om de hemel en de aarde met zijn lof te vervullen. De Pottenbakker zal gebruik maken van de klei om miljoenen vaten tot zijn eer te vormen, opdat alle mensen zullen zeggen: ‘wat heeft God gewerkt!’

32. Petrus' bevrijding

'Omstreeks die tijd nu sloeg koning Herodes de handen aan sommigen van de gemeente om hun kwaad te doen; en hij doodde Jacobus, de broer van Johannes, met [het] zwaard. Toen hij nu zag dat het de Joden welgevallig was, ging hij verder door ook Petrus gevangen te nemen (het waren nu <de> dagen van de ongezuurde broden), die hij ook, na hem te hebben gegrepen, in [de] gevangenis zette en overleverde aan vier viertallen soldaten om hem te bewaken, daar hij hem na het Pascha voor het volk wilde brengen. Petrus werd dus in de gevangenis bewaakt, maar door de gemeente werd vurig een gebed tot God voor hem gedaan.

Toen nu Herodes hem zou laten voorkomen, sliep Petrus die nacht tussen twee soldaten, geboeid met twee ketenen; en wachters voor de deur bewaakten de gevangenis. En zie, een engel van [de] Heer kwam bij hem staan en een licht scheen in de cel; en door de zijde van Petrus aan te stoten wekte hij hem en zei: Sta vlug op. En zijn ketenen vielen van zijn handen. De engel nu zei tot hem: Omgord u en bindt uw sandalen aan. En hij deed aldus. En hij zei tot hem: Werp uw mantel om en volg mij.

En hij ging naar buiten en volgde. En hij wist niet, dat wat door de engel plaatsvond, waar was, maar hij meende een gezicht te zien. Toen zij nu door [de] eerste en [de] tweede wacht waren gegaan, kwamen zij bij de ijzeren poort die naar de stad leidt, die vanzelf voor hen openging. En zij gingen naar buiten en gingen één straat voort, en terstond scheidde de engel van hem.

En Petrus, tot zichzelf gekomen, zei: Nu weet ik waarlijk, dat <de> Heer zijn engel heeft uitgezonden en mij heeft verlost uit de hand van Herodes en uit al de verwachting van het volk der Joden. En toen hij dit had overlegd, ging hij naar het huis van Maria, de moeder van Johannes, die bijgenaamd was Markus, waar velen waren samen vergaderd en in gebed waren.

Toen hij nu aan de deur van de voorpoort klopte, kwam een dienstmeisje, genaamd Rhodé, er naar toe om te horen, en toen zij de stem van Petrus herkende, deed zij vanwege haar blijdschap de voorpoort niet open, maar liep vlug naar binnen en berichtte dat Petrus voor de voorpoort stond. Zij zeiden echter tot haar: je spreekt wartaal. Zij nu verzekerde dat het zo was. Zij echter zeiden: Het is zijn engel.

Petrus nu bleef kloppen; en toen zij hadden opengedaan, zagen zij hem en raakten buiten zichzelf. Hij echter wenkte hun met de hand dat zij moesten zwijgen en vertelde <hun> hoe de Heer hem uit de gevangenis had geleid; en hij zei: Bericht dit aan Jacobus en de broeders. En hij ging naar buiten en reisde naar een andere plaats. ' (Handelingen 12:1-17).

De details van de bevrijding van Petrus uit de gevangenis en van de macht van Herodes kan misschien wel geestelijke gevolgtrekkingen hebben, want ik geloof dat het Woord van God altijd veel meer zegt dan aan de oppervlakte verschijnt. Ik geloof dat deze hele geschiedenis haar geestelijke tegenhanger heeft in de bevrijding van de ziel uit de macht van de zonde en van satan in de vrijheid en de zegen van de verlossing.

1. Petrus was in gevangenschap, niet om de één of andere zonde van hemzelf, toch kan het misschien afbeelden hoe alle mensen

gevangenen zijn. Onze zielen waren eens in de gevangenis van de zonde, waaruit de Heer in zijn genade ons vrijgemaakt heeft, want hij verkondigt 'voor gevangenen vrijlating en voor gebondenen opening der gevangenis' (Jes. 61:1), 'de Heer maakt de gevangenen los' (Ps. 146:7).

Soms voelen de gelovigen zich, ook, a. h. w. , opgesloten in de gevangenis, zoals David in Psalm 142:8, toen hij bad tot de Heer, 'Voer mijn ziel uit de gevangenis om Uw naam te loven.' In ieder geval, de bevrijding komt van God, zoals voor Petrus in deze Romeinse gevangenis.

2. De toestand van Petrus leek hopeloos, vanuit menselijk gezichtspunt.

Zo is de toestand van de zondaar afgezien van de machtige genade en kracht van God. Petrus werd bewaakt door twee soldaten, aan elke zijde één. Hij werd met twee ketenen aan deze mannen geboeid en er waren nog twee bewakers aan de buitenkant van de deur. De twee aan de binnenkant kunnen misschien wel spreken van de twee die de zondaar van binnen binden: een schuldig geweten en een veroordelend geheugen (Rom. 2:15), terwijl beide getuigen van de hulpeloosheid, de hopeloosheid van de toestand van de ziel. De twee aan de buitenkant zijn, naar ik geloof, een type van de machtige vijanden van de ziel buiten: de wereld met haar bekoring en teleurstellingen en satan met zijn valse religieuze misleidingen. Iedere zondaar wordt zo een hulpeloze gevangene door de banden van zijn zonden - de lusten van het vlees en de innerlijke geest en door de machtige krachten rondom en boven hem, die hem met ketenen binden die voor een mens onmogelijk te verbreken zijn.

Dan was er de gesloten en versperde deur, die het ergste van alles is, want zij spreekt van het vast gesloten hart van de mens tegen de roep van de liefde van God, een deur waarvan de Heiland aan de buitenkant staat als Hij klopt om binnengelaten te worden.

Verder was het, naar het leek, de laatste nacht op aarde voor Petrus. Het was toen nu of nooit. Prijs God, de nood van de mens verschaft God de gelegenheid om te zegenen. De stervende misdadiger werd in het laatste uur gered, Petrus werd in de laatste nacht gered en veel zondaars zijn in de laatste minuut gered.

3. De engel kwam op het toneel, de engel van [de] Heer. Zou het de Heer Jezus Zelf hebben kunnen zijn? Waarom niet, daar Hij zo vaak in de Schrift wordt aangeduid als 'de' engel des Heren? In het uur van zijn dood was er niemand om Hem te bevrijden. Nee, Hij stierf alleen, verlaten, opdat Hij in staat zou zijn miljoenen te bevrijden, niet slechts van de lichamelijke dood, zoals met Petrus hier, maar van de eeuwige dood van het eeuwige oordeel.

De engel kwam en er scheen licht in de gevangenis. Het licht van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus schijnt in de duistere harten van mensen, het licht van de genade van God zoals het straalt uit het heilige Woord van God. Maar helaas, velen zien het nooit, zoals in het geval van deze soldaten. Zij sliepen er doorheen hoewel het licht helder over hen allen scheen. De god van deze wereld verblindt de geest van hen die niet geloven, tenzij het licht van het evangelie van de heerlijkheid van Christus in hen zou schijnen.

Het licht kwam eerst, en openbaarde de hopeloze toestand van Petrus. Zo moet het licht van het Woord van God in de allereerste plaats de verloren toestand van de zondaar openbaren, zoals ze deed met Petrus' toestand in die donkere kerker. En dan toont het Woord van God in haar helder licht ook de wonderbare liefde en reddende macht van God.

4. De engel stoot Petrus in zijn zijde aan. Dit werkwoord 'stoten' is hetzelfde als in Handelingen 12:23, waar het de oordeelsslag voorstelt waardoor koning Herodes verdelgd werd. Het is hetzelfde woord als in Mattheüs 26:31, waar het verwijst naar het oordeel dat onze Heiland voor ons droeg op Golgotha. Dus in het aanstoten van Petrus zullen we wel een wenk lezen van het oordeel dat rechtens moet vallen op de zondaar, maar dat door wonderbare genade viel op de Heiland die de plaats van de zondaar innam. Het verschrikkelijke oordeel over de zonde en de wonderbare liefde van Christus, die Hem het oordeel voor ons deed dragen, moest iedere zondaar uit de slaap van de dood doen ontwaken, zoals het hier Petrus wekte.

De engel stootte Petrus in 'de zijde' aan, waar de plaats van het hart is. Hoe herinnert dit ons opnieuw aan onze gezegende Heer! Werd zijn zijde niet voor ons geslagen opdat de grote liefde van God naar ons zou kunnen afvloeien? Petrus werd in de zij aangestoten, a. h. w. , om hem aan het slaan van zijn Heer te herinneren. Zo moet het doorstoken worden van onze Heiland op Golgotha het hart van iedere zondaar beroeren en hen doen ontwaken om hun harten te openen voor de grote liefde van God. Ja, het evangelie van de genade van God doet een beroep op het hart van de mens (niet in

het bijzonder op zijn geest), want met het hart gelooft de mens tot gerechtigheid. Daarom werd Petrus in zijn zijde aangestoten door de engel. Dat aanstoten moest spreken van de opofferende 'dood' van Christus voor zondaars.

Dit wordt achtereenvolgens gevolgd door:

5. Hij wekte hem op en zei; 'Sta vlug op.' De dood wordt gevolgd door opstanding. Hij wiens zijde werd geslagen voor onze verlossing, stond weer op voor onze rechtvaardiging. Deze dood en opstanding is hier in beeld toegepast op Petrus, want het stoten wordt opgevolgd door opstaan. Wij zijn met Hem gestorven, we staan nu op met Hem tot nieuwheid des levens. De engel roept Petrus op om te antwoorden - om op te staan. Hij had kunnen antwoorden dat hij het niet kon, dat hij aan deze bewakers met zware boeien was vastgemaakt, maar hij deed niets van die aard. Gods bevelen zijn Gods machtigingen en dus stond Petrus op. Hetzelfde gebeurt bij de bekering van de zondaar.
6. De ketenen vielen af. 'Mijn ketenen zijn gebroken, de macht van de zonde is gebroken en ik ben vrij.' Hoe wonderbaar! Hoe eenvoudig! De soldaten wisten er niets van, waren geheel onbewust van dit alles. Wanneer de zondaar het evangelie gehoorzaamt, zijn al zijn zonden weggedaan, de macht die zijn leven begrensd is gebroken en hij is vrij om te wandelen, te leven tot heerlijkheid van God. Sta 'vlug' op zei de engel. Nu is het de wel aangename tijd, stel niet uit! De zaak van de koning vereist haast.

7. Omgord u... bind uw sandalen aan... werp uw mantel om... volg mij. Tot nu had de engel alles gedaan, want de behoudenis is geheel van de Heer. Maar nu wordt Petrus verteld wat zijn verantwoordelijkheid moet zijn. Als de ziel eenmaal is gered dan zijn er verantwoordelijkheden waaraan moet worden voldaan. De engel zegt hem om vier dingen te doen, vier dingen die van iedere geredde ziel ook verwacht wordt te gehoorzamen.

Omgord u. Ons wordt gezegd onze lendenen te omgorden met de waarheid (Ef. 6:14), om de lendenen van ons verstand te omgorden (1Petr. 1:13). Dit betekent, wanneer we eenmaal gered zijn, dat we vanaf nu moeten besluiten om een leven te leiden tot eer van Hem, om de dingen die boven zijn te bedenken, waar Christus zit aan de rechterhand van God.

Bind uw sandalen aan. God geeft ons de bekwaamheid de boodschap van liefde aan anderen uit te dragen. Onze voeten zijn geschoeid met de toerusting (bereidvaardigheid) van het evangelie van de vrede. Petrus stond op het punt om zijn leven weer op te nemen en te gaan door deze ruwe, boze wereld, dus was het nodig dat hij goed geschoeid ging. En als wij gaan, verspreiden wij de geschiedenis van de liefde van God. 'Hoe liefelijk zijn de voeten van hen die het evangelie van de vrede uitdragen'!

Werp uw mantel om. Kleding is een bekend beeld in de Schrift voor een christelijk leven. We worden aangespoord om de Heer Jezus Christus aan te doen als een kleed dat de liefelijkheid van Christus zal tentoonstellen (Rom. 13:14), wij zijn door zijn genade 'allen bekleed met de Heer Jezus Christus.' We moeten de oude mens uitdoen en de nieuwe aandoen, iets wat geïllustreerd wordt in onze doop,

wanneer we met Christus zijn begraven, begraven we de oude mens en wandelen van nu af in nieuwheid des levens.

Volg mij. Dat vat alles samen. Nu worden we niet langer overgelaten aan onze eigen plannen, om onze eigen weg te zoeken. Jezus is de overste leidsman van onze behoudenis, door de kracht van de Geest leven we nu een godsvruchtig en christelijk leven. Hij is ons voorbeeld - Degene wiens voetstappen we moeten volgen.

8. De ijzeren poort ging 'vanzelf' voor hen open. De toverkunst van het elektrische oog is niet zo nieuw als sommigen zouden kunnen denken, de Bijbel is niet alleen modern, maar ver op de tijd vooruit. Hoe veel moeilijkheden en problemen gaan 'vanzelf' open voor Gods volk als zij in gehoorzaamheid onder de leiding van de Heer door zijn Geest volgen.
9. Nu tenslotte komt Petrus tot zichzelf (vs. 11). Hij zegt: 'Nu weet ik!' Men komt nooit tot zichzelf, totdat men eerst tot Christus is gekomen. De zondaar is buiten zichzelf, de gelovige, evenals de verloren zoon in Lukas15, komt tot zichzelf wanneer hij in berouw terugkeert tot God. En God gebruikt de persoon zelf (het 'ik') als hij zich eenmaal aan Hem overgeeft. Het 'ik' speelt zelfs een grote rol in het leven van de christen. God gebruikt onszelf om Zichzelf te tonen. Wij moeten onze lichamen tot een levende offerande voor Hem stellen, heilig voor Hem welbehaaglijk wat onze redelijke dienst is. (Of, verstandelijke godsdienst). En als we onszelf aan Hem overgeven, leren we zijn gedachten kennen, want Petrus kon ook zeggen, 'Nu weet ik.' Ook ik, als gelovige in Jezus kan met blijdschap zeggen, 'Nu weet ik.' Ik ken Hem die te kennen het eeuwige leven is. Ik ken zijn Woord, terwijl ik

dagelijks meer te weten kom en dat zal doen, (zoals oneindige eeuwen voortrollen?). Lof zij God, wanneer men God gelooft, weet men werkelijk. De Bijbel is het boek van de ware kennis.

10. Petrus overlegde alles wat gebeurd was (vs. 12). Toen maakte hij zijn beslissing betreffende wat hij daarna moest doen. De engel van de Heer had hem verlaten nadat hij voor hem gedaan had wat Petrus niet voor zichzelf kon doen, nu moest hij naar eigen oordeel handelen. God werkt zo met ons vandaag. Hij vertelt ons niet wat we in ieder gegeven geval of omstandigheid moeten doen in ons leven, maar legt in de Schrift bepaalde goddelijke principes vast en laat ons dan over aan ons eigen geestelijk oordeel om dat te gebruiken. We moeten door persoonlijke oefening van hart en geest ontdekken wat de wil van God voor ons is, terwijl we licht zoeken vanuit Gods Woord om ons juist te richten.
11. Petrus vertelde de hele geschiedenis van zijn ervaring aan de heiligen die vergaderd waren in het huis van Maria (vs. 17) en zei hen om, op hun beurt, het te berichten aan de rest van de broeders die daar niet waren. Het is dus goed de wonderbare geschiedenis van de bevrijdende genade van God na te vertellen voor troost en bemoediging van Gods dierbare volk.

Het is door velen opgemerkt dat de heiligen voor Petrus baden en dan verbaasd waren toen hij aan de deur klopte en dit wordt opgevat als een teken van gebrek aan geloof. Ik zeg niet dat dit niet zo is, we mogen echter wel opmerken dat niet gezegd wordt dat zij baden voor de bevrijding van Petrus, maar eenvoudig dat zij voor hem baden. Ik heb me afgevraagd of zij misschien alleen voor Petrus hebben gebeden dat hij de kracht en de genade zou mogen hebben om het oordeel dat

hij de volgende dag onder ogen moest zien het hoofd te bieden - het oordeel van zijn executie, des te meer omdat zij wisten dat er geen bevrijding voor Jacobus, de broer van Johannes, was gekomen. Als dit zo is, dan zou het nog gebrek aan geloof hebben getoond, zelfs op een meer laakbare wijze, want dan hadden zij zelfs helemaal geen enkele hoop dat God ten behoeve van Petrus tussenbeide zou komen.

Petrus sliep vredig gedurende wat voor hem de laatste nacht op aarde zou hebben kunnen zijn. Door sommigen is geopperd en dat lijkt logisch, dat Petrus als een kind sliep omdat hij wist dat hij de volgende dag niet zou sterven. De Heer had hem duidelijk verteld (in Joh. 21:18) dat hij geen martelaarsdood kon sterven totdat hij een oude man was en daar hij niet oud was bij deze gelegenheid daarom kon hij niet sterven. Ik vraag me af of Petrus zich die belofte van de Heer in die speciale nacht herinnerde? Wij allen hebben de verzekering van God dat geen van de zijnen iets kan gebeuren tenzij Hij dit zegt, 'onze tijden zijn in zijn hand' - niet in de handen van de mensen.

Dit zijn enige lessen waarvan wij mogen profiteren, bijeen gelezen van deze bevrijding van Simon Petrus. Moge de Heer ze voor ons zegenen!

33. De bekering van de gevangenenbewaarder te Filippi

'Toen nu haar meesters zagen dat hun hoop op winst weg was, grepen zij Paulus en Silas en sleepten hen naar de markt voor de overheid; en toen zij hen bij de praetoren hadden gebracht, zeiden zij: Deze mensen, die Joden zijn, brengen onze stad in verwarring en verkondigen gebruiken die wij niet mogen aannemen of doen, daar wij Romeinen zijn. En de menigte stond mee tegen hen op; en de praetoren scheurden hen de kleren af en bevalen hen te geselen. En nadat zij hen vele slagen hadden gegeven, wierpen zij [hen] in de gevangenis en bevalen de gevangenenbewaarder hen zorgvuldig te bewaren. Daar deze zo'n bevel had ontvangen, wierp hij hen in de binnenste gevangenis en sloot hun voeten zorgvuldig in het blok. Omstreeks middernacht echter baden Paulus en Silas en zongen Gods lof; en de gevangenen luisterden naar hen. En plotseling ontstond er een grote aardbeving, zodat de fundamenten van de kerker schudden; en onmiddellijk gingen alle deuren open en van allen gingen de boeien los. Toen nu de gevangenenbewaarder wakker was geworden en de deuren van de gevangenis open zag, trok hij <het> zwaard en stond op het punt zichzelf te doden, in de mening dat de gevangenen waren ontvlucht. Paulus echter riep met luider stem de woorden: Doe uzelf geen kwaad, want wij zijn allen hier! En hij vroeg om licht, sprong naar binnen en viel bevend voor Paulus en Silas neer. En hij bracht hen naar buiten en

zei: Heren, wat moet ik doen om behouden te worden? En zij zeiden: Geloof in de Heer Jezus en u zult behouden worden, u en uw huis. En zij spraken het woord van de Heer tot hem, met allen die in zijn huis waren. En hij na hen bij zich in dat uur van de nacht, waste hun striemen af en werd onmiddellijk gedoopt, hij en al de zijnen. En hij bracht hen in zijn huis en richtte een tafel aan, en hij verheugde zich met zijn hele huis, dat hij tot het geloof in God was gekomen' (Hand. 16:19-34).

Dit is de vijfde bekering tot God die ons omstandig wordt meegedeeld in de Handelingen. Eerst die van de Ethiopische kamerling (eunuch) - een zwarte man; dan van Saulus van Tarsus - de Jood; vervolgens van Cornelius - één uit de volken; in dit hoofdstuk die van Lydia, wier hart de Heer opende - de eerste bekeerling in Europa was een vrouw en nu die van deze ruwe gevangenvaarder, die plotseling wordt veranderd van een harteloze, wrede man in een bescheiden volgeling van de nederige Jezus. De omstandigheden in verbinding met zijn verlossing zijn kostbaar en vol toepasselijke lering.

De dienaars van God - Paulus en Silas - werden nonchalant gevangen genomen, vreselijk geslagen en dan in een ondergrondse kerker gegooid. Nadat de praetoren hen vele slagen hadden gegeven, gaven ze de bewaarder opdracht de gevangenen zorgvuldig te bewaren, blijkbaar met de bedoeling om ze later zelfs strenger te behandelen. Deze bewaarder toont zijn karakter door ze niet alleen in de binnenste gevangenis te zetten maar ze daarin te werpen. Het wordt gezegd dat de binnenste gevangenis een donker, vochtig venster loos, ondergronds hol is geweest, bovendien, ondanks hun rauwe bloedende ruggen, werden ze in het blok gedaan. Zij die afbeeldingen hebben gezien van de 'schandpaal' die enkele eeuwen geleden in gebruik was,

zullen weten waarop het blok leek en kunnen zich de pijnlijke smart voorstellen die dit veroorzaakte bij deze boodschappers van de Heer.

Toch, in plaats van zuchten of zich te beklagen, of alleen maar in stilte te lijden, medelijden met zichzelf te hebben over hun ongelukkige toestand, baden deze predikers en zongen Gods lof en te middernacht, ook in het donkerste uur! Ik veronderstel dat zij door het kloppen van hun wonden niet konden slapen, dus besloten zij om anderen wakker te schudden en hen ook niet te laten slapen; zij hadden succes, want we lezen dat de gevangenen hen hoorden. Paulus en Silas baden, zongen lof en predikten in gevangenschap. Wat een getuigenis van de triomferende genade van God! Indien middernacht het donkerste gedeelte van de nacht is, dan wijst het er op dat ware gelovigen, zelfs in de meest benauwende uren van hun ervaring toch de lof van de Heer kunnen zingen. Het is gemakkelijk gelukkig te zijn als alles goed gaat, maar ware geestelijke kracht is duidelijk wanneer de gelovige kan zingen in uren van verdriet of pijn. De andere gevangenen hoorden en men kan er zeker van zijn dat zij zich verwonderden bij de ongewone geluiden die uit de kerker beneden kwamen.

God beantwoordde het geloof en de moed van zijn dienaars op de meest opmerkelijke opzienbarende wijze. Er was een zware aardbeving die de fundamenteën van het gebouw deed schudden, alle deuren open brak en alle boeien van de gevangenen van hun handen en voeten losmaakte. Hoorde u ooit van een aardbeving die een groot gebouw liet staan maar alleen de deuren opende, of die de boeien van handen en voeten deed vallen? Deze bijzondere aardbeving had de bedoeling deze mensen op het hart te drukken dat God werkte,

dat God sprak. Vaak is een bijzondere aardbeving nodig om zondaars wakker te schudden voor hun nood, ze wakker te maken voor hun vreselijk gevaar en het oordeel dat in het vooruitzicht ligt. Zulke morele aardbevingen gebeuren iedere dag.

De schok van de aardbeving wekte de cipier uit zijn slaap. Toen hij zag dat de deuren van de gevangenis open waren en logisch concludeerde dat alle gevangenen deze gouden gelegenheid hadden gebruikt om te ontsnappen, trok hij zijn zwaard en stond op het punt zelfmoord te plegen toen hij door een luide stem van de lippen van zijn merkwaardige gevangene, Paulus genaamd, werd tegengehouden, die riep: 'Doe uzelf geen kwaad, want wij zijn allen hier.' Die schreeuw bracht de bewaker bevend aan de voeten van hen die hij de nacht tevoren zo ruw had behandeld en hij riep, 'Heren, wat moet ik doen om behouden te worden?' We lezen niet dat deze bewaker beefde vanwege de aardbeving, maar het kwam door de stem van Paulus. En dat is geen wonder want de roep van Paulus bevat drie van de opzienbarende, revolutionaire waarheden die de zondaar onder ogen moet zien, óf hier óf hierna:

1. Het sprak over de 'alwetendheid' van God. Hoe wist Paulus dat deze ongelukkige zondaar op het punt stond zichzelf te doden? Dat hij het wist wordt bewezen door het feit dat hij hem toeriep zichzelf geen kwaad te doen. Denk er aan dat het middernacht was en pikdonker, dat de apostels in een ondergrondse kerker waren waar zij mogelijk niets of niemand konden zien. Toch 'zagen' zij dat deze man op het punt stond het zwaard in zijn hart te steken. Hoe konden zij dat weten? Het is duidelijk dat de God die zij dienden de daad van de bewaarder aan hen had

geopenbaard. De bewaarder was zich er van bewust dat hij met een God te doen had die in de duisternis kon zien, een God die alles wist. De bewaarder leerde dat hij tegenover Hem stond die iedere zonde en goddeloosheid van hem kende. Hieraan zouden alle zondaars moeten denken. Zij moeten een God ontmoeten voor wiens ogen alle dingen naakt en geopend zijn. Het is onmogelijk om zijn zonden voor Hem te verbergen, Hij weet. Hij kan in het donker zien.

2. De roep van Paulus sprak van de 'almacht' van God. Paulus riep: 'Wij zijn allen hier.' Stel u een gevangenis voor, vol mensen die wachtten op een oordeel over hun misdaden en velen die misschien wachtten op de dag van de executie, al hun boeien waren los, alle deuren van de gevangenis waren open. Toch verzekert Paulus de bewaarder dat er niet één weggelopen is. Niet één van hen had deze gouden gelegenheid gebruikt voor de vrijheid. Hiervoor is slechts één verklaring. Dezelfde God die alles weet is ook de God die alles in zijn macht heeft. Dezelfde God die alle boeien los maakte en alle deuren open liet springen, die zijn macht had gebruikt om dit te doen, wendde nu dezelfde macht aan om die gevangenen te weerhouden om te ontsnappen. Wat een God! Ja, die boze man leerde die nacht wat iedere zondaar moet leren - dat God een God is van almachtige kracht. Niemand kan Hem weerstaan en ontkomen. Hij zal zondaars eeuwig in de hel houden en er zullen geen gesloten deuren voor nodig zijn noch handboeien.
3. Toen, meest gezegend, leerde de cipier dat deze God een God is van wonderbare liefde. 'Doe uzelf geen kwaad' zei hem dit.

Hij ontdekte dat de God wiens dienaars hij zo had mishandeld, hem meer liefhad dan hij zichzelf liefhad. Hij stond op het punt zelfmoord te plegen - zichzelf voor altijd van een kans op goddelijke genade te beroven, of van een kans om te ontkomen aan veroordeling tot de hel. Maar deze God die hij tot nu toe niet kende had hem gestopt. Ja inderdaad, Gods liefde is onbegrensd, liefde tot haar volheid uitgebracht in het kruis van onze Heiland Jezus Christus.

Geen wonder dat hij bevend kwam. Menig zondaar is sindsdien bevend aan de voeten van Jezus gekomen zich verwonderende over de genade die hem aangeboden werd door de onverdiende genade van God. Deze zondaar vroeg om licht. Als een ziel uit de slaap van de dood ontwaakt dan is het eerste wat hij wenst 'licht.'

'Wat moet ik doen om behouden te worden?' Voor een ziel die duidelijk onder de overtuiging van zonde is, is het kostbare snelle antwoord: 'Geloof in de Heer Jezus en u zult behouden worden.' Ik ben er zeker van dat de gehele nadruk gelegd moet worden op de woorden, 'de Heer Jezus', niet op het geloven. U kunt alles of iedereen geloven, maar dat zal de ziel niet behouden. Alleen Hij kan behouden. Deze man werd niet gezegd te gaan en iets te doen om behouden te worden, maar om op te zien tot Hem die alles gedaan heeft, op te zien naar Jezus.

De belofte van de behoudenis gold niet alleen hem maar allen die in zijn huis waren. De verbazingwekkende bekering van de vader maakte blijkbaar de familie ook gereed en verlangend om te luisteren naar de boodschap van de verlossing en hoe zouden Paulus en Silas zich er in verheugen om de heerlijke geschiedenis van Jezus en zijn

liefde tot hen allen te vertellen. Allen geloofden en verblijdden zich en werden gedoopt als uitdrukking van hun geloof in de Zoon van God, van wie zij mogelijk in die nacht voor de eerste keer hoorden.

De cipier toonde verder de werkelijkheid van zijn bekering door de ogenblikkelijke verandering in zijn gedrag. Hij bracht Paulus en Silas uit de kerker, waste hun wonden, bracht ze in zijn huis en richtte een tafel aan - alles zekere bewijzen van de werkelijkheid van zijn nieuwe geboorte, bewijzen van zijn nieuwe geboorte die vrucht droegen voor God. Voor mij is het geweldig van belang op te merken dat Paulus eerst tot deze familie predikte voordat iets anders werd gedaan. Het wassen van hun wonden, het nodige voedsel, enz. , dat alles moest wachten terwijl het verhaal van de liefde van God aan deze verontruste ziel werd verteld. Wat schildert dit een verbazingwekkende zelfverloochening af!

En nu vraagt men zich af wat voor een reactie er teweeggebracht werd bij de gevangenen die, indien niet getuigen, tenminste toehoorders van dit alles waren. Hun boeien waren los, de deuren waren open, het licht scheen in de gevangenis, ze konden alles wat voorviel horen en mogelijk zien en zij waren aanwezig bij die wonderlijke samenkomst, want zoals we zagen was niemand gevluht. Zij zijn misschien, zoals de bewaarder deed, aan de voeten van Paulus neergevallen en om genade tot God hebben geroepen die zo verwonderlijk zijn macht en heerlijkheid had getoond. Deden zij dat? De Bijbel zegt ons het antwoord niet. Ongetwijfeld werden de boeien weer bevestigd, de deuren gesloten en de predikers van het evangelie gingen naar buiten terwijl zij de droefheid en de duisternis van de gevangenis achter lieten.

Hoe velen zijn er ook vandaag die luisteren naar het bidden, het lofprijzen en de prediking die rondom hen plaats vindt, maar het laat hen onberoerd. Hoe velen zijn groot gebracht in christelijke gezinnen, hebben hun gehele leven het goede nieuws gehoord en keren zich onberoerd af. Deze dienaars van Christus waren daar maar even en toen gingen ze weg. Zo zijn de dienaars van het evangelie in deze wereld, die werkelijk een gevangenis is voor de verlostte ziel. Straks zullen ze heengaan om naar huis naar de hemel te gaan en voor de gevangenen van de zonde die achter gelaten worden blijft eeuwige duisternis, smart en spijt over. Hoe is het met u die deze regels leest? Nu kan iedereen tot Christus komen, zoals deze gevangenen misschien tot Paulus en Silas zijn gekomen. Maar eens, als de dag der genade voorbij is, zullen de boeien onherroepelijk hen binden die zich afkeren. O, 'geloof in de Heer Jezus Christus en u zult behouden worden.'

34. Wie bent u?

‘Ook sommigen van de rondtrekkende Joodse bezweerders echter waagden het de naam van de Heer Jezus te noemen over hen die boze geesten hadden, door te zeggen: Ik bezweer jullie bij Jezus die Paulus predikt. Het waren nu zeven zonen van een zekere Sceva, een Joodse overpriester, die dit deden. De boze geest echter antwoordde en zei tot hen: Jezus ken ik <wel> en van Paulus weet ik; maar u, wie bent u?’

En de mens in wie de boze geest was, sprong op hen af en overmeesterde hen beiden en overweldigde hen, zodat zij naakt en gewond uit dat huus wegvluchtten. Dit nu werd bekend aan allen die in Efeze woonden, zowel Joden als Grieken; en vrees overviel hen allen, en de naam van de Heer Jezus werd grootgemaakt’ (Hand. 19:13-17).

Handelingen 19 verhaalt het lange verblijf van Paulus in Efeze, met de vele interessante ervaringen. In vers 10 wordt ons verteld dat allen in Asia, zowel Joden als Grieken, het woord van de Heer Jezus hoorden. Het woord van God groeide machtig en werd sterker, zoals we uit vers 20 vernemen. Hier werden door Paulus meer wonderen verricht dan misschien ergens anders.

Waar God werkt, is satan ook bezig. Sommige van satan’s werktuigen, van de familie van de priesters, probeerden boze geesten uit te werpen door de dienaren van de Heer en de Heer Zelf na te doen. Het opvallende is dat God niet wilde dat ze succes hadden en een ander werktuig van satan gebruikte om de eerste te weerstaan. We

hebben een beeld van satan die zichzelf bevecht, het zijn niet alleen de gelovigen die elkaar vaak bevechten in plaats van de gezamenlijke vijand te bestrijden. Het is erg verfrissend om in ons gedeelte te zien dat de duivel ook niet veel wijzer is, want dat is het precies wat hij doet in dit geval. Aan de andere kant, misschien doet satan zulke dingen met een doel, want hij houdt ervan dat waar het om gaat in verwarring te brengen, zoals de vreselijke verwarring in religieuze gedachten zo duidelijk bewijst.

Deze duivelbezweerders trachtten de boze geesten uit te werpen door de naam van Jezus te gebruiken, die Paulus predikte en de man met de boze geest antwoordde: 'Jezus ken ik en van Paulus weet ik.' Zowel de exorcisten als de boze geest laten de titel 'Heer' van Christus weg, wat een algemene praktijk is onder hen die niet getrouw zijn aan Christus. Het past gelovigen om Hem Heer te noemen, want met de mond belijden we Jezus als Heer. Verder lezen we dat 'niemand kan zeggen: Heer Jezus, dan door de Heilige Geest' (1Kor. 12:3).

De boze Geest antwoordt met deze opzienbarende woorden: 'Jezus ken ik <wel> en van Paulus weet ik; maar u, wie bent u?' Het is een boze satanische geest die zei, 'Jezus ken ik.' Maar in werkelijkheid kende hij Jezus niet, want Jezus werkelijk te kennen betekent het eeuwige leven te hebben (Joh. 17:3). Hoe kunnen zondaars er aanspraak op maken de Heer te kennen wanneer ze Hem in werkelijkheid helemaal niet kennen, hoe velen nemen de naam van Jezus op hun lippen die volslagen vreemden voor Hem zijn in hun hart! U kunt misschien zeggen dat u Jezus kent, maar de vraag is: Kent Hij u? In die dag zal Hij tot velen zeggen 'Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij.' Maar het is inderdaad een grote vreugde om in staat te zijn waarachtig te

zeggen, 'Jezus ken ik.' Als dat het geval is, zult u Hem met vreugde als Heer erkennen en uw leven aan Hem overgeven, zoals Paulus, die alles achtte schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, zijn Heer. (Fil. 3:8)

Deze exorcisten gebruikten de naam van Jezus, toch toen ze werden aangevallen door de man in wie de boze geest was werden zij overmeesterd en vluchtten naakt en gewond het huis uit. Zij die Jezus alleen kennen door belijdenis en niet door waar levend geloof, worden overweldigd, maar zij die Hem werkelijk kennen en liefhebben verkrijgen altijd de overwinning door Christus. Dezen vluchtten naakt en gewond, maar de christen houdt stand in plaats van te vluchten. Hij is bekleed met het beste kleed der gerechtigheid en met de wapenrusting van God in plaats van naakt te zijn. In plaats van overmeesterd te worden is hij meer dan overwinnaar door Hem die ons liefheeft. Geprezen zij zijn naam!

De boze geest zei: 'Jezus ken ik en van Paulus weet ik.' Die twee zijn het inderdaad waard gekend te worden. 'Maar wie bent u?' Satan zegt ons hier door de mond van deze boze geest, dat hij geen zin heeft om de mindere lichten te kennen, zelfs al waren zij enkele van zijn eigen slachtoffers van bedrog. Het blijkt dat de duivel iemand is die voor gentleman wil doorgaan (snob). Hoe anders is onze gezegende Heer, wiens hart uitgaat tot de meest onbelangrijke en nederige van zijn heiligen. De Heer kent de zijnen, Hij heeft al de zijnen lief met een eeuwige liefde. Maar satan houdt ervan alleen de aristocratie te kennen, hij gaat niet vertrouwelijk om met zondaars. Hij houdt er niet van om te gaan met de gewone zondaar en toch zal hij de eeuwigheid doorbrengen met zondaars van de laagste soort.

De boze geest kende Jezus en Paulus en wilde bekendheid met hen erkennen. 'Maar, wie bent u?' Satan had alleen verachting voor deze kleine luiden. Ik vraag me af of de duivel zou toegeven dat hij mij kende? Zou hij van mij willen zeggen zoals van dezen: 'Wie bent u? Ik heb nooit van u gehoord.' De Bijbel duidt er op dat satan geen bijzondere aandacht besteedde aan velen van Gods volk. Ze laat zien dat hij speciaal die onder Gods heiligen opmerkt die het waard zijn. Alle 'grote' mannen in de Schrift waren de voorwerpen van de aandacht en de vijandschap van de duivel. Het is werkelijk een eer als satan er zin in heeft u te kennen.

Satan zei a. h. w. : 'Job ken ik.' Het antwoord van de duivel aan de Heer in Job 1: 9-12 toont dat hij Job goed had gadegeslagen en wist dat hij een bijzondere reputatie had, iemand wiens val een werkelijke overwinning voor satan zou zijn.

Satan zei, a. h. w. : 'Petrus ken ik.' De Heer zei tot Petrus: 'De satan heeft dringend verlangd u allen te mogen ziften als de tarwe; Ik heb echter voor jou gebeden dat je geloof niet zou ophouden' (Luk. 22:31-32). Petrus was een agressieve, rechtuit volgeling van Christus en de duivel voelde dat als hij hem ten val kon brengen, dat een heel belangrijke overwinning voor hem en een nederlaag voor de Heer Jezus zou zijn.

Satan zei, a. h. w. , 'Paulus ken ik. Ik zal hem ontmoedigen en maken dat hij zijn strijdende dienst voor Christus op zal geven.' En zo stond God satan toe om Paulus met de één of andere lichamelijke irritatie te treffen - een doorn voor het vlees, de engel van satan om hem te slaan (2Kor. 12:7).

En wat kunnen we zeggen betreffende de erkenning van de duivel van de grootheid van onze verheerlijkte Heer? Werkelijk zei hij van Hem: 'Jezus ken ik.' Niemand werd ooit door satan gekweld en vervolgd en verzocht zoals onze aanbiddelijke Heer, maar Hij kon tot tweemaal toe triomfantelijk tot hem zeggen: 'Ga weg, achter Mij satan.' Eén maal bij het begin van zijn openbare dienst toen satan Hem probeerde terug te houden van het kruis door Hem de heerlijkheid van deze wereld voor te houden en opnieuw aan het eind toen hij probeerde Hem er van af te brengen door Hem aan de schande van het kruis te herinneren (Matth. 16:22-23).

In al deze gevallen en in vele andere, werd satan verslagen. Bij ons onderwerp liet hij zijn eigen afgezanten lopen, maar hij kan de Heer Jezus of zijn dienaars niet op de vlucht slaan, dezen werden allen alleen meer bijzonder bruikbaar door hun ervaring aan de hand van de duivel.

Ja, satan kent Jezus, Petrus, Paulus. Kent hij mij? Ik zou er het land aan hebben zo te leven dat zelfs de duivel er niet naar zou verlangen om kennis met mij te maken. Zoals iemand juist heeft gezegd: als u nooit wenst door de duivel te worden gehinderd, doe dan niets, zeg niets, wees niets.

Als gevolg van dit alles werd de naam van de Heer Jezus groot gemaakt (vs. 17). De nederlaag van de duivel en de overwinning van de gelovige verheerlijken beide de naam van Hem onder wiens banier we de strijd van het geloof strijden.

35. Eutychus naar beneden gevallen

‘Wij voeren na de dagen van de ongezuurde broden van Filippi af en kwamen in vijf dagen bij hen in Troas, waar wij zeven dagen verbleven. Toen wij nu op de eerste dag van de week vergaderd waren om brood te breken, sprak Paulus, die de volgende dag zou vertrekken, hen toe en rekte zijn rede tot middernacht. Nu waren er vele lampen in de bovenzaal waar wij vergaderd waren. En een jonge man genaamd Eutychus zat in het venster en werd door een diepe slaap bevangen, toen Paulus lang sprak; en door de slaap bevangen viel hij van de derde verdieping naar beneden en werd dood opgenomen. Paulus echter kwam naar beneden, wierp zich op hem, sloeg zijn armen om hem heen en zei: Maakt geen misbaar, want zijn ziel is in hem. En hij ging naar boven, brak het brood en at, en hij praatte lang [met hen}, tot aan [de] dageraad, en zo vertrok hij. En zij brachten de jongen levend [terug] en werden buitengewoon vertroost’ (Hand. 20:6-12).

Deze unieke ervaring gedurende Paulus’ reizen is één van mijn lievelings- onderwerpen, waarover ik graag spreek. Het is vol praktische lering en wordt voorgesteld op een aanschouwelijke beeldende wijze. Laten we er in detail naar kijken:

Paulus is op zijn reis naar Jeruzalem, op die laatste reis, die ten slotte eindigde in zijn martelaarschap in Rome. Op die reis hielden ze even stil bij Troas (het Troje van de Griekse geschiedenis) en kwamen daar

aan op een maandag, want ons wordt verteld dat ze daar zeven dagen bleven en het de morgen na de eerste dag van de week verlieten, de dag waarop de val van Eutychus plaats vond.

Let er alstublieft op dat Paulus een volle week in Troas overbleef, blijkbaar om bij de heiligen te zijn op de dag des Heren om het brood met hen te breken. Het lijkt mij toe dat dit aantoont hoe kostbaar het gedachtenisfeest voor hem was, in het bijzonder toen hij er zo naar verlangde om af te reizen naar Jeruzalem, dat hij zelfs niet te Efeze wilde overblijven (vs. 16). Is de gedachtenis aan de Heer kostbaar voor u? Is het de uitdrukking van de christelijke eenheid en gemeenschap op aarde - het enige fysieke, zichtbare bewijs van de eenheid van de gelovigen en natuurlijk ook van de oneindige waarde van de dood van onze Heer Jezus Christus op Golgotha.

Merk daarna op dat zij elkaar ontmoetten op de eerste dag van de week, toen de discipelen samenkwamen om brood te breken. De taal wijst er op dat het hun gewoonte was op iedere 'dag van de Heer' samen te komen voor deze gelukkige en heilige gelegenheid, het levert een sterk bewijs dat de eerste discipelen begrepen dat het de wens van de Heer was dat zijn volk zijn dood op deze wijze tenminste eens in de week zou verkondigen.

Verder, er waren vele lampen in de bovenzaal waar zij vergaderd waren. Dit moest ons vertellen dat, wanneer heiligen zich vergaderen, er werkelijk vele lampen zijn, in geestelijke zin. Er is het licht van het kostbare Woord van God, het licht van de Heilige Geest dat geworpen wordt op bladzijden van het Woord en het voor ons verlicht, want Hij wordt genoemd de Geest van het 'Licht' (waar? mij niet bekend) Er is het licht dat iedere individuele gelovige verspreid, want wij allen

schijnen als lichten in de wereld. De bovenzaal is goed verlicht, wij gelovigen leven werkelijk in een gloed van heerlijkheid. Zij komen samen in de nacht. Beneden was duisternis, maar boven was het licht. Zo ligt ook eveneens deze wereld in de duisternis van de zonde en het ongeloof, terwijl de heiligen het licht van Gods tegenwoordigheid en van zijn Woord genieten. Zo was het in Egypte lang geleden, er was één machtig verschil die drie dagen van dikke duisternis. Het was over het gehele land duister, maar de kinderen van Israël hadden licht in hun woningen. In Egypte was het binnen en buiten donker, maar binnen bij de Israëlieten was stralend licht.

In Handelingen 20 kwamen zij samen in een bovenzaal, drie verdiepingen boven de grond, want we lezen dat Eutychus van de derde verdieping naar beneden viel. Het getal drie in de Schrift symboliseert de godheid, alsook de dood en de opstanding op de derde dag van Christus. Dus zien we deze gelovigen in dit beeld a. h. w. boven het peil van de wereld, door de dood en de opstanding van hun Heer gescheiden van de zondige wereld rondom, zoveel verhoogd boven het niveau van de wereld.

Paulus predikte tot hen, zo genoten ze van de dienst van dit uitgekozen vat aan wie de ontvouwing van de waarheid omtrent de gemeente was opgedragen - het hemelse karakter van haar zegeningen en bestemming. Het is de dienst in de Schrift die ons vertelt dat wij niet van deze wereld zijn, die ons opwekt de dingen te zoeken die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand. Merk op hoe rijk deze heiligen gezegend waren, evenals wij zijn in deze dag van de christelijke genade.

Ze hadden tenminste vijf grote voorrechten te genieten:

1. Daar was de gemeenschap der heiligen, want zij kwamen samen.
2. Zij hadden het voorrecht om de Heer te gedenken in zijn kostbare dood.
3. Zij vergaderden in een gloed van licht, want alle gelovigen zijn in het licht.
4. Zij stonden in geestelijke hoogte boven het lage niveau van de wereld.
5. Zij hadden de wonderlijke Nieuwtestamentische dienst waarvan de apostel de grote drager (vertolker) in de Schrift is.

Zo hadden zij het werkelijk 'goed', wat altijd gevaar inhoudt, hetzij in materiele, hetzij in het geestelijke rijk. Voorspoed is heel geschikt om tot zelfvertrouwen en geestelijke zorgeloosheid te leiden. Dit wordt geïllustreerd in de geschiedenis van deze jonge man Eutychus die uit het venster viel, want zijn naam betekent juist: 'Goed af.' Wanneer gelovigen het goed hebben, zijn ze geneigd te vallen zoals deze jonge man viel.

Eutychus zat in een venster, wat een heel gevaarlijke plaats is om er te zijn, vooral als dit venster op de derde verdieping is. Iemand had hem naar veiliger gebied moeten trekken voordat hij viel. Als een gelovige in een venster zit - wat betekent dat hij noch in de kamer is noch er buiten - verkeert hij in ernstig gevaar. Een christen moet helemaal voor Christus zijn en binnen bij de heiligen. Een jonge man die in het venster zit op de derde verdieping is behept met een te grote dosis zelfvertrouwen en dat is altijd misplaatst vertrouwen, zoals deze knaap binnenkort zou bemerken. Toen Petrus zei, 'Ook al

zullen allen over U ten val komen, ik echter niet' (Mt. 26:33), was hij reeds gevallen, hoewel hij dat niet wist. Ouderen moesten op hun hoede zijn voor jonge gelovigen die behept zijn met eigendunk, want zij gaan af op een val. Het is beter hen binnen te halen voordat zij schipbreuk lijden.

Waarom zat Eutychus eigenlijk in het venster? Waarom zat hij niet bij zijn broeders en zusters? Zou het mogelijk kunnen zijn dat hij met hen overhoop lag? Vaak als gelovigen beginnen verderweg te zitten achterin de zaal, kunnen we misschien een indicatie zien van geestelijk vertrek, dan is het de tijd hen in liefde achterna te gaan, niet later. Oudere broeders, met een hart van liefde voor de heiligen, moeten uitkijken naar elke aanwijzing van sluipende koelheid en geestelijke verlamming.

Misschien was Eutychus niet regelmatig in de samenkomsten geweest, maar daar hij gehoord had van de komst van deze vermaarde apostel, stelde hij zich ten doel daar die nacht te zijn. Onder ons zijn veel van die preek-beoordelaars. Zij komen alleen bij speciale gelegenheden bij de dienst. Zij vertellen u dat ze niet regelmatig komen omdat ze zo weinig krijgen van de gewone bidstond of Bijbelbespreking. Zij hebben de verkeerde psychologie, de Schrift leert ons dat we niet moeten samenkomen met de heiligen om te krijgen maar om te geven. Eutychus kan zijn gekomen om Paulus te horen spreken en vond hem helemaal niet zo interessant, hij viel in slaap. (Het geeft me een soort gluiperige voldoening om te zien dat tenminste één persoon in slaap viel tijdens de preek van Paulus, ik voel het nu niet zo erg wanneer ze dat doen onder mijn preek). Eutychus kan misschien op een harde wijze hebben geleerd dat het niet de spreker

is die het Woord kostbaar maakt, maar de toestand van de ziel van de toehoorder. Als u een ziel voor het voedsel hebt dan zult u voedsel voor uw ziel vinden.

Plotseling wordt de toespraak van Paulus door een val onderbroken. Eutyclus valt uit het venster op de begane grond - drie verdiepingen lager.

Maar, voordat hij viel, was hij reeds gevallen. Zijn val uit het venster was geen plotselinge zaak. Vers 9 zegt ons dat hij gevallen was lang voordat hij viel. Hij was in een diepe slaap gevallen voordat hij uit het venster viel. De eerste val was niet zo spectaculair als de tweede, maar het was verreweg de meest fatale. De tweede val resulteerde in zijn zegen, de eerste in zijn smart en pijn. Het vertelt ons het verhaal dat - geestelijk gesproken - geen gelovige ooit plotseling valt.

Misschien valt een heilige in een bepaalde verschrikkelijke morele zonde, anderen verwonderen zich er over en zeggen, 'Ik kan het niet geloven.' Maar als u had kunnen zien wat God ziet, dan zou u gezien hebben dat het zaad van die bezwijking lang van tevoren was gepoot. Er is niet zoiets als in zonde vallen, de ziel wandelt er eerder in, vaak over een periode van jaren en dan breekt plotseling de innerlijke verrotting uit in uiterlijk verderf.

Neem David als voorbeeld. Wij kennen allen zijn droevige zonde met Bathseba. Dit gebeurde niet zo maar ineens. Het was de koningen van Israël gezegd dat ze zich niet vele vrouwen zouden nemen (Deuteronomium 17:17), ze moesten slechts één vrouw hebben. Toch had David de ene vrouw na de andere gehuwd, duidelijk in strijd met het geschreven Woord van God. Hij was bezweken voor

zijn hartstocht voor vrouwen - door het te doen binnen de grenzen van de wet door hen wettelijk te huwen, maar de tijd kwam dat zijn verlangen hem op een dwaalspoor leidde en we weten hoe hij daarvoor leed gedurende de rest van zijn leven.

Eutychus viel helemaal van de derde-verdiepingscheiding van de wereld en haar geestelijke duisternis naar beneden tot op haar droevig niveau, helemaal van de top tot op de bodem. Hoe velen van ons hebben dit, tevoren of sindsdien, ook gedaan. Petrus zei op één ogenblik, 'U bent de Christus, de Zoon van de levende God' en niet lang daarna zwoer hij met vervloekingen en eden en zei, 'Ik ken de mens niet van wie u spreekt.' Is dat mogelijk? Ja, dat is het, bij Simon Petrus en bij u en bij mij ook. Denk er aan: de Schrift leert ons dat het vlees in de gelovige niet beter is dan in de ongelovige. Het vlees wordt nooit beter, het moet onder gehouden worden als de gelovige met God wandelt in nederigheid, in dagelijkse afhankelijkheid en in niet sparend zelfoordeel.

Nu, Paulus ging naar beneden en wierp zich op deze gevallen jonge man. Is dit niet verbazend. Eutychus viel helemaal van de derde verdieping op de grond en nu valt Paulus nog eens op hem. Je zou denken hij heeft genoeg gehad en dat Paulus alleen maar de toegebrachte schade nog verergerde. Maar let er op dat Paulus eerst naar beneden ging, voordat hij zich op hem wierp. Hij viel niet op deze dwaze jonge man vanaf zijn eigen hoger niveau op de derde verdieping, maar hij ging naar beneden tot op het niveau van de jonge man en wierp zich toen op hem.

Wat is dit een liefelijk beeld van de dienst van een ware herder. Als we een hulp voor een gevallen gelovige moeten zijn en gebruikt

worden voor zijn herstel, dan moeten we niet op hem vallen van onze hoogte, maar tot zijn niveau afdalen. Als wij op hem vallen van de derde verdieping dan zijn we geneigd het laatste beetje adem uit hem te stoten, indien er al iets overgelaten is en kwetsen we niet alleen de gevallen maar ook onszelf. Wanneer een christen zondigt, dan varen sommigen tegen hem uit vanaf hun verheven geestelijke superioriteit en zeggen misschien: 'Dat had je niet moeten doen, ik zou zo iets nooit doen, je moest wel je verdiende loon krijgen.' Nee, het Woord van God zegt ons de gevallen te herstellen, 'in een geest van zachtmoedigheid, ziende op uzelf, opdat ook u niet in verzoeking komt.' Met andere woorden, te doen zoals Paulus deed, ga af naar het niveau van de gevallen en probeer met tederheid in nederigheid en zelfoordeel hem terug te brengen in gemeenschap met de Heer.

Dat is het wat Paulus deed. Hij ging naar beneden, toen wierp hij zich op hem en sloeg de armen om hem heen. Let op deze drie grote stappen. Eerst komen tot de gevallen in nederigheid en zelfverloochening, dan (door zich op hem te werpen) hem ernstig en duidelijk te zeggen welke vreselijke oneer hij over de naam van Christus heeft gebracht, dan - hem omarmen, dat is in liefde proberen hem terug te brengen tot Hem tegen wie hij heeft gezondigd. Paulus drukte deze jonge man tegen zijn eigen kloppend hart van liefde en erbarming. Dat woord 'omarmde hem- sloeg de armen om hem heen' is een zeer sterk woord, dat wijst er op dat hij hem vurig tegen zijn borst drukte. Liefde is een sterke band die de zwakste, de zondigste zal binden.

Paulus zei: 'zijn ziel is in hem.' Het is uit de tekst niet duidelijk of dit betekent dat hij door de val gedood was of dat hij enkel hersteld

was van de shock en het gevolg van de val. Wanneer het Woord van God de taal meer dubbelzinnig laat is het vaak de bedoeling dat het zo moet zijn. Als de val hem had gedood dan zou dat in haar geestelijke betekenis er op wijzen dat de jonge man een ongelovige voorstelt - iemand die geen geestelijk leven heeft. Zondaars vallen vaak in ernstige zonde die zou kunnen leiden tot hun bekering door de genade van God. Als de jonge man door zijn val niet was gedood zou het er, naar ik geloof, op wijzen dat hij een gelovige voorstelt, ongeacht welk een ernstige val een gelovige kan doorstaan, hij kan daardoor zijn verlossing niet verliezen. Zodanigen hebben herstel nodig, hebben het nodig hun zonden te belijden om hersteld te worden in gemeenschap met God en met zijn heiligen. In ieder geval, de dienst door Paulus uitgevoerd heeft haar boodschap voor iedere herder van de schapen. Wij behoren de redding van de verlorenen en het herstel van de geredden te zoeken. Liefde zal in ieder geval veel tot stand brengen.

Na de opwekking ging Paulus lange tijd door met spreken tot aan de dagenraad. Juist omdat Eutychus naar beneden viel nam Paulus de schuld er van niet op zich vanwege zijn lange toespraak, maar ging er mee door. Men zou vandaag graag zien dat preken werden onderbroken door het een of ander sensationeel geval - het herstel van gevallen heiligen of de bekering van verloren zondaars.

36. Paulus' rede tot de oudsten van Efeze

'Hij nu zond van Miléte [een boodschap] naar Efeze en riep de oudsten van de gemeente bij zich. En toen zij bij hem waren gekomen, zei hij tot hen: U weet hoe ik van [de] eerste dag af dat ik Asia betrad, al die tijd bij u ben geweest, terwijl ik de Heer diende met alle nederigheid, onder tranen en met beproevingen die mij overkwamen door de aanslagen van de Joden; hoe ik van wat nuttig was niets heb nagelaten u te verkondigen en te leren in het openbaar en in de huizen, terwijl ik zowel aan Joden als Grieken de bekering tot God en het geloof in onze Heer Jezus betuigde.

En nu, zie, gebonden in de Geest reis ik naar Jeruzalem, zonder te weten wat mij daar zal ontmoeten, behalve dat de Heilige Geest mij van stad tot stad betuigt en zegt dat mij gevangenschap en verdrukkingen wachten. Maar ik reken mijn leven niet als kostbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop volbreng en de bediening die ik van de Heer Jezus heb ontvangen, om het evangelie van de genade van God te betuigen.

En, zie, ik weet dat u allen onder wie ik ben rondgegaan om het koninkrijk te prediken, mijn 234 gezicht niet meer zult zien. Daarom getuig ik u op de dag van vandaag, dat ik rein ben van het bloed van allen; want ik heb niet nagelaten u de gehele raad van God te verkondigen.

Past op uzelf en op de hele kudde, waarin de Heilige Geest u als opzieners heeft gesteld, om de gemeente van God te hoeden, die Hij Zich heeft

verworven door het bloed van zijn eigen [Zoon]. Ik weet, dat na mijn vertrek wrede wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet sparen; en uit uzelf zullen mannen opstaan, die verdraaide dingen spreken om de discipelen achter zich af te trekken.

Daarom waakt, en herinnert u dat ik drie jaar, nacht en dag, niet heb opgehouden ieder met tranen terecht te wijzen. En nu draag ik u op aan God en aan het woord van zijn genade, die machtig is op te bouwen en het erfdeel te geven onder alle geheiligden. Niemands zilver, goud of kleding heb ik begeerd. U weet zelf, dat deze handen in mijn behoeften en in die van hen die bij mij waren, hebben voorzien.

In alles heb ik u getoond, dat men door zo te arbeiden zich de zwakken moet aantrekken en de woorden van de Heer Jezus in herinnering moet houden, dat Hijzelf heeft gezegd: Het is gelukkiger te geven dan te ontvangen.

En toen hij dit had gezegd, knielde hij neer en bad met hen allen. En zij barstten allen uit in groot gewezen en vielen Paulus om de hals en kustten hem innig, het meest bedroefd over het woord dat hij had gezegd, dat zij zijn gezicht niet meer zouden zien. En zij deden hem uitgeleide naar het schip' (Hand. 20:17-38).

In dit hoofdstuk komen we aan het eind van de dienst van Paulus zoals verhaald, daar hij vanaf hier een gevangene wordt van de Heer en tenslotte zijn martelaar. De zendingsijver om te gaan naar de verder weg gelegen gebieden nadert haar hoogtepunt en de verzen die nu voor ons liggen bevatten een onvergelijkelijke optelling van zijn werk van de voorbijgegangene jaren, zijn tegenwoordige raad en waarschuwing en het toekomstige vooruitzicht en zijn getuigenis

voor Christus. Het gehele gedeelte is een prachtige commentaar op de man, zijn methoden, zijn dienst, boodschap, wijze van leven, zachtmoedigheid en bescheidenheid. Het is de stem van iemand die niet alleen een evangelist was aan wie het evangelie van de genade van God was toevertrouwd, maar ook een leraar bij uitstek en een ware herder van de kudde. Deze afscheidsrede is werkelijk een uitdrukking van de ideale christelijke dienst en is van de hoogst mogelijke waarde voor iedere ernstige christen die probeert de Heer te dienen naar het grote voorbeeld van de apostel van de volken.

Paulus zond om de oudsten van de gemeente van Efeze. Niet om de oudsten van Korinthe, of van Galatië, maar van Efeze, waar de volle waarheid betreffende de gemeente en haar hemels karakter was onderwezen - zoals we het duidelijk uitéengezet vinden in de brief aan de Efeziërs. De afscheidsrede van Paulus is het Woord van God voor zijn gemeente vandaag.

Paulus denkt niet aan apostolische opvolging zoals waarop sommigen vandaag ten onrechte aanspraak maken. De enige apostolische opvolging waarvan hij weet is dat wrede wolven binnenkomen die de kudde niet zullen sparen. Hoe volledig is die voorzegging gebeurd, de gehele kerkgeschiedenis getuigt er van. Uit hen zelf zouden mannen opstaan die verdraaide dingen spreken, om de discipelen achter zich af te trekken. Paulus waarschuwt voor kwaad dat van binnenuit zowel als van buitenaf komt. Er zouden geen opvolgers van de apostelen zijn, maar de Heer zou oudsten in de vergaderingen van de gelovigen doen opstaan, om de zorg op zich te nemen voor het volk van de Heer. Aan hen laat Paulus zijn laatste woorden van

raad en waarschuwing achter en stelt zijn eigen leven van opoffering voor als een voorbeeld van ware christelijke toewijding.

Merk deze kenmerken op bij de gesteldheid van de trouwe dienaar van Christus:

1. Hij diende de Heer in alle nederigheid van geest (vs. 19). De allereerste eigenschap van een prediker moet nederigheid zijn. Niets is verachtelijker dan geestelijke eigendunk en trots. De dienaar van Christus moet bekleed (omgord) zijn met nederigheid.
2. Hij diende onder veel tranen (vs. 19). Drie jaar lang wees hij iedereen dag en nacht onder tranen terecht (vs. 31). De zaaier gaat al wenende voort, terwijl hij kostbaar zaad draagt, het Woord met zijn tranen en gebeden drinkt. Verloren zondaars en behoeftige heiligen vragen altijd om zielsoefening van de kant van de ware herder.
3. Paulus hield niets terug wat nuttig was (vs. 20). Hij had niet nagelaten hen de hele raad van God te verkondigen (vs. 27). Hij was niet iemand die de huik naar de wind hing (die zich schikte uit eigenbelang), hij zocht niet mensen te behagen en dus was hij rein van het bloed van alle mensen. Als een trouwe dienaar kwam hij niet altijd in een zachtmoedige geest, maar moest soms de roede gebruiken (1Kor. 4:21).
4. Hij onderwees de waarheid in het openbaar en van huis tot huis. Niet alleen vanaf het spreekgestoelte, maar in persoonlijk contact met enkelingen predikte hij Christus. Vaak is de 237 persoonlijke aanraking veel effectiever dan iedere andere vorm of methode in het bereiken van zielen.

5. Hij was niet in het werk van de Heer om het geld (vs. 33). Hij leert dat het terecht is dat de dienaar van het woord ondersteunt wordt, want zij die het evangelie prediken moesten leven van het evangelie. Maar het is verkeerd zich de dienst van de Heer aan te matigen ter wille van materieel gewin, hoe vaak is toch de naam van Christus onteerd door hebzuchtig zelfzuchtig belang.
6. In plaats van naar geld uit te zien, had Paulus met eigen handen gewerkt en niet alleen zichzelf maar ook die bij hem waren ondersteund (vs. 34-35). Velen kunnen de Heer doeltreffend dienen en tegelijkertijd in hun eigen onderhoud voorzien. Paulus vraagt de oudsten om te denken aan de woorden van de Heer Jezus dat 'Het gelukkiger is te geven dan te ontvangen.' Zulke woorden worden nergens in één van de evangeliën vermeld, maar hun gevoelens was belichaamd in de prediking en de praktijk van onze Heer. Misschien zei Hij deze woorden, ze zijn zeker de moeite waard om er te allen tijde aan te denken.
7. Het gehele leven van Paulus was een leven geweest van totale zelfverloochening. Hij rekende zijn leven niet kostbaar voor hemzelf (vs. 24), zodat hij zijn loop met vreugde zou kunnen volbrengen. Hij rekende zijn leven niet kostbaar voor hemzelf, hij rekende het kostbaar voor de Heer. Een leven, tenzij geleefd voor Christus, is werkelijk niets waard. Het is niet nodig om er een hoge waarde op te stellen. Maar, als het voor Hem wordt geleefd, is het inderdaad kostbaar en dan is het volkomen veilig om het in de handen van Hem te laten. Hij weet hoe, waar, wanneer en hoe lang het te gebruiken. Men kan het zich veroorloven om

‘zorgeloos’ met zijn leven te zijn wanneer het toevertrouwd is aan Hem.

8. Niemand kende misschien zulke beproevingen, zo’n lijden en oneer als Paulus, maar het maakte hem niet cynisch (ongevoelig). Hij zegt dat hij wenst zijn loop met blijdschap (St. vert.) te volbrengen (vs. 24). Hij kende veel verdriet, toch verblijdde hij zich altijd. Zo gelijk aan zijn Meester, die om de vreugde die voor Hem lag, [het] kruis heeft verdragen, terwijl hij de schande heeft veracht (Hebr. 12:2), die kon zeggen met het kruis en al haar vreselijke verschrikking vóór Hem: ‘Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God.’ De dienst van de christen moet er niet één zijn van koude plicht, maar van een warme, liefhebbende, blijde weerklank.
9. Paulus predikte een viervoudige boodschap zoals in deze rede wordt voorgesteld:
  - bekering tot God en geloof in onze Heer Jezus Christus (vs. 21),
  - het evangelie van de genade van God (vs. 24),
  - het koninkrijk van God (vs. 25),
  - de hele raad van God (vs. 27)

Het lijkt mij dat in deze vier vormen van dienst de eerste en de derde de nadruk leggen op de waarheid van de verantwoordelijkheid van de gelovige, in de allereerste plaats bekering en geloof in het evangelie als zondaar, dan om gehoorzaam te zijn als een onderdaan in zijn

koninkrijk - om het koninkrijk van God waard geacht te worden, waarvoor wij ook lijden (2Thess. 1:5)

De beide andere, de tweede en de vierde stellen de soevereine genade van God voor: eerst het evangelie van Gods onvergelykelijke liefde gepredikt aan verloren zondaars en dan de hele openbaring van de goddelijke waarheid die zo volledig wordt ontvouwd in de christelijke brieven. Zo dekte de veelkleurige dienst van Paulus geheel elk stadium van het evangelie en het christelijke onderwijs.

En nu draagt deze bejaarde dienaar van de Heer, die op het punt staat deze geliefde heiligen voor altijd te verlaten, hen op aan God en aan het woord van zijn genade. Hij draagt ze niet op aan popes of priesters, aan heren of leken, maar aan God - aan de God die Zichzelf had geopenbaard als een God van genade. Aan God die geheel instaat is om te maken dat de zwakste van zijn volk zijn Woord begrijpt, want iedere gelovige heeft de Geest van God ontvangen opdat hij weet de dingen die hem door God geschonken zijn (1Kor. 2:12).

Paulus herinnert deze Efeziërs er aan dat de Heilige Geest hen gesteld had als opzieners (hetzelfde woord wordt vertaald met bisschop, zoals in Filippenzen 1:1 en elders; in de K. J.) Hoewel we in Handelingen lezen dat Paulus deze mannen voor hun dienst als opzieners had aangewezen, toch vertelt hij hen dat het gedaan was onder de leiding van en door het gezag van de Heilige Geest van God. Terwijl de Heer Jezus het enige hoofd is van de gemeente dat de Bijbel erkent, acht Hij het goed raadzaam om in iedere vergadering van zijn heiligen menselijke leiders, genaamd oudsten - wat betreft hun leeftijd - te doen opstaan en opzieners of bisschoppen - wat hun bekwaamheid betreft. De Schrift voorziet niet in de aanwijzing van oudsten na het

vertrek van Paulus, maar ze toont dat zij die door God bekwaam gemaakt zijn om de heiligen te leiden en te besturen erkend behoren te worden en omwille van hun werk zeer hoog te achten zijn (1 Thess. 5:12-13)

Deze oudsten wordt gezegd in de allereerste plaats op 'zichzelf' te passen. Paulus zegt hetzelfde tot Timotheüs in 1 Timotheüs 4:16 waar we lezen: 'Geef acht op jezelf.' Leaders onder het volk van God moeten er op toezien dat hun eigen levens voortdurend zo zijn dat zij godvruchtig zijn, ernstig en, minzaam. Lees de voorwaarden van een oudste in 1 Timotheüs 3:1-7.

Ten tweede, zij moeten acht geven op de kudde (oppassen). Petrus die zelf een oudste is vertelt ons hetzelfde in 1 Petrus 5:1-5. De kudde, zegt Petrus, is de kudde van God (soms spreken dienaars over 'mijn' kudde, maar ze is niet van hen), vaak scheren predikers de kudde meer dan dat ze haar voeden. Zowel in Hand. 20 als in 1 Petrus 5 is het Griekse woord dat vertaald is met voedt het woord herder. Het volk van God heeft natuurlijk voedsel nodig en het is een groot voorrecht de schapen te leiden naar groene weiden, maar zij hebben in het bijzonder pastorale zorg nodig en wijs leiderschap.

De A.V. leest dat de Heilige Geest deze oudsten heeft gemaakt tot opzieners over de kudde, maar het Griekse woord betekent meer onder, zoals het juist wordt weergegeven in 1 Petrus 5:2. Aan oudsten is geen plaats gegeven als heren, maar van leaders, niet over, maar temidden van de kudde. Zij maken deel uit van en met de heiligen, terwijl zij hen niet leiden krachtens verleend gezag, maar door hun geestelijk voorbeeld en door God gegeven bekwaamheid. Zulke herders zijn direct verantwoordelijk aan de 'Overste' herder (1 Petr.

5:4) en zullen als Hij verschenen is de onverwelkelijke kroon der heerlijkheid uit zijn handen ontvangen. Het is voor onze Heer een zeer kostbare dienst, de door zijn bloed gekochte heiligen zijn Hem zeer dierbaar.

Als zij het voorbeeld van Paulus zouden volgen moesten deze oudsten ook: Op zichzelf passen, de kudde hoeden, over hen waken en ze terecht wijzen. Gezegend is de gemeente die ernstige, toegewijde oudsten heeft om de gelovigen te leiden naar groene weiden en aan stille wateren zowel als de lammeren te beschermen tegen de roofzuchtige wolf.

37. Ik meende dan bij mijzelf

'Ik meende dan bij mijzelf, dat ik tegen de naam van Jezus de Nazoreër veel vijandigs moest doen' (Hand. 26:9).

Ik zou graag een beetje ruimte aan deze unieke belijdenis van de voormalige vervolger van de heiligen willen wijden zoals hij voor koning Agrippa zijn sensationele ervaring verhaalt. Er zijn tenminste zeven belangrijke punten in dit opmerkelijk vers:

1. Ik - de verkeerde persoon vulde zijn visioen. Wat een vijand is deze 'ik' van de natuurlijke mens! Het is een grote opluchting wanneer hij gekruisigd is met Christus, als de ware bevrijding en vrede worden gekend, wanneer het niet langer 'ik' is, maar Christus die in mij woont, die op de troon van mijn hart zit.
2. Ik meende dan - en hij dacht verkeerd. Hoe beroemt de mens zich op zijn intellectuele bekwaamheid, terwijl hij naar het schijnt niet weet wat de Schrift zo duidelijk leert: dat Gods gedachten hoger zijn dan de aarde. God heeft een openbaring gegeven - de Schrift der waarheid - om ons denken te sturen, om onze gedachten in de juiste kanalen te plaatsen en te houden. Iedere gedachte moet gevangen worden genomen tot de gehoorzaamheid van Christus (2Kor. 10:5).
3. Ik meende bij mijzelf. Wat een tragedie doemt op in deze ongeëvenaarde uitdrukking van eigenzinnige zelfgenoegzaamheid. Het doet ons denken aan het verhaal dat de Heer vertelde over een

rijk mens wiens schuren barstten van gewassen en die overlegde 'bij zichzelf' en zei, 'Wat zal ik doen?' (Luk. 12) Het is als de farizeeër van Lukas 18:11 die bad 'bij zichzelf.' Geen van dezen zocht raad elders, zij wisten alles wel, zij lieten God buiten hun overleggingen. In het gebed zoeken we raad bij God, maar Saul vroeg nooit werkelijk raad aan de God die hij beleed te dienen. Zijn gedachten verlieten hun tehuis niet. De meest bekrompen persoon is hij die God er buiten laat, wiens gedachten nooit de nauwe grenzen van zijn eigen beperkte brein verlaten. Afhankelijk daarvan, zal de ziel die geen hulp zoekt van de alwetende en almachtige God onvermijdelijk ergens de verkeerde weg op gaan. Saul vond het zo. Terwijl hij in zijn fanatische ijver dacht dat hij de wil van God deed, deed hij in werkelijkheid precies het omgekeerde.

4. Ik moest doen. Plicht was het motief van Saul van Tarsus vóór zijn bekering. Plicht is maar een koud, vaak harteloos motief. Plicht schiet te kort om het hart aan God te geven, die zegt, 'Mijn zoon! geef Mij uw hart' (Spr. 23:26). Het gebod zegt niet eerst 'U zult de Heer uw God dienen', maar 'U zult de Heer, uw God, liefhebben met heel uw hart' (Mt. 22:37). De oudste zoon zei tegen zijn vader 'Zie, zoveel jaren dien ik u,' maar dat had hem alleen maar hard en bitter gemaakt en vol kritiek toen zijn zondige maar berouwvolle verloren broer thuis werd verwelkomd. Een leven geregeld door plicht kan zeer hard, koud en schijnheilig zijn. De ergst gek is een religieuze, (in anderen is het geweten een in bedwang houdende kracht), in hem wordt het een meedogenloze dwingende kracht. Het geweten maakte Saul tot een moordenaar van christenen. Liefde, de machtige liefde

van Christus, maakte hem tot een nederige volgeling van de Heer Jezus Christus en een lijdende dienaar van zijn Heer. Het is de liefde van Christus - niet de harde plicht - die de gelovige voortaan dwingt niet voor zichzelf maar voor Hem te leven die voor hem stierf en weer opstond.

5. Ik moest doen. De mens doet graag iets. Bij God komt te 'zijn' het eerst. Dienst van een zondaar wordt door Hem niet aangenomen. Aanbidding gaat aan dienst vooraf. Het hart moet juist zijn bij God voordat de handen geschikt zijn om zijn wil te doen. We worden niet de zijnen door goede werken, maar, eenmaal gered, zijn we in Christus geschapen tot goede werken, werken die voortvloeien uit een hart dat gevuld is met het wonder van de liefde van Christus.
6. Veel vijandigs. (veel dingen, K. J. vert.) Maar, zoals de Heer zei van Maria in Lukas10, 'Eén ding is nodig. ' Zoals Paulus schrijft in Filippenzen 3:13, 'maar één ding [doe ik]', ik strek mij uit naar wat vóór is en vergeet wat achter is. De rijke man uit Markus 10 deed ook vele dingen, maar de Heiland vertelde hem dat hem één ding ontbrak - het ene ding dat nodig is. Zonder reddend geloof in Christus, dat door de liefde van God in de ziel wordt voortgebracht, zijn geen werken, het doet er niet toe hoe vele en hoe groot, iets waard in zijn ogen, inderdaad, het zijn zonden waarover men berouw moet hebben.
7. Tegen de naam van Jezus de Nazoreeër. Saul van Tarsus kende Jezus niet, dat was de slechte wortel van waaruit zijn hele boze loop ontsprong. Hij leerde Hem later kennen en liefhebben en in zijn hele leven werd een omkeer teweeggebracht. Van een

vervolger werd hij de vervolgte, harde 244 plicht werd veranderd in liefhebbende, nederige dienst. De naam van Jezus die hij eens verachtte, werd nu zijn roem en heerlijkheid. Hij leerde dat de verachtte Jezus van Nazareth in werkelijkheid de Heer der heerlijkheid was, want bij zijn bekering zag hij Hem in de geopende hemel, zittende aan de rechterhand van God. Voortaan roemde hij in het kruis van Christus waardoor de wereld voor hem gekruisigd was en hij voor de wereld. (Gal. 6:14)

38. Koning Agrippa hoort het Evangelie

‘En toen ik daarvoor naar Damascus reisde met volmacht en opdracht van de overpriesters, zag ik, o koning, midden op [de] dag onderweg een licht uit de hemel, sterker dan de glans van de zon, mij en hen die met mij reisden omstralen. En toen wij allen op de grond vielen, hoorde ik een stem tot mij zeggen in de Hebreeuwse taal: Saul, Saul, waarom vervolgt je Mij? Het valt je hard tegen [de] prikkels achteruit te slaan En ik zei: Wie bent U, Heer? En de Heer zei: Ik ben Jezus die jij vervolgt. Maar sta op en ga op je voeten staan; want daartoe ben Ik je verschenen, om je voor te bestemmen tot een dienaar en getuige zowel van wat je <van Mij> hebt gezien als van dat waarin Ik je zal verschijnen, terwijl Ik je wegneem uit het volk en uit de volken, tot welke Ik je zend om hun ogen te openen, opdat zij zich bekeren van [de] duisternis tot [het] licht, en van de macht van de satan tot God; opdat zij vergeving van zonden en een erfdeel onder de geheiligden ontvangen door geloof in Mij’ (Hand. 26:12-18).

Sprekende over zijn bekering voor koning Agrippa, vermeldt Paulus ‘een gezicht en een stem.’ Paulus zag een licht sterker dan de glans van de zon. Bij een andere gelegenheid vertelt hij ons dat hij 246 toen de Heer zag. Bij de schepping beval God het licht om uit de duisternis te schijnen (2Kor. 4:6), terwijl het licht van de zon later werd gezien in haar heerlijkheid. Maar een sterker licht - [de] lichtglans van de kennis

van de heerlijkheid van God in [het] aangezicht van Jezus Christus schijnt in het verduisterde hart als God de zondaar tegenkomt, zoals Hij hier Paulus tegenkwam. Het heerlijke licht dat Paulus zag en dat hem met blindheid trof, is het licht dat wij zien op een geestelijke wijze wanneer we Christus zien als onze Verlosser. Paulus zag een licht uit de hemel en later was altijd zijn dienst gemerkt door die hemelse gloed.

Dan hoorde jij een stem - de stem van de Heer Jezus. Een stem die hem bij name riep en hem wegzond om Christus te prediken in de wereld. Op een andere wijze - door het Woord door de Geest - roept diezelfde stem ons en zendt ons ook weg met het evangelie.

De Heer zei tegen Paulus dat Hij aan hem verscheen om hem tot een dienaar en getuige te maken terwijl Hij hem wegnam uit het volk (van Israël) en uit de volken, tot welke Hij hem nu zond. De gedachte schijnt te zijn dat Paulus voortaan niet langer Jood en zeker geen heiden zou zijn, maar hij zou uit beiden genomen worden en tot dit nieuwe lichaam behoren - de gemeente - waarin noch Jood noch heiden is, hoewel ze uit beide groepen is samengesteld, maar uit hen die door de genade van God verlost zijn.

Paulus' ogen waren eerst gesloten voor zijn vreselijk verleden, dan geopend om Christus in zijn heerlijkheid te zien en nu wordt hij weggezonden om 'de ogen te openen' van anderen en ze af te wenden van de duisternis tot [het] licht en van de macht van de satan tot God. Paulus zegt dat hij een drievoudige boodschap moest verkondigen, met drie negatieve zegeningen en drie positieve.

De negatieve zijn:

1. Mensen van de duisternis te bekeren, van de morele duisternis waarin de zondaar leeft en zich beweegt.
2. De mens te bekeren van de macht van de satan, van de zonde en van de schuld en van de macht van de zonde.
3. Om vergeving van zonden te ontvangen. Alle daden van het verleden voor altijd weggedaan, want het bloed van Jezus reinigt van alle zonde.

De drie positieve zegeningen:

1. De mensen tot het licht te bekeren. Zoals Petrus zegt: ‘Die u uit de duisternis heeft geroepen tot zijn wonderbaar licht’ (1Petr. 2:9). En in dat licht van het leven zullen we wandelen tot de reisdagen voorbij zijn.
2. Te bekeren van de macht van satan tot God. Hoe wonderbaar is de bevrijding van de noodlottige heerschappij van de duivel tot de vrijheid van de genade waarmee Christus ons vrijmaakt. God heeft ons niet alleen verlost, maar leeft nu in ons door zijn Geest, om zijn welbehagen te willen alsook om te doen.
3. Om de gelovige te verzekeren van een hemelse erfenis, die we nu reeds grotendeels mogen genieten omdat God ons het ‘onderpand’ van zijn Geest heeft gegeven (Ef. 1:14).

In deze drie positieve zegeningen wordt de gelovige in Jezus in een nieuwe positie verheven, hij ontvangt een nieuwe kracht en ziet uit op een nieuw vooruitzicht.

Koning Agrippa, wat hebt u te zeggen over dit alles? Wat hebt u, in vergelijking hiermee, dat waard 248 is om te hebben? U met uw aardse macht, uw hebzucht en uw lusten. Paulus zegt tot hem: 'Ik zou God wel willen bidden dat én straks én voor lange tijd niet alleen u, maar ook allen die mij vandaag horen, zodanigen werden zoals ook ik ben, uitgezonderd deze boeien.' De gevangene was veel gelukkiger dan de koning. Zo is iedere gelovige in Jezus - het doet er niet toe hoe zijn positie in het leven is.

39. De Slang en het Vuur

'En nadat we behouden waren, vernamen we dat het eiland Malta heette. En de inheemsen bewezen ons buitengewone menslievendheid, want zij staken een vuur aan en haalden er ons allen bij vanwege de regen die begon te vallen en vanwege de koude. Toen nu Paulus een hoop takken had bijeengeraapt en op het vuur gelegd, kwam er door de hitte een adder uit en deze beet zich vast in zijn hand. Toen nu de inheemsen het beest aan zijn hand zagen hangen, zeiden zij tot elkaar: Deze man is zeker een moordenaar, die, nadat hij uit de zee behouden is, de Gerechtigheid niet laat leven. Hij dan schudde het beest af in het vuur en ondervond niets kwaads. Zij nu verwachtten dat hij zou opzwellen of plotseling dood neervallen. Toen zij echter na lang wachten zagen dat hem niets bijzonders overkwam, veranderden zij mening en zeiden dat hij een god was' (Hand. 28:1-6).

Er zijn enkele nuttige lessen die geleerd moeten worden van deze aantrekkelijke belichting van de ervaringen van Paulus.

Vanwege de regen en de kou was een vuur ontstoken. De inheemsen deden dat, naar ons verteld wordt. Vaak kunnen zondaars vriendelijker zijn in bedachtzaam handelen dan christenen. Zoals dezen warmte nodig hadden voor hun lichamen, hebben wij dat nodig voor onze zielen. Gelovigen worden zo gemakkelijk koud op een geestelijke wijze, zij hebben vuur nodig om warm en ijverig te blijven in de zaak van Christus en de genieting van zijn Woord. In de Bijbel worden verschillende wijzen van warm houden voorgesteld. Een zeer

belangrijke is natuurlijk door het hart verwarmd te hebben met de kostbare waarheid van het Woord. Zoals de psalmist zegt, 'bij mijn verzuchting laaide vuur op' (Ps. 39:3) ('een vuur ontbrandde in mijn overdenking' St. vert.). Er is een geweldige behoefte om het Woord van God te overdenken, zodat de Heer en zijn Woord kostbaar voor ons kan zijn. Iets anders dat ons warm houdt is ijver voor de eer van onze Heer, want ons wordt gezegd in Hooglied 8:6 dat 'de ijver hard is als het graf; haar kolen zijn vurige kolen, vlammen van Jahweh' (St. vert.)

Een van de beste manieren om warm te blijven is medegelovigen te ontmoeten. Prediker 4:11 werpt de vraag juist op: 'Hoe zal één alleen warm worden?' Een vuur moet, om helder te branden, worden aangemaakt door een hoeveelheid kolen of houtjes. God heeft christelijke gemeenschap ingesteld met het doel de heiligen warm te houden en levend voor Gods zaken.

Vaak wordt de geschiedenis verteld van een broeder die er mee ophield de diensten bij te wonen, met genoeg reden tot ontevredenheid naar zijn eigen oordeel. Een trouwe predikant ging naar hem toe en vond hem thuis bij een mooi kolenvuur in de haard. Na de begroeting en inleidende opmerkingen nam de bezoeker een witte hete kool uit het vuur en legde ze met de tang op de haard vóór in het vuur, op zichzelf. Ongeveer tien minuten later, toen de kool koud en zwart geworden was, nam hij ze op met zijn blote handen, gooide ze terug in het vuur, nam zijn hoed, zei zijn gastheer goede nacht en ging naar buiten, zonder een ander woord. De preek was zo helder als de dag. Wanneer iemand de omgang met de andere gelovigen verlaat, dan wordt men spoedig koud en duister en nutteloos.

Paulus verheugde zich in het vuur, maar hij kende goed het Schriftuurlijke onderwijs dat ware christelijkheid niet alleen bestaat uit het genieten van voorrechten maar ook uit het op zich nemen van verantwoordelijkheid. Doet u dat? Indien u werkelijk de warmte van de christelijke liefde wenst te genieten, hoe zit het er dan mee wat betreft het bijdragen eraan? 'Het bijeenrapen van takken' is de slagzin voor gelukkige christelijke gemeenschap. Paulus verzamelde een hoop takken. Hij achtte zich niet boven een beetje hard werk - rondzien voor wat hout om het vuur brandende te houden. Het is hard en nederig werk, dit zich zo diep neerbuigen om takken op te rapen.

Nederige dienst, dat is het wat God wenst en wat de heiligen nodig hebben. Er zijn er genoeg die een taak willen hebben, niet zo veel die het werk wensen te doen. Paulus was niet van dat soort. Hij verzamelde een hoop (het Griekse woord is menigte) takken, hij werkte hard en bracht een zware lading hout. Denk er ook aan dat het regende, dus het was geen aangename klus. Vele heiligen raken gemakkelijk ontmoedigd als er een beetje koud water over hun inspanningen wordt uitgegoten, maar zo niet bij Paulus. Doe iets voor de Heer in plaats van zitten te sidderen en te kritiseren en u zult warm worden en zult anderen verwarmen.

De duivel houdt niet van een gelukkige, nuttige christen. Dus - kwam er een adder uit de hitte en beet de apostel. Hitte maakt slangen wakker is mij verteld, het maakt zeker de duivel wakker. Wanneer gelovigen koud zijn of ingeslapen, gaat ook de duivel slapen, dan is het niet nodig de wacht te houden. Maar als de Heer zijn heiligen wakker maakt, ze heet laat worden, dan is de duivel daar.

Deze heidenen hadden de verkeerde gedachte, zoals zo velen nu, wij behoren beter te weten. Zij besloten dat Paulus een misdadiger moest zijn omdat de giftige slang hem beet. Het omgekeerde was waar. De Bijbel toont duidelijk dat satan achter hen aangaat die het dichtst bij de Heer wandelen. De duivel haat hen wiens leven en wiens dienst Christus verhogen, hij zal altijd proberen hen te hinderen of schade toe te brengen.

Paulus schudde het beest af in het vuur. Vaak genoeg zijn gelovigen niet zo verstandig. Zij staan satan toe hen te verslaan, in plaats van anders om. Wanneer de duivel ziet dat het met een groep gelovigen goed gaat, wanneer God werkt en zielen worden gered, dan komt hij er bij om zijn listen in beweging te brengen. Eén van de meest algemene en meest vreselijke is de heiligen te aan te zetten tot zelfzuchtigheid en trots. Deze heidenen keken uit óf naar één óf naar twee gevolgen in het geval van Paulus: om hem te zien opzwellen óf om hem dood te zien vallen. Zondaars vallen dood neer door de leugens en het bedrog van satan, gelovigen zijn geneigd op te zwellen - van trots. Hoe houdt de duivel er van een gezwollen hoofd te zien, hoe moest de christen het schuwen als de plaag! Maar Paulus zou geen van beide doen. Bij hem was er geen trots, om zo te zeggen, hoewel we lezen dat God een engel van satan zond om hem te slaan, opdat hij zich niet zou verheffen, m.a.w. , opdat hij niet van trots zou opzwellen. God gaf in zijn oneindige genade zijn trouwe dienaar de een of andere kwelling om hem altijd nederig te houden. Als het voor Paulus nodig was om voor die vloek van de trots bewaard te blijven, hoe veel te meer is dat voor ons nodig.

Paulus schudde het beest af. Hij weerstond a. h. w. de verzoeking. De slang ging in het vuur. Satan en zijn gehele optreden zou meedogenloos moeten worden verworpen en afgewezen door de gelovige. Toen Paulus niet dood viel of opzwol, veranderden de inheemsen van gedachten en zeiden dat hij een god was. Dat was hij niet, maar de genade van God stelt de gelovige in staat godvruchtig te leven in deze tegenwoordige boze wereld!

Laten wij allen deze kostbare lessen leren van dit voorval. Laten we het vuur helder brandende houden, terwijl we onze eigen harten verwarmen en anderen aantrekken tot onze kostbare Heer!

Bron: <https://archive.org/details/actsoftheapostle012778mbp/page/n10/mode/1up?view=theater>

Biografie August van Rijn

August Van Rijn (1890-1982) schreef over zijn geboorte: 'Mijn aankomst in Haarlem (Nederland) op 15 mei 1890 veroorzaakte geen bijzondere sensatie (tenzij het er een van ontzetting was, want er waren al zeven Van Rijns voor me - -met nog vijf te gaan na). Dus mijn geboorte was niets bijzonders voor anderen, al was het voor mij.'

Zijn moeder kwam uit Zwitserland. Toen J. N. Darby door Zwitserland trok, bezocht hij verschillende keren het huis van haar ouders. Ze herinnerde zich dat ze op zijn schoot werd vastgehouden terwijl hij haar verhalen vertelde. August's moeder was diep spiritueel. 'Ik kan haar nog steeds op haar knieën zien terwijl ik langs haar slaapkamer liep en haar horen bidden. Ze bracht ons dagelijks voor de troon van genade op haar knieën; op andere momenten bracht ze ons tot overeenstemming over haar knieën.'

Een van de dertien kinderen stierf bij de geboorte, maar de overige twaalf (negen zonen en drie dochters) werden gered door Gods genade. Op de dag des Heren zou het gezin vier en een halve mijl lopen naar de samenkomsten. Naar een avondvergadering gaan betekende 18 mijl.

Als tiener besloot August naar Amerika te gaan. Hij vestigde zich in Grand Rapids, Michigan, waar zijn zus en twee broers hem voorgingen, en woonde daar een christelijke vergadering bij, hoewel

hij nog steeds in zijn zonden verkeerde. ‘Ik was gewoon geïnteresseerd in mijn werk, in sociale activiteiten, maar zeker niet in eeuwige waarheden’, zei hij.

Op een zondagavond, na een opzweepende evangelieboodschap, ‘knoopte’ een vriend genaamd George Vandermeulen hem. George was ongeveer zes voet, zeven duim lang. Zijn grote handen hielden de revers van August vast terwijl hij hem aanspoorde om de Heer Jezus te ontvangen. ‘Ik hoorde geen woord dat hij zei. Ik wilde weggkomen, maar ik kon niet weggkomen zonder onbeleefd te zijn. Uiteindelijk liet hij me gaan en ging ik naar huis. Maar plotseling stopte ik. Het leek me alsof een donderslag me op de plek wortelde. Een stem leek te zeggen: ‘Heb je gemerkt dat de hele tijd dat die jonge man tegen je sprak, de tranen over zijn wangen rolden? Hij is geen familie van jou; hij heeft geen speciale interesse in jou, maar hij huilt om je omdat je op weg bent naar de hel en het jou zelf niets kan schelen. Het is tijd dat je wakker wordt!’” Die nacht sprak August’s broer, Louis, met hem uit Johannes 3:16. Hij geloofde. Het was 1 mei 1910. Hij werd op 8 mei gedoopt en werd op 15 mei in de gemeente opgenomen.

Met jonge gelovigen begon augustus met evangelisatie in Grand Rapids. Mensen dromden samen om de redenaars op de hoek van de straat te horen. Op zaterdag gingen ze naar omliggende steden om te prediken (vaak tot honderden) en traktaten uit te delen. Binnen een paar jaar vertelden de broeders hem dat ze het gevoel hadden dat de Heer hem riep om fulltime te prediken.

Toen August zei: ‘Ik kon niet eens praten’, was hij eerlijk. Zijn dikke accent was vreemd, zelfs voor zijn mede-Nederlandse immigranten. Hij zag er onhandig uit. Die oren, balancerend op de zijkant van

zijn hoofd, leken te kwispelen naar zijn publiek. Bovendien had hij van kinds af aan een slecht gezichtsvermogen. Hij had bijna geen licht in het rechteroog; het linkeroog was ‘niets om over op te scheppen.’

Toen hij 24 jaar oud was, kreeg hij te horen dat hij binnenkort misschien helemaal uit het oog zou verliezen. Hij besloot de Schrift uit het hoofd te leren, zodat hij door kon gaan met de bediening van Gods Woord. Elf jaar lang gebruikte hij anders verspilde momenten en memoriseerde hij het Nieuwe Testament, grote delen van het Oude Testament uit Genesis, Exodus en Jesaja, het hele boek Psalmen, evenals het Liedboek van de Kleine Kuddes. Onnodig te zeggen dat het uit het hoofd leren zijn spirituele vooruitgang versnelde.

Op uitnodiging van Robert Stratton zag August een open deur op de Bahama's. Hij zeilde in 1916 van Miami naar de eilanden. Broeder Stratton en zijn vrouw, Lilah, ontvingen August met vreugde. Daar ontmoette hij Miss Persis Roberts, de zus van Lilah. Hij was van plan een paar maanden op bezoek te gaan; in plaats daarvan trouwde hij en bleef dertien jaar. Broeder Stratton en August voerden samen rondtrekkend evangeliewerk uit, met behulp van Evangel, een jacht van 52 voet dat ze bouwden.

Het jaar 1926 had twee opmerkelijke gebeurtenissen: een op een bergtop; maar de andere een donkere vallei. In maart en april stortte de Heer stromen van zegen uit. Bij Cherokee Sound op het eiland Abaco, vlakbij het huis van Van Rijn in Marsh Harbor, werkte de Heer.

‘We praatten met angstige zielen tot laat in de nacht en weer vroeg in de ochtend, naast de reguliere bijeenkomsten. Een aantal beledde de

Heer. En toen, tegen het einde van twee weken, kwam de vissersvloot binnen. Lang voordat de boten bereikten Toen we eindelijk hoorden wat ze zeiden, was het: ‘Er is een wonderbaarlijke opwekking op onze schepen geweest; veel mannen zijn gered.’ Terwijl de Heer de harten op hun boten, die ze niet kenden, had Hij thuis kinderen, echtgenotes, geliefden of ouders gered. Wat een vreugde! Ongeveer honderd werden gered in dat stadje.

Al snel vertrokken ze naar Spanish Wells. Toen degenen daar hoorden van het ontwaken in Abaco, zeiden ze: ‘We hopen dat we zoiets hier zullen zien.’

De hele week waren de vergaderingen vol, maar er kwam geen opmerkelijke respons. Dan op woensdagnacht liepen de andere predikant en August naar huis toen ze een groepje passeerden. Een oude christelijke dame zat in haar rolstoel, terwijl haar zoon op de stoep stond, met drie jonge meisjes. August vroeg de jonge man: ‘Waarom zit je hier - moe van het duwen?’ Meteen snikte hij: ‘Ik kan gewoon niet verder lopen. Ik ben zo bezorgd over mijn ziel, ik moet nu gered worden.’ Alle vier vertrouwden ze op Christus.

De volgende ochtend om vijf uur bonsde iemand op hun slaapkamerraam en schreeuwde: ‘Je kunt maar beter opstaan, er zijn overal in de stad angstige zielen.’ Toen ze de poort bereikten, kwam een oudere zuster in Christus naar voren en zei: ‘Ik heb de hele nacht niet kunnen slapen. Ik maak me zo’n zorgen om mijn jongste zoon. Ik heb de hele nacht voor hem gebeden dat de Heer hem zal redden.’ Terwijl ze haar hachelijke situatie uitstortte, kwam de zoon van de vrouw uit de andere richting en sloeg zijn armen om zijn moeder, huilend: ‘O, moeder, de Heer heeft me gisteravond gered!’

Om acht uur die ochtend waren 35 zielen gered terwijl ze alleen in hun eigen huis waren! De vergaderingen gingen door en ongeveer honderd werden gered. Vanuit Spanish Wells verspreidde het werk zich: ‘God werkt zonder enige menselijke voorbereiding, of methoden of machines.’

Dit vond plaats in maart en april 1926. Datzelfde jaar sloegen hevige stormen toe, twee richtten veel schade aan. Het was de derde die het eiland Abaco trof, waar de Van Rijns woonden. Op een zwoele avond in oktober was er een bericht binnengekomen dat er een orkaan op komst was. Om middernacht gewekt door een brullende wind, nam de kracht toe dan alles wat ze ooit hadden gevoeld.

Om 7 uur viel er een griezelige rust. Ze zaten in het oog van de orkaan. De storm ging met 15 mijl per uur vooruit. August's schoonvader deelde hem mee dat de wind weer zou komen, maar van de andere kant.

‘Nou, als de storm deze keer van de oceaan komt, zal hij dan niet de zee met zich meebrengen?’

‘Nee,’ antwoordde hij, ‘we hebben nog nooit een hoeveelheid water gezien.’ Maar hij had nog nooit een vloedgolf gezien.

In een half uur dreef de wind in een twee meter lange muur van water. Het sloeg tegen hun huis en brak de voordeur en ramen. Het water op de begane grond was te diep voor de kinderen, dus verzamelden ze zich op de trap naar de tweede verdieping. Hun kinderen varieerden van zeven jaar tot de vijf maanden oude baby. Augustus hield de baby vast. De drie anderen stonden tussen Persis en August. Binnen enkele minuten rolde de echte vloedgolf binnen.

Ze hoorden het oorverdovende gebrul voordat ze het zagen; het was twintig voet hoog! Toen ze het op hun huis zagen drukken, kusten ze elkaar en August zei: 'Vaarwel schat; we zullen elkaar in de glorie zien.'

De golf explodeerde het huis. Blijkbaar door het glazen raam op de trap gegooid (want zijn linkerbeen was zwaar gesneden), voor hij het wist, lag hij op een stuk wrak. Nadat het kind bewusteloos was geslagen, was het uit zijn armen gesleurd. Persis was in de woeste wateren verder landinwaarts, met de drie kleine kinderen die zich aan haar vastklampten. Bij het grijpen van wrakstukken waren ze ongedeerd.

Toen de onderstroom van de vloedgolf kwam, bracht het elk stukje van hun eigendom terug naar de Atlantische Oceaan. August bouwde het huis zelf - en het verdween in vijftien seconden. Dit maakte diepe indruk op de Van Rijns. Alles wat ze op aarde hadden, was verdwenen. Alsof ze deze beslissing nog niet hadden genomen, hernieuwden ze hun engagement om met de eeuwigheid in het vooruitzicht te leven. Wat een nacht van huilen was dat, toen ze plotseling hun dierbare Pearl Eleanor hadden verloren, maar God was met hen om te troosten. De stad was gedecimeerd, maar er waren verbazingwekkend weinig levens verloren gegaan. Hun boot - Evangelie - was het enige schip dat zonder enige schade doorkwam. Zijn anker had het vastgehouden, en dat van hen ook (Hebr. 6:19).

In 1929 verhuisden ze naar Michigan, maar gingen weer naar het zuiden, naar de omgeving van Miami in 1933. Vanuit die uitvalsbasis predikte hij het Woord in de V. S. en Canada. Toen de Emmaus Bijbelschool in Toronto was, gaf August daar drie jaar lang elke

lente les. Terwijl hij die lessen gaf, begon hij zijn commentaren te publiceren over Efeziërs, daarna het evangelie en de brieven van Johannes, Spreuken en het leven van Elia. Augustus stuurde ook maandelijks een brief, Words of Hope. Sommige hiervan werden in boekvorm gebracht, getiteld Words of Motiverende, en Bread Enough and to Spare.

Na 56 gelukkige jaren samen te hebben gediend, nam de Heer Persis in juli 1974 mee naar huis. Acht jaar later werd August naar huis geroepen.

John Bjorlie

Bron: <https://plymouthbrethren.org/author/76>

